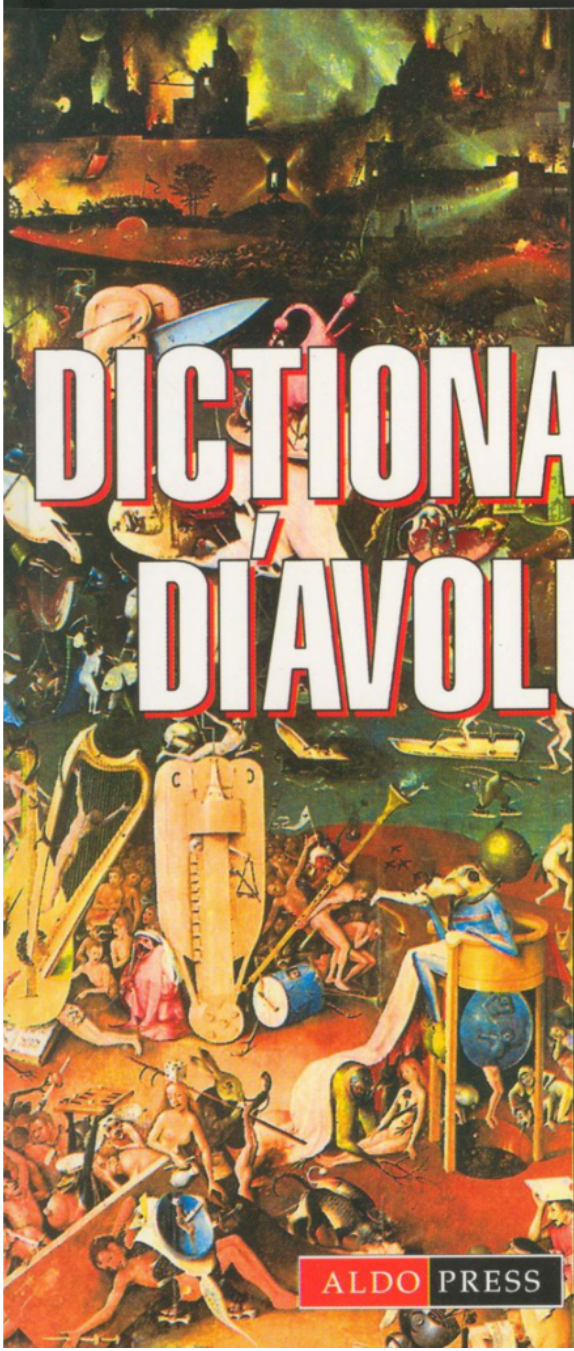

AMBROSE BIERCE

DICȚIONARUL DIAVOLULUI

ALDO PRESS

Ambrose Bierce

Dicţionarul diavolului

Traducerea: Silvia G. Constantin

Editura ALDO PRESS, 2004

Ambrose Bierce
Dicţionarul Diavolului

Editor ALDO PRESS, Bucureşti
© by Aldo Press

Toate drepturile pentru această versiune aparţin Aldo Press
Informaţii, comenzi ramburs, comenzi
pentru editare şi tipărire de cărţi şi broşuri
OP 76, CP 161, Bucureşti, 062590
Tel./Fax 4341750;
Email *aldopress@rdsmail.ro*
www.aldopress.ro

ISBN eBOOK: 978-973-701-088-9
ISBN: 973-701-016-7

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

PREFAŢA AUTORULUI

“Dicţionarul Diavolului” a fost început într-un ziar hebdomadar în 1881 şi a fost continuat într-un mod sporadic la lungi intervaluri până în 1906. În acel an, o mare parte din el a fost publicată în coperţi sub titlul *“Cartea de cuvinte a cinicului”*, un nume pe care autorul nu a avut puterea să-l respingă sau fericirea să-l aprobe. Ca să-i citez pe editorii operei actuale:

“Acest titlu mai plin de reverenţă i-a fost impus de către scrupulele religioase ale ultimului ziar în care a apărut o parte din operă, cu consecinţa naturală că atunci când a apărut în coperţi, ţara deja fusese inundată de imitatorii săi cu câteva zeci de cărţi «cinice», Cinicul Ăsta, Cinicul Ăla şi Cinicul Ălălalt. Multe din aceste cărţi erau pur şi simplu proaste, deşi unele dintre ele au adăugat distincţia neghiobiei. Între ele, au adus cuvântul «cinic» în defavoare atât de profund, încât orice carte care îl purta era discreditată cu mult înaintea publicării.”

Între timp, de asemenea, mulţi astfel de umorişti întreprinzători ai ţării au luat acele părţi din carte care le serveau scopurilor şi multe dintre definiţiile sale, anecdotele, expresiile şi tot aşa, deveniseră mai mult sau mai puţin curente în vorbirea populară. Această explicaţie este făcută, nu cu o mândrie a priorităţilor la fleacuri, ci ca o simplă negare a posibilelor acuzaţii de plagiat, care nu sunt fleacuri. Prin simpla reluare a ceea ce-i aparţine, autorul speră să fie considerat nevinovat de cei cărora le este adresată cartea - suflete luminate care preferă vinurile seci celor dulci, raţiunea simţirii, spiritul umorului şi engleza curată argoului.

O prezentare bătătoare la ochi şi, se speră, nu neplăcută, a cărţii este prin citatele ilustrative abundente din poeţi eminenţi, dintre care cel mai de seamă este acel cleric învăţat şi ingenios, părintele Gassalasca Jape, ale cărui rânduri îi poartă iniţialele. Autorul textului îi este enorm îndatorat încurajărilor blânde şi sprijinului părintelui Jape.

A.B.

A

ABATIZĂ, s. Gunoi în faţa unui fort, pentru a împiedica gunoiul din afară să-i facă rău gunoiului dinăuntru.

ABDICARE, s. Un act prin care un suveran îşi atestă simţul faţă de temperatura ridicată a tronului.

> Biata Isabella e moartă, a ei abdicare
> A pus în Spania toate limbile-n mişcare.
> Pentru-acea realizare ar fi nedrept pică să i se pună
> Cu înţelepciune-a părăsit un tron prea fierbinte ca s-o ţină.
> Pentru Istorie ea nu e vreo cimilitură regală,
> Doar o simplă boabă de fasole-uscată sărită din oală.
>
> *(G.J.)*

ABDOMEN, s. Templul bunului Stomac, în a cărui adorare, cu drepturi de sacrificiu, se implică toţi oamenii drepţi. Din partea femeilor, această credinţă străveche porunceşte numai un consimţământ bâlbâit. Ele uneori se îngrijesc de altar fără tragere de inimă şi într-un mod ineficient, dar nu cunosc adevărata reverenţă faţă de singura zeitate pe care o adoră de fapt bărbaţii. Dacă o femeie ar avea mână liberă în afacerile lumii, specia ar ajunge să se hrănească cu seminţe.

ABILITATE, s. Echiparea naturală de a îndeplini o mică parte din ambiţiile mai mici care îi disting de oamenii capabili de cei morţi. Într-o ultimă analiză, abilitatea se dovedeşte de obicei a consta într-un grad înalt de solemnitate. Probabil, totuşi, că această calitate impresionantă este pe drept lăudată; nu-i lucru uşor să fii solemn.

ABORIGENI, s. Persoane de mică importantă descoperite împovărând solul unei ţări nou descoperite. Curând ei încetează să-l împovăreze, ei îl

fertilizează.

ABRACADABRA, s.

Prin Abracadabra vrem să spunem
Un infinit număr de lucruri.
Este răspunsul la Ce?, şi Cum?, şi De ce?,
Şi De unde?, şi Încotro?, o vorbă, prin urmare.
Adevărul (cu pacea ce-o aduce)
Este deschis celor ce orbecăiesc prin noapte
Plângând după sfânta lumină a Înţelepciunii.

Fie că vorba-i verb sau substantiv
E o ştiinţă dincolo de mine;
Ştiu doar că ne-a fost înmânată,
De la-nvăţat la învăţat,
O parte nemuritoare a vorbirii!

Despre omul străvechi se spune o poveste
Că a trăit vreo zece secole-ncheiate
Într-o peşteră de pe panta unui munte.
(E-adevărat, în cele din urmă a murit.)
Faima înţelepciunii lui a umplut pământul
Căci era chel în cap, veţi înţelege că
Barba-i era lungă şi albă
Iar ochii neobişnuit de strălucitori.

Filosofi s-au strâns de-aproape şi din depărtare
Ca să se-aşeze la ospăţul lui şi să tot audă,
Deşi nu s-a auzit
Ca el să grăiască vreo vorbă
Decât “Abracadabra, abracadab,
Abracada, abracad,
Abraca, abrac, abra, ab!”
Era tot ce spunea,

Era tot ce voiau ei să audă şi fiecare
Făcea însemnări multe ale vorbiri mistice
Pe care apoi au publicat-o:
O păcăleală a textului
Pe pajiştea comentariului.
Puternice cărţi erau acestea
Ca număr, ca frunza şi ca iarba;
Ca ştiinţă, remarcabile foarte!

El este mort,
După cum am spus,
Iar cărţile învăţaţilor au dispărut,
Dar înţelepciunea lui este cu sfinţenie păstrată.
În Abracadabra sună solemn,
Ca un clopot ce pentru totdeauna bate.
Oh, îmi place să aud
Acel cuvânt clarificând
Simţul General al Omenirii asupra Lucrurilor.

(Jamrach Holobom)

ABRUPT, adj. Brusc, fără ceremonie, precum sosirea unei lovituri de tun şi plecarea soldatului ale cărui interese sunt cel mai afectate de ea. Dr. Samuel Johnson a spus frumos despre ideile unui alt autor că erau “înlănţuite fără a fi abrupte.”

ABSENT, adj. În mod deosebit expus dintelui detractării; defăimat; greşind fără de speranţă; înlăturat de la consideraţia şi afecţiunea altuia.

Pentru oameni un om e doar o minte.
Cui îi pasă?
Ce chip poartă sau ce formă?
Dar trupul femeii este femeia.
Oh, stai tu, iubita mea şi niciodată nu pleca,
Dar ascultă avertizarea ce cuvintele-nţelepte au spus-o
O femeie absentă este o femeie moartă.

(Jogo Tyree)

ABSENTEIST, s. O persoană cu un venit care a avut prevederea să se îndepărteze de sfera de impunere fiscală.

ABSOLUT, adj. Independent, iresponsabil. O monarhie absolută este una în care suveranul face aşa cum pofteşte atâta timp cât le face pe poftă asasinilor. Nu au rămas multe monarhii absolute, majoritatea lor fiind înlocuite de monarhii limitate, în care puterea suveranului de a face rău (şi bine) este mult limitată şi de republici care sunt guvernate la voia întâmplării.

ABSTINENT, s. O persoană slabă care cedează tentaţiei de a-şi refuza o plăcere. Un abstinent total este cineva care se abţine de la orice în afară de abstinenţă şi în special de la inactivitate în problemele altora. Cineva care se abţine de la o băutură tare, uneori total, alteori considerabil de total.

I-a spus un om unui tânăr beţiv: “Credeam
Că eşti abstinent total, fiule.”
“Aşa sunt, aşa sunt”, spuse beţivanul prins,
“Dar, domnule, nu unul bigot.”

(G.J.)

ABSURDITATE, s. O declaraţie sau o credinţă, în mod evident, incompatibilă cu propria părere.

ACADEMIA, s. O şcoală străveche unde se predau moralitatea şi filosofia.

ACADEMIE, s. [din ACADEMIA] O şcoală modernă unde se predă fotbalul.

ACCIDENT, s. O întâmplare inevitabilă datorată acţiunii legilor naturale de neschimbat.

ACEFAL, adj. În surprinzătoarea condiţie a Cruciatului care în mod absent şi-a tras cârlionţii din faţă la câteva ceasuri după ce un iatagan sarazin, fără ştiinţa lui, i-a trecut prin gât, aşa cum este relatat de Joinville.

ACOLIT, s. Cineva asociat cu altul într-o crimă, având ştiinţa vinovată şi complicitatea, cum ar fi un avocat care îl apără pe un criminal, ştiindu-l vinovat. Această viziune asupra poziţiei unui avocat în chestiune nu a solicitat până acum consimţământul avocaţilor deoarece nimeni nu le-a oferit plată pentru consimţământ.

ACORD, s. Armonie.

ACORDEON, s. Un instrument aflat în armonie cu sentimentele uui asasin.

ACUMULARE, s. Moartea străduinţei şi naşterea dezgustului.

(A) ACUZA, v. A afirma vina sau nedemnitatea altuia; cel mai adesea ca o justificare a noastră de a-l fi nedreptăţit.

ADAGIU, s. Înţelepciune osoasă pentru dinţi slabi.

ADAMANT, s. Un mineral frecvent întâlnit pe sub corsete. Solubil într-un solicitat de aur.

ADERENT, s. Un discipol care încă nu a obţinut ceea ce se aştepta să obţină.

ADEVĂR, s. Un compus ingenios de dorinţă şi aparenţă. Descoperirea adevărului este unicul scop al filosofiei, care este cea mai străveche ocupaţie a minţii omeneşti şi are o perspectivă frumoasă de a exista cu o activitate mărită, până la sfârşitul timpului.

ADJUDECĂTOR, s. Omul care proclamă cu un ciocan că a jefuit un buzunar cu gura.

ADMINISTRAŢIE, s. O sustragere ingenioasă în politică, menită să primească şuturile şi palmele datorate premierului sau preşedintelui. Un om de paie, rezistent la ouă stricate şi pisici moarte.

ADMIRAŢIE, s. Recunoaşterea noastră politicoasă a asemănării altuia cu noi.

(A) ADMITE, v. A mărturisi. Admiterea greşelii altuia este cea mai înaltă datorie impusă de dragostea noastră pentru adevăr.

ADMONESTARE, s. Mustrare blândă, precum cea cu o toporişcă pentru carne. Avertisment prietenesc.

I-a încredinţat prin admonestare
Sufletul întru eternitate la pierzare.

(Judibras)

(A) ADORA, v. A venera în aşteptare.

ADORAŢIE, s. Mărturia lui Homo Creator pentru rezistenţa construcţiei şi finisarea frumoasă a lui Deus Creatus. O formă populară de abjecţie, având un element de mândrie.

AER, s. O substanţă nutritivă oferită de o Providenţă generoasă pentru îngrăşarea săracilor.

AFARĂ, adv. Acea parte a mediului înconjurător de unde nici un guvern nu a reuşit să strângă impozite. Folositor în principal ca să-i inspire pe poeţi.

Am urcat pe vârful muntelui într-o zi,
Să văd soarele apunând în glorie
Şi m-am gândit, uitându-mă la raza ce dispărea,
La o poveste cât se poate de perfectă.

Era cu un bătrân şi măgarul pe care îl călărea
Până ce, la sfârşit, animalul a fost obosit
Atunci omul l-a cărat pe milele de drum
Până ce Neddy s-a odihnit.

Luna ridicându-se solemnă peste creasta
Dealurilor, la est de locul meu,
Arăta discul ei larg spre vestul întunecat
Ca o nouă creaţie vizibilă.

Şi m-am gândit la o glumă (am râs până am plâns!)
Despre o tânără leneşă care pierdea vremea
La uşa bisericii să se uite la mireasă
Deşi chiar ea se măritase.

Pentru poeţi natura e încărcată de măreţe
Idei, cu gânduri şi emoţie.
Mi-e milă de proştii care nu înţelg
Vorbirea Pământului, Cerului şi Oceanului.

(Stromboli Smith)

AFORISM, s. Înţelepciune predigerată.

Butelca slăbită a minţii lui
Cedează la o tensiune patologică,
Şi goleşte din abisul lui nemăsurat
Stropul unui aforism.

(Filosoful nebun, 1697)

AFRICAN, s. Un negrotei care votează ca noi.

AGITATOR, s. Un om de stat care scutură fructele copacului vecinilor săi ca să dea jos viermii.

ALB, adj. şi s. Negru.

ALBUM CU TĂIETURI DIN ZIARE, s. O carte care este, de obicei, editată de proşti. Multe persoane puţin distinse compilează albume cu tăieturi din ziare conţinând orice se întâmplă să citească despre ei înşişi sau îi pun pe alţii să colecteze. Unul dintre aceşti egocentrişti a fost interpelat în versurile următoare de către Agamemnon Melanchton Peters:

Dragă Frank, albumul cu tăieturi unde te lauzi
Că ţii o evidenţă sinceră
Despre tot felul de bârfe picante
Despre tine,

În care muţi aiurelile tipărite
Care se învârt în jurul numelui tău,
Crezând că râsul scribilor
Îţi atestează faima,

Unde aranjezi toate imaginile
Pe care le desenează caricaturiştii -
Silueta ta caraghioasă şi ciudata
Ta faţă semitică,

Te rog să mi-l împrumuţi. Nu am spirit
Nici artă, dar acolo voi înşira
Bătăile zilnice pe care le-ai fi încasat
Dacă Dumnezeu avea un pumn.

ALIANŢĂ, s. În politica internaţională, uniunea dintre doi hoţi care şi-au vârât mâinile atât de adânc unul în buzunarul celuilalt, încât nu se pot despărţi ca să-l jefuiască pe un al treilea.

ALIENAT, s. Un suveran american în starea de probaţiune.

ALIGATOR, s. Crocodilul Americii, superior în toate detaliile crocodilului monarhiilor desuete din Lumea Veche. Herodot spune că Indus este, cu o singură excepţie, singurul râu care produce crocodili, dar ei par să se fi dus în vest şi să fi crescut în celelalte râuri. După umflăturile de pe spate aligatorul este numit saurian.

ALLAH, s. Fiinţa Supremă mahomedană, care se distinge de cea creştină, mozaică şi tot aşa.

Bunele legi ale lui Allah le-am păstrat,
Şi mereu pentru păcatele oamenilor am plâns;
Şi uneori îngenunchind în moschee
Cu veneraţie mi-am pus mâinile pe piept şi-am adormit.

(Junker Barlow)

ALTAR, s. Locul pe care preotul în trecut descurca intestinul mic al

victimei de sacrificiu cu scopul divinaţiei şi îi gătea carnea pentru zei. Cuvântul este acum rareori folosit, cu excepţia referirii la sacrificiul libertăţii şi păcii cu o unealtă feminină sau masculină.

Stăteau în faţa altarului şi ofereau
Focul ei înşişi în care li se frigea grăsimea.
Zadarnic sacrificiul! Nici un zeu nu va primi
O ofrandă arsă într-o flacără nesfântă.

(M.P. Nopput)

ALTFEL, adv. Cu nimic mai bun.

AMBIDEXTRU, adj. Capabil să fure cu aceeaşi îndemânare şi din buzunarul din dreapta, şi din buzunarul din stânga.

AMBIŢIE, s. O dorinţă nestăpânită de a fi ponegrit de duşmani în timp ce trăieşti, şi ridiculizat de prieteni, după ce ai murit.

AMIRAL, s. Acea parte dintr-o navă de război care vorbeşte în timp ce nava gândeşte.

AMNISTIE, s. Mărinimia statului faţă de acei infractori pe care ar costa prea mult ca să-i pedepsească.

AN, s. Perioada de trei sute şaizeci şi cinci de dezamăgiri.

ANORMAL, adj. În neconformitate cu standardele. În chestiuni de gândire şi comportare, a fi independent înseamnă a fi anormal, a fi anormal înseamnă a fi detestat. Prin urmare, lexicograful sfătuieşte o străduinţă spre o asemănare mai dreaptă cu Omul Obişnuit decât o are el însuşi. Cel ce atinge aceasta va avea pace, perspectiva morţii şi speranţa Iadului.

ANTIPATIE, s. Sentimentul inspirat de prietenul unui prieten.

(A) APELA, v. În lege, a pune zarul în cutie ca să-l rostogolească altul.

APETIT, s. Un instinct implantat, în mod bine gândit, de Providenţă ca soluţie la chestiunea trudei.

APLAUZE, s. Ecoul unei platitudini. Monezi cu care populaţia îi plăteşte pe cei care îi gâdilă şi îi devorează.

APLECARE, s. O atitudine mentală decentă şi obişnuită în prezenţa bogăţiei puterii. În mod deosebit potrivită la un angajat când i se adresează patronului.

APOSTAT, s. O lipitoare care, după ce a pătruns prin carapacea unei broaşte ţestoase numai pentru a descoperi că fiinţa a murit de mult, consideră eficient să formeze un nou ataşament faţă de o broască ţestoasă nouă.

APOSTROFARE, s. Limbajul licenţios al nostru referitor la altcineva. Cuvântul este de rafinament clasic şi chiar se spune că a fost folosit într-o fabulă de Georgius Coadjutor, unul dintre cei mai pretenţioşi scriitori din secolul al cincisprezecelea, privit drept fondatorul Şcolii Pretenţioşilor.

(A) APROPIA, v. A face un ingrat.

APROPIAT, s. O persoană pe care o cunoaştem suficient de bine ca să împrumutăm de la ea, dar nu suficient de mult ca să îi împrumutăm. Un grad de prietenie numit îndepărtat când obiectul ei este sărac sau neştiut, şi strâns când este bogat sau faimos.

APROPO, adv. Probabil; posibil.

ARANJAT, adj. Scos şi pus în ordine, ca un rebel spânzurat de un stâlp de felinar.

ARDOARE, s. Calitatea care distinge dragostea fără cunoaştere.

ARENĂ, s. În politică, o groapă cu şobolani imaginară în care omul de stat se luptă cu recordul său.

(A) ARESTA, v. A reţine în mod formal pe cineva acuzat că este neobişnuit.

> Dumnezeu a făcut lumea în şase zile şi a fost arestat în a şaptea.
>
> *(Versiunea neautorizată)*

ARGOU, s. Grohăitul porcului uman *(Pignoramus intolerabilis)* cu o memorie audibilă. Vorbirea celui care grăieşte cu gura ceea ce crede cu urechea şi simte mândrie de creator în realizarea faptei vitejeşti a papagalului. Un mijloc (sub providenţă) de a stabili un spirit fără un capital de judecată.

ARHIEPISCOP, s. Un demnitar ecleziast cu o idee mai sfânt decât un episcop.

> Dacă aş fi un arhiepiscop vesel,
> Vinerea aş mânca tot peştele -
> Somon, şi plătică şi scrumbii;
> În alte zile tot restul.
>
> *(Jodo Rem)*

ARHITECT, s. Cineva care îţi trage planurile casei şi plănuieşte să-ţi tragă banii.

ARISTOCRAŢIE, s. Guvernarea de către cei mai buni oameni. (Cu acest înţeles cuvântul este scos din uz; la fel este acel fel de guvernare.) Indivizii care poartă pălării cu pene şi cămăşi curate - vinovaţi de educaţie şi suspectaţi de conturi bancare.

ARMINIANI, s. O sectă de protestanţi, acum dispărută, care au venit din Europa la începutul secolului trecut şi se distingeau prin înverşunarea controverselor şi disensiunilor lor interne.

ARMISTIŢIU, s. Prietenie.

ARMURĂ, s. Genul de haine purtate de un om al cărui croitor este fierar.

ARSENIC, s. Un fel de otravă pentru care femeile au o mare afecţiune şi care după aceea le afectează enorm.

> “Să mănânc arsenic? Da, cât poţi să-mi faci rost”,
> Consimţind, el vorbi:
> “E mai bine să-l mănânci tu, scumpo.
> Decât să-l pui în ceaşca mea de ceai.”
>
> *(Joel Huck)*

ARTĂ, s. Acest cuvânt nu are definiţie. Originea sa este relatată după cum urmează, de ingeniosul părinte Gassalasca Jape.

> Într-o zi unui mucalit, ce-i mai trecea prin minte?

A schimbat o literă din cifrul ŞOBOLAN,
Şi a spus că-i numele unui zeu! Drept s-au ridicat
Preoţi fantastici şi postulanţi (cu spectacole
Şi mistere, prefăcătorii şi imnuri,
Şi dispute îndârjite care le-au ologit membrele)
Ca să-i servească templul şi sî menţină focurile,
Să impună legea, să manipuleze frânghiile.
Uimite, popoarele care respectă riturile
Cred tot ce nu pot înţelege
Şi sunt lăuntric edficaţi că două
Jumătăţi de fir de păr alăturate aşa şi aşa
(cum poate Arta)
Au valori mai dulci şi o graţie mai divină
Decât firele de păr ale Naturii care nu s-au despicat,
Aduc delicatese şi vin pentru banchete de sacrificiu
Şi îşi vând hainele să îşi susţină preoţii.

ASIGURARE, s. Un joc de noroc modern şi ingenios în care jucătorului i se permite să se bucure de convingerea confortabilă că îl bate pe cel care face cărţile.

AGENTUL DE ASIGURĂRI: Dragul meu domn, aceasta este o casă frumoasă - lăsaţi-mă, vă rog, să v-o asigur.

PROPRIETARUL CASEI: Cu plăcere. Vă rog să faceţi rata anuală atât de mică încât atunci când, conform tabelelor dumneavoastră statistice, va fi probabil distrusă de incendiu, să vă fi plătit considerabil mai puţin decât valoarea poliţei.

AGENTUL DE ASIGURĂRI: Oh, vai de mine, nu ne-am putea permite să facem asta. Trebuie să fixăm rata astfel încât dumneavoastră să fi plătit mai mult.

PROPRIETARUL CASEI: Atunci cum aş putea eu să-mi permit asta?

AGENTUL DE ASIGURĂRI: Păi, casa dumneavoastră ar putea arde oricând. A fost, de exemplu, casa lui Smith, care...

PROPRIETARUL CASEI: Scutiţi-mă, a fost casa lui Brown, din contră, şi casa lui Jones, şi casa lui Robinson, care...

AGENTUL DE ASIGURĂRI: Scutiţi-mă pe mine!

PROPRIETARUL CASEI: Să ne înţelegem unul pe altul.

Dumneavoastră vreţi să vă plătesc banii pe presupunerea că se va întâmpla ceva anterior momentului previziunii dumneavoastră pentru accident. Cu alte cuvinte, vă aşteptaţi ca eu să pariez că nu va rezista casa mea atât cât spuneţi dumneavoastră că va rezista probabil.

AGENTUL DE ASIGURĂRI: Dar dacă vă arde casa fără asigurare, va fi o pierdere totală.

PROPRIETARUL CASEI: Pardon, dar conform propriilor dumneavoastră tabele statistice, eu voi fi economisit, probabil, când arde, toate ratele pe care altfel vi le-aş fi plătit, ridicându-se la mai mult de valoarea poliţei pe care aş fi cumpărat-o. Dar să presupunem că arde, neasigurată, înaintea momentului pe care sunt bazate calculele dumneavoastră. Dacă eu nu mi-aş putea permite asta, cum aţi putea dumneavoastră, dacă era asigurată?

AGENTUL DE ASIGURĂRI: Oh, am scoate întregul din alte realizări ale noastre mai norocoase cu alţi clienţi. Virtual, ei vă plătesc pierderile.

PROPRIETARUL CASEI: Şi virtual, atunci, nu contribui eu la plata pierderilor lor? Nu este la fel de posibil să ardă casele lor la fel ca a mea înainte de a-şi fi plătit atât cât trebuie să le plătiţi dumneavoastră lor? Cazul este în felul acesta: vă aşteptaţi să luaţi bani de la clienţi ca să îi plătiţi, nu-i aşa?

AGENTUL DE ASIGURĂRI: Cu siguranţă; dacă nu am...

PROPRIETARUL CASEI: Nu vă voi încredinţa banii mei. Foarte bine atunci. Dacă este sigur, cu referinţe la întregul grup al clienţilor dumneavoastră, că pierd bani prin dumneavoastră este probabil, cu referire la oricare din ei, că ei vor pierde. Aceste probabilităţi individuale compun siguranţa agregată.

AGENTUL DE ASIGURĂRI: Nu voi nega, dar priviţi cifrele de pe pliant...

PROPRIETARUL CASEI: Ferească sfântul!

AGENTUL DE ASIGURĂRI: Aţi vorbit despre economisirea ratelor pe care altfel mi le-aţi plăti. Nu va fi mai probabil că veţi risipi banii? Noi vă oferim un stimulent pentru economie.

PROPRIETARUL CASEI: Dispoziţia lui A de a avea grijă de banii lui B nu este specifică asigurărilor, dar ca instituţie caritabilă impuneţi stimă. Vă rog să acceptaţi exprimarea ei din partea unui Supus Merituos.

ASIN, s. Cântăreţ public cu o voce bună, dar fără ureche. În Virginia City, se numeşte Canar Washoe, în Dakota, Senatorul şi pretutindeni altundeva

Măgarul. Animalul este sărbătorit pe larg şi în mod variat în literatură, artă şi religie în toate epocile şi ţările; nici un altul nu aprinde atât de mult focurile imaginaţiei omeneşti ca acest nobil vertebrat. Într-adevăr unii se îndoiesc (Ramasilus, lib II., *De Clementis*, şi C. Stantatus, *De Temperament*) dacă nu cumva este un zeu; şi după cum ştim, era adorat de etrusci şi, dacă putem să îl credem pe Macrobius, şi de cupasieni. Dintre singurele două animale primite în paradisul mahomedan, alături de sufletele oamenilor, unul este asinul care l-a purtat pe Balaam şi câinele celor Şapte Adormiţi celălalt. Aceasta nu este o distincţie neînsemnată. Din ceea ce s-a scris despre acest animal se poate forma o bibliotecă de o mare splendoare şi mărime, rivalizând cu cea a cultului shakespearian şi pe aceea care se strânge în jurul Bibliei. Poate fi spus, în general, că toată literatura este mai mult sau mai puţin asină.

> “Slăvit fii, sfânt Asin!” Cântă îngerii în cor;
> “Preot al Iraţiunii şi al Discordiei Rege!”
> Mare Co-autor, strălucească gloria ta.
> Domnul a făcut tot restul, Măgarul e al tău!”
>
> *(G.J.)*

ATINGERE, s. Raza de acţiune a mâinii omeneşti. Aria în care este posibil (şi obişnuit) să îţi satisfaci în mod direct înclinaţia de a te aproviziona.

> Acesta e un adevăr, la fel de vechi ca dealurile,
> Pe care viaţa şi experienţa ni-l predau;
> Omul sărac suferă cel mai supărător rău
> Un impediment de a atinge.
>
> *(G.J.)*

AUSTRALIA, s. O ţară care se află în Mările Sudice, a cărei dezvoltare industrială şi comercială a fost nespus de mult întârziată de o nefericită dispută între geografi dacă este un continent sau o insulă.

AVERNUS, s. Lacul pe unde anticii intrau în regiunile infernale. Faptul că

accesul la regiunile infernale se făcea printr-un lac este considerat de învăţatul Marcus Ansello Scrutator că a sugerat un rit creştin de botezare prin cufundare. Aceasta, totuşi, a fost demonstrată de Lactantius a fi o eroare.

> “Facilis descensus Averni”,
> Remarcă poetul; iar înţelesul
> Este că atunci când încep să cobor dealul
> Voi încasa mai mulţi pumni decât bani.
>
> *(Jehal Dai Lupe)*

AVOCAT, s. Cineva priceput în escamotarea legii.

B

BAAL, s. O veche zeitate în trecut foarte venerată sub diferite nume; că Baal era popular printre fenicieni; că Belus sau Bel avea onoarea să fie servit de preotul Berosus, care a scris faimoasa relatare a Potopului; că Babel a avut un turn parţial construit întru salva lui pe Câmpia Shinar. De la Babel vine cuvântul nostru bâlbâială. Sub orice nume ar fi venerat, Baal este Zeaul soare. Ca Belzebut, el este zeul muştelor, care sunt zămislite de de razele soarelui din apele stătătoare. În Physicia, Baal este, în continuare, venerat ca Bolus şi ca Burta este venerat şi servit cu sacrificii abundente de către preoţii Pehlivanismului.

BACHUS, s. O zeitate convenabilă inventată de antici ca o scuză pentru a se îmbăta.

E venerarea publică un păcat?
Căci pentru libaţiunile lui Bachus
Lictorii îndrăznesc să ne pună pe fugă
Şi cu hotărâre ne calcă-n picioare şi ne lovesc!

(Jorace)

BAIE, s. Un fel de ceremonie mistică substituită devoţiunii religioase, nu s-a determinat cu ce eficacitate spirituală.

Omul ce face-o baie cu aburi
Pierde toată pielea ce o are
Şi roşu ca un rac fiert
Crede că s-a cununat cu curăţenia
Uitând că plămânii şi-i umple
Cu vaporii murdari de la fiertură.

(Richard Gwow)

BANI, s. O binecuvântare care nu ne este de nici un folos, decât atunci când ne despărţim de ei. O dovadă a culturii şi un paşaport spre societatea politicoasă. Proprietate suportabilă.

BARACĂ, s. O casă în care soldaţii se bucură de o parte din ceea ce este meseria să îi deposedeze pe alţii.

BARBĂ, s. Părul care este, de obicei, tăiat de cei care pe drept cuvânt dispreţuiesc obiceiul chinezesc de a-şi rade capul.

BAROMETRU, s. Un instrument ingenios care indică ce fel de vreme vrem.

BASILISC, s. Un fel de şarpe ieşit dintr-un ou de cocoş. Basiliscul deochea, iar privirea lui era fatală. Mulţi necredincioşi îi neagă existenţa acestei creaturi, dar Semprello Aurator a văzut şi a ţinut în mâini unul care fusese orbit de fulger ca pedeapsă pentru că privise în mod fatal în ochi o tânără de rang pe care o iubea Jupiter. Iunona, după aceea, i-a redat vederea reptilei şi a ascuns-o într-o peşteră. Nimic nu este mai bine atestat de către antici decât existenţa basiliscului, dar cocoşii au încetat... să mai ouă.

BASTONADĂ, s. Actul de a merge printre lemne fără efort.

BATISTĂ, s. Un pătrat mic de mătase sau pânză folosit pentru diverse scopuri neonorante în jurul feţei şi în mod deosebit utilă la înmormântări pentru a ascunde lipsa lacrimilor. Batista este o invenţie recentă, strămoşii noştri nu ştiau nimic despre ea şi îi încredinţau îndatoririle mânecii. Introducerea ei de către Shakespeare în piesa *“Othello”* este un anacronism: Desdemona îşi ştergea lacrimile cu fusta, aşa cum dr. Marty Walker şi alţi reformişti foloseau cozile fracului în zilele noastre, o dovadă că revoluţiile uneori merg în spate.

BĂTĂLIE, s. O metodă de dezlegare cu dinţii a unui nod politic care nu cedează limbii.

BĂTRÂN, adj. În acea stare de utilitate care nu este conformă cu ineficienţa generală, ca un om bătrân. Discreditat de trecerea timpului şi jignitor pentru gusturile populare, ca o carte veche.

> “Cărţi vechi? Naiba să le ia!” spuse Goby.
> “Proaspete zilnic trebuie să fie cărţile şi pâinea mea.”
> Însăşi Natura aprobă regula lui Goby
> Şi-n fiece clipă ne dă un prost nou-nouţ.
>
> *(Harley Shum)*

(A) BÂRFI, v. A vorbi despre un om cum îl găseşti când el nu te poate găsi pe tine.

BEBE sau BEBELUŞ, s. O fiinţă neformată fără vârstă, sex sau condiţie deosebită, în principal remarcabilă pentru violenţa simpatiilor şi antipatiilor pe care le trezeşte altora, ea însăşi fără sentimente sau emoţii. Au existat bebeluşi celebri; de exemplu micul Moise, de la ale cărui aventuri prin tufişuri, hierofanţii egipteni cu şapte secole înainte, fără îndoială, îşi extrăseseră povestea lâncedă despre Osiris care a fost lăsat pe o frunză de lotus plutitoare.

> Până când bebeluşii au fost inventaţi
> Se dădeau lupte pentru fete
> Acum omul este chinuit
> Până când şi-a tocat banii ca să cumpere
> Bebeluşi. Şi astfel m-am gândit
> La lucrul ăsta şi-am crezut că Bebeluşul,
> Primul, a fost adus de vultur sau condor.
>
> *(Ro Amil)*

BELADONĂ, s. În italiană, o doamnă frumoasă; în engleză o otravă mortală. Un exemplu izbitor al identităţii esenţiale a celor două limbi.

BENEDICTINI, s. Un ordin de călugări altfel cunoscuţi drept fraţii negri.

Ea a crezut că era o cioară, dar s-a dovedit a fi
Un călugăr al Sf. Benedict croncănind un text.
“Iată unul dintr-un ordin de bucătari”, spuse ea -
“Fraţi negri pe această lume, fripţi în cealaltă.”

(Diavolul pe pământ, Londra, 1712)

BENEDICŢIUNE, s. Actul de a binecuvânta sau de a consacra prin întinderea mâinilor o cermonie obişnuită în multe sisteme ecleziastice, dar realizată cu cea mai deschisă sinceritate de o sectă cunoscută drept Hoţii.

“Iată! prin întinderea mâinilor,”
Spune parohul, preotul şi dervişul
“Consacrăm banii şi pământurile tale
Serviciului ecleziastic.”
Fără-ndoială, vei înjura până te vei albăstri
La o asemenea impunere. Dă-i drumul!”

(Pollo Doncas)

BEŢIGAŞE-PARFUMATE, s. Beţişoare arse de chinezi în parodia lor păgână, în imitarea anumitor ritualuri sacre ale religiei noastre sfinte.

BIGAMIE, s. O greşeală a preferinţelor pentru care înţelepciunea viitorului va stabili o pedeapsă numită trigamie.

BIGOT, s. Cineva care este în mod încăpăţânat şi zelos ataşat de o opinie pe care nu o profesează.

BINEFĂCĂTOR, s. Cineva care face cheltuieli mari de nerecunoştinţă fără să afecteze, totuşi, în mod material preţul, care încă este la îndemâna tuturor.

(A) BLESTEMA, v. A ponegri în mod energic cu o vorbărie ieftină. Aceasta este o operaţie care în literatură, în special în dramă, este, de obicei, fatală victimei. Cu toate acestea, responsabilitatea pentru blesteme este un risc care obţine doar o sumă mică la fixarea valorilor unei asigurări de viaţă.

BOGAT, adj. Deţinând un trust şi supus unei contabilizări pentru averea indolentului, incompetentului, risipitorului, invidiosului şi ghinionistului. Aceasta este părerea care are preponderenţă în lumea interlopă, unde Frăţia Omului descoperă cea mai logică dezvoltare şi candidă susţinere. Pentru cetăţenii lumii de mijloc, cuvântul înseamnă bun şi înţelept.

BOGĂŢII, s.

Un dar din Ceruri semnificând, “Acesta este fiul meu mult-iubit, care îmi aduce multă bucurie.”

(John D. Rockefeller)

Răsplata trudei şi virtuţii.

(J.P. Morgan)

Economiile multora în mâinile unuia.

(Eugene Debs)

Acestor definiţii excelente, lexicograful simte că nu le mai poate adăuga nimic de valoare.

BOTANICĂ, s. Ştiinţa legumelor care nu sunt bune de mâncat, la fel ca acelea care sunt. Se ocupă în principal cu florile lor, care de obicei sunt prost desenate, neartistice la colorit şi au miros urât.

BOTEZ, s. Un ritual sacru de o asemenea eficacitate încât cel ce se găseşte în ceruri fără să fi trecut prin el va fi etern nefericit. Se realizează cu apă în două feluri: prin cufundare sau plonjare şi prin împrăştiere sau stropire.

Dar dacă efectul cufundării
Este mai bun decât cel al stropirii
Cei cufundaţi
Şi cei stropiţi
Să decidă după Versiunea Autorizată
Şi prin măsurarea malariei terţiare.

(G.J.)

BRAHMA, s. Cel ce i-a creat pe hinduşi, care sunt păziţi de Vishnu şi distruşi de Şiva - o diviziune mult mai curată a muncii decât se regăseşte printre zeităţile altor naţiuni. Abracadabrenzii, de exemplu, sunt creaţi de Păcat, păziţi de Furt şi distruşi de Prostie. Preoţii lui Brahma, ca şi cei ai Abracadabrenzilor sunt oameni sfinţi şi învăţaţi care niciodată nu sunt neobrăzaţi.

O, Brahma, tu Divinitatea rară şi veche,
Prima Persoană a Trinităţii hinduse,
Tu stai acolo calm şi asigurat,
Cu picioarele încrucişate atât de linişitit -
Tu eşti Primul Singular, fără îndoială.

(Polydore Smith)

BRICI, s. Un instrument folosit de caucazian ca să-şi mărească frumuseţea, de mongol ca să se facă bărbat, de afro-american ca să-şi demonstreze valoarea.

BROASCĂ, s. O reptilă cu picioare comestibile. Prima menţionare a broaştelor în literatura profană este în naraţiunea lui Homer despre războiul dintre ele şi şoareci. Persoanele sceptice s-au îndoit de paternitatea lui Homer asupra operei, dar învăţatul, ingeniosul şi harnicul doctor Schliemann a pus capăt controversei, o dată pentru totdeauna, dezvăluind oasele broaştelor ucise. Una dintre formele înduplecării morale prin care Faraonul a fost implorat să îi favorizeze pe israeliţi a fost o năvălire a broaştelor, dar Faraonul, căruia îi plăceau tocană, a remarcat, cu un stoicism, într-adevăr, oriental, că putea să suporte în acelaşi timp şi broaştele, şi evreii; astfel că programul a fost schimbat. Broasca este o cântăreaţă sârguincioasă, având voce bună, dar nu are ureche muzicală. Libretul operei sale favorite, aşa cum a fost scris de Aristofan, este scurt, simplu şi eficient: “oacacaca”; muzica este, aparent, a acelui eminent compozitor, Richard Wagner. Caii au câte o broască în fiecare copită, o prevedere înţeleaptă a naturii, permiţându-le să strălucească într-o cursă cu obstacole.

BROASCĂ ŢESTOASĂ, s. O fiinţă creată cu înţelepciune pentru a oferi obiectul următoarelor versuri ale ilustrului Ambat Delaso:

BROAŞTEI MELE ŢESTOASE

Prietena mea, nu eşti graţioasă deloc;
Atitudinea ta e între clătinare şi cădere.

Nici nu eşti frumoasă, capul tău e de şarpe
Când îl priveşti şi nu mă-ndoiesc că doare.

Cât despre picioare, ar face un înger să plângă
E-adevărat că le bagi înăuntru când dormi.

Nu, nu eşti drăguţă, dar ai, recunosc,

Un fel de fermitate - mai ales spinarea ta.

Fermitate şi putere (ai muşchi de gigant)
Sunt virtuţile pe care cei măreţi ştiu să le folosească -

Mi-aş dori să n-o facă; totuşi întru totul
Îţi lipseşte, scuză-mă că o spun, Sufletul.

Astfel, spre a fi sincer, nerezervat şi onest
Mai degrabă ai fi tu, eu decât eu, tu.

Poate, totuşi, într-un timp viitor
Când omul nu va mai fi, vei vedea o lume mai bună

Progeniturile tale vor fi la putere şi în control
Datorită Genezei şi creşterii Sufletului.

O, te salut ca pe o măreaţă reptilă
Predestinată să regenerezi pământul.

Mamă a Posibilităţilor, o, binevoieşte
Să accepţi omagiul unei domnii pieritoare!

În regiunile îndepărtate ale neştiutului
Visez la o broască ţestoasă pe fiece tron.

Văd un Împărat cu capul retras
În carapace de teama Legii;

Un rege care poartă altceva decât grăsime,

Oricât de acceptabil ar purta-o;

Un Preşedinte neaplecat cu tărie
Asupra pedepsei răzmeriţei auzite,

Care n-a împuşcat vreodată (ar fi un atac în zadar)
O ţestoasă înarmată sau nu în spate;

Supuşi şi cetăţeni care nu simt nevoia
Să facă din Marşul Minţii o goană nebună;

Tot progresul încet, contemplativ, amorţit
Şi "Fără grabă", cuvântul în Biserică şi Stat.

O, Ţestoasă, e un vis ferict, fericit
Regimul meu glorios de ţestoase!

Mi-aş dori ca în Eden să fie adusă ea
Păşind dezlânat şi gonindu-l pe Adam.

BRUTĂ, s. Vezi SOŢ.

BUFON, s. Un ofiţer ataşat în trecut la gospodăria unui rege, a cărui treabă era să amuze curtea cu acţiuni şi grăiri absurde, absurditatea fiind atestată prin costumul său pestriţ. Regele însuşi fiind îmbărcat cu demnitate, i-a luat lumii câteva secole până să descopere că propria comportare şi decretele emise erau suficient de ridicole pentru amuzamentul nu numai al curţii sale, ci şi al întregii omeniri. Bufonul era, de obicei, numit clovn, dar poeţii şi romancierii îl prezintă ca fiind o persoană deosebit de înţeleaptă şi spirituală. În circul din zilele noastre fantoma melancolică a clovnului de la curte execută demoralizarea publicului mai umil cu aceleaşi glume cu care, în viaţă, întuneca sălile de marmură, izbea în simţul umorului patrician şi

dădea cep butoiului de lacrimi regale.

Regina văduvă a Portugaliei
Avea un bufon îndrăzneţ
Care intră în confesional,
Deghizat, şi acolo o spovedi.

“Părinte”, spuse ea, “apleacă-ţi urechea
Păcatele mele sunt mai mult decât de moarte;
Îmi iubesc bufonul, clovnul blasfemiator,
Şi om de rând, valet de joasă speţă.”

“Fiică”, spuse preotul prefăcut,
“Acest păcat, într-adevăr, este cumplit;
Iertarea bisericii ţi-e refuzată
Să îl iubeşti pe acela este nelegitim,

Dar întrucât inima ta încăpăţânată
După el plânge etern,
Ai face bine să-l faci prin decret
Om cu naştere şi educaţie aleasă.”

Ea l-a făcut pe clovn duce, în speranţa
De a îmblânzi pedeapsa Cerului;
Apoi i-a spus unui preot, care i-a spus Papei,
Care a alungat-o de la altar!

(Barel Dort)

BUN, adj. Cu judecată, nebun spre meritul actualului scriitor. În viaţă, domnule, pentru avantajele de a-l lăsa în pace.

BUNĂTATE, s. O prefaţă scurtă la zece volume de recuperări.

BUZDUGAN, s. O ghioagă oficială care semnifică autoritatea. Forma sa, cea a unei bâte grele, indică scopul şi uzul său original în descurajarea de la dezacord.

BUZUNAR, s. Leagănul motivului şi mormântul conştiinţei. La femeie acest organ lipseşte, astfel că ea acţionează fără motiv, iar conştiinţa ei, refuzându-i-se înmormântarea, rămâne etern vie, mărturisind păcatele altora.

C

CALAMITATE, s. O rememorare mai mult decât obişnuit de simplă şi fără greş că problemele vieţii nu sunt orânduite de noi. Calamităţile sunt de două feluri: nenorociri pentru noi şi noroc pentru alţii.

CALAPOD, s. Un instrument de-al cizmarului, numit de o Providenţă încruntată ca oportunitate pentru cei ce fac jocuri de cuvinte.

> Ah, autor de calambururi, de-ar fi soarta mea,
> Unde cizmarul nu este ştiut
> Ca să uit de calapodul lui
> Şi să-l folosesc pe-al meu.
>
> *(Gargo Repsky)*

CALE FERATĂ, s. Cel mai important din multe ansambluri mecanice care ne permite să plecăm de unde suntem spre un loc unde nu vom fi mai bine. În acest scop, calea ferată este cea mai apreciată de către optimist, căci îi permite să facă tranzitul cu mare expedienţă.

CALOMNIATOR, s. Un absolvent al Şcolii Scandalului.

CANIBAL, s. Un gastronom al şcolii vechi care păstrează gusturile simple şi aderă la dieta naturală a perioadei pre-porcine.

CANONIC, s. Viermele pestriţ al Bufonilor de la Curtea din Ceruri.

CAPITALĂ, s. Reşedinţa proastei guvernări. Aceea care le furnizează focul, oala, cina, masa, cuţitul şi furculiţa anarhiştilor, partea pe care şi-o procură singur este dezonorarea dinainte de carne. Pedeapsă capitală: o pedeapsă în

legătură cu a cărei justiţie şi al cărei expediment multe persoane de valoare - incluzându-i pe toţii asasinii - întreţin îndoieli serioase.

CAPORAL, s. Un om care ocupă treapta cea mai joasă pe scara militară.

Fioros se desfăşura bătălia şi, trist de spus,
Caporalul nostru eroic a căzut!
Slava din înalt privi în jos spre încăierare
Şi spuse: “Nu a căzut prea de sus.”

(Giacomo Smith)

CARMELIT, s. Un călugăr cerşetor din ordinul Muntelui Carmel.

În timp ce Moartea se înălţa într-o zi,
Peste Muntele Carmel a pornit-o
Unde a dat de un călugăr cerşetor
Cam pe trei sau patru sferturi beat,
Cu o sfântă batjocură şi un rânjet pios,
Zdrenţăros, şi gras, şi neruşinat ca păcatul,
Care şi-a întins mâinile şi-a strigat:
“Dă-mi, dă-mi, în numele Milei, te rog,
Dă în numele Bisericii, o, dă,
Dă pentru ca fiii ei cei sfinţi să trăiască!”
Şi moartea răspunse
Zâmbind larg şi îndelung:
“Îţi voi da, sfinte părinte, îţi voi da o plimbare.”
Cu zăngănit şi bufnet
De oase ea sări,
De pe faimosul Cal Palid cu suliţa
De gât şi de picioare
Îl înşfăcă pe individ şi-l puse
Călare cu faţa la spate.
Monahul râse tare c-un hohot ce se-auzi
Ca bulgării de pământ pe un sicriu:
“Ho, ho! Un cerşetor pe cal, se spune,

Va călări la dracu'!" - şi buf
Căzu lat de pe coapsa
Animalului, care galopa mai departe,
Tot mai repede zbura,
Până când pietrele, turmele şi copacii care creşteau
Pe lângă drum erau înceţoşaţi, şi amestecaţi, şi albaştri
Pentru ochii sălbatici, sălbatici
Ai călăreţei; ca mărime
Semănau cu două plăcinte cu afine.
Moartea râse din nou, cum ar râde groapa
La o slujbă de înmormântare stricată
Şi intenţiile îndoliaţilor zădărnicite
De cadavrul ridicându-şi
Capul şi obiectând
La recitalul în continuare în numele său.
Mulţi ani şi multe zile
Au trecut de la aceste evenimente
De mult călugărul e oale şi ulcele
Iar moartea nu şi-a recuperat calul,
Căci fratele s-a prins de coada lui
Şi l-a dus pe lângă
Păşunea mânăstirii
Unde animalul a fost pus în grajd şi hrănit
Cu secară, ulei şi pâine
Până ce-a devenit mai gras ca cel mai gras frate
Şi la momentul potrivit... a fost făcut Abate.

(G.J.)

CARNE, s. Persoana a Doua a Trinităţii seculare.

CARNE DE VIERMI, s. Produsul finit pentru care noi suntem materia primă. Conţinutul Taj Mahal-ului, Mormântului lui Napoleon şi Mausoleului. Carnea de viermi este de obicei depăşită ca rezistenţă de structura care o adăposteşte, dar şi aceasta trebuie să se ducă. Probabil cea mai prostească muncă pe care o poate face o fiinţă umană este construcţia unui mormânt pentru sine însuşi. Scopul solemn nu îl poate face demn, ci numai accentuează prin contrast dinainte cunoscuta inutilitate.

Prostănac ambţios! Nebun ce te dai în spectacol!
Ce lipsită de profit e munca ce o depui
Pentru o clădire a cărei magnificenţă
Locuitorul nu o poate nici admira, nici şti.

Construieşti adânc şi înalt, construieşti cât de masiv poţi,
Rădăcinile de iarbă zburdalnice vor învinge planul
Despărţind toate pietrele
În timp de o clipă doar.

Timpul pentru mort trece neobservat
Că atunci când marmura ta e praf, te ridici
Dacă eşti trezit, întinzi din membre şi caşti,
O să crezi că de-abia ai închis ochii.

Ce dacă din toată munca omului doar mormântul tău
Ar rezista până ce Timpul însuşi va fi detronat?
Ţi-ar fi de vreun avantaj să locuieşti acolo
Etern ca o pată pe o piatră?

(Joel Huck)

CARNIVOR, adj. Dependent de cruzimea de a devora vegetarieni fricoşi, moştenitorii şi împuterniciţii lor.

CARTEZIAN, adj. Referitor la Descartes, un filosof faimos, autor al celebrului dicton *“Cogito, ergo sum”*, prin care era mulţumit să presupună că demonstrase realitatea existenţei omeneşti. Dictonul ar putea fi îmbunătăţit, totuşi, astfel: *“Cogito, cogito ergo cogito sum”* (“Cred că gândesc, prin urmare, cred că exist”); o apropiere la fel de mare de siguranţă precum a obţinut oricare filosof.

CASĂ, s. Un edificiu gol pe dinăuntru ridicat pentru a fi locuit de om, şobolan, şoarece, cărăbuş, gândac, muscă, ţânţar, păduche, bacil şi microb. Casa de corecţie e un loc de răsplată pentru servicii politice şi personale şi pentru detenţia infractorilor şi însuşirilor. Casa Domnului e o clădire cu o turlă şi o ipotecă puse pe ea. Câine de casă e un animal dăunător ţinut în incintele domestice pentru a insulta persoanele care trec prin faţa ei şi a-l îngrozi pe vizitatorul temerar. Fată în casă e o persoană tinerică de sex opus, etalându-se, în mod variat, dezagreabilă şi ingenios de murdară în slujba în care Dumnezeu a vrut să o lase.

CAVALER, s.

Cândva un luptător nobil prin naştere,
Apoi o persoană cu demnitate civică,
Acum un indivd care să ne veselească.
Războinic, persoană, individ - nimic mai mult:
Trebuie să ne facem câinii cavaleri să mai coborâm,
Bravi Cavaleri ai Coteţelor veţi fi,
Nobili Cavaleri ai Puricelui de Aur,
Cavaleri ai Ordinului Sfântului Aşteaptă,
Cavaleri ai Sf. Gheorghe şi Sir Cavaler Fălcosul.
Să ne ajute Domnul! când acest hămăit de înnobilare
Va ajunge la câini, câinii or să înnebunească.

CĂLĂU, s. Un ofiţer al legii însărcinat cu îndatoriri de cea mai înaltă demnitate şi supremă gravitate şi privit cu lipsă de stimă ereditară de o populaţie cu o ascendenţă criminală. În unele state americane funcţia sa este îndeplinită de un electrician, ca în New Jersey, unde execuţiile prin electrocutare au fost de curând ordonate, primul exemplu cunoscut lexicografului despre cineva care are îndoieli asupra expedientului de a-i spânzura pe cei din Jersey.

CĂLDURĂ, s.

“Căldura”, spune profesorul Tyndall, “este un mod

Al mişcării", acum ştiu cum îşi demonstrează
Punctul de vedere: cuvinte încinse revărsate
Cu pricepere pun pumnul omenesc în mişcare
Şi-acolo unde se opreşte, stelele ard libere şi sălbatice.
Crede expertul, dar eu le-am văzut, copile!

(Gorton Swone)

CĂMILĂ, s. Un patruped *(Gârbovidus aquadosus)* de mare valoare pentru industria spectacolului. Sunt două feluri de cămile - cămila cum trebuie şi cămila cum nu trebuie. Al doilea tip este întotdeauna arătat.

CĂSĂTORIE, s. Starea sau condiţia unei comunităţi care constă dintr-un stăpân, o stăpână şi doi sclavi, făcând la un loc doi.

CĂUTĂTOR DE COMORI, s. Cineva care foloseşte o baghetă magică pentru prospectarea metalelor preţioase din buzunarul unui prost.

CÂNEPĂ, s. O plantă din a cărei scoarţă fibroasă se face un articol de purtat la gât care se pune de obicei după un discurs public în aer liber şi îl împiedică pe purtător să moară răcit.

CÂRCOTAŞ, s. Un critic al operei noastre.

CÂT, s. Număr care arată de câte ori o sumă de bani, aparţinând unei persoane, se află conţinută în buzunarul alteia, de obicei, cam de atâtea ori cât poate încăpea acolo.

CEAS, s. O maşinărie de mare valoare morală pentru om, alinându-i preocuparea faţă de viitor, amintindu-i că mai are o grămadă de timp.

Un om ocupat se plângea într-o zi:

“Nu am nici un pic de timp!” “Ce ai spus?”
Strigă prietenul lui, un sucit leneş;
“Ai, domnule, tot timpul de pe lume.
Este din belşug şi să nu te îndoieşti,
Nici o oră nu rămânem fără el.”

(Purzil Crofe)

CENOBIT, s. Un om care se încuie cu pioşenie ca să mediteze asupra păcatului răutăţii; şi ca să şi-o păstreze proaspătă în minte, îi alătură o frăţie, de exemplu, îngrozitoare.

O, cenobitule, o cenobitule,
Gregar monastic
Tu diferi de anahoret,
Acel singuratic,
Cu rugăciuni revărsate îl răneşti pe Necuratul
Cu aruncări scăpate el îşi face rău.

(Quincy Giles)

CENTAUR, s. Cineva dintr-o rasă de persoane care au trăit înainte ca diviziunea muncii să ajungă la un asemenea vârf al diferenţierii şi care urmau maxima economică primitivă “Fiecare cu păsărelele lui.” Cel mai bun dintre toţi a fost Chiron care, pe lângă virtuţile şi înţelepciunea păsărelelor, a adăugat iuţeala omului. Povestea din scriptură a capului lui Ioan Botezătorul pe tipsie arată că miturile păgâne au sofisticat oarecum istoria sacră.

CERBER, s. Câinele de pază al lui Hades, a cărui datorie era să păzească intrarea - împotriva cui şi a ce nu pare foarte clar căci toată lumea, mai devreme sau mai târziu, trebuia să se ducă acolo şi nimeni nu voia să fure intrarea. Despre Cerber se ştie că avea trei capete, iar unii dintre poeţi l-au creditat chiar şi cu o sută. Profesorul Graybill, a cărui erudiţie clericală şi cunoştinţe profunde de greacă dau opiniei sale o mare greutate, a făcut o medie a tuturor estimărilor şi a ieşit cu numărul douăzeci şi şapte - o judecată extrem de conclusivă asupra faptului că Profesorul Graybill ştie: a)

câte ceva despre câini şi b) câte ceva despre aritmetică.

CERNEALĂ, s. Un compus ticălos din colorant, gumă arabică şi apă, folosit în principal pentru a facilita infectarea cu idioţenie şi promovarea crimelor intelectuale. Proprietăţile cernelii sunt ciudate şi contradictorii: poate fi folosită pentru a crea şi a distruge reputaţii, a le înnegri şi a le albi; dar este folosită în general şi în cea mai largă accepţiune ca mortar pentru a lega unele de altele pietrele unui edificiu al faimei şi ca văruială pentru a ascunde după aceea calitatea ticăloasă a materialului. Există oameni numiţi jurnalişti care au înfiinţat băi de cerneală pentru care unii plătesc ca să intre, alţii ca să iasă. Nu rareori se întâmplă ca o persoană, care a plătit să intre, plăteşte dublu să iasă.

CERŞETOR, s. Cineva care s-a bazat pe sprijinul prietenilor săi.

(A) CERŞI, v. A cere ceva cu o seriozitate proporţională credinţei că nu-ţi va fi niciodată dat.

— Cine este acela?
— Un cerşetor, copile,
Tras la faţă, morocănos şi nepoliticos - sălbatic!
Vezi cum se uită urât prin barele celulei!
Nu stau bine lucrurile cu Cetăţeanul Cerşetor.
— De ce l-au pus acolo, tată?
— Deoarece
Acultându-şi burta s-a opus legilor.
— Burta?
— Ei, bine, era înfometat, copile -
O stare în care, fără îndoială, este puţină bucurie.
Nu luase o îmbucătură de zile în şir şi strigătul lui
Era “Pâine!” mereu “Pâine!”
— Ce avea plăcinta?
— Cu puţine de îmbrăcat, n-avea nimic de vândut;
Să cerşească era ilegal şi nepotrivit.
— De ce nu muncea?
— Ar fi făcut şi asta

Dar oamenii îi spuneau: “Ieşi afară!” iar Statul: “Zât!”
Menţionez aceste incidente doar să arăt
Că răzbunarea lui a fost deosebit de josnică.
Răzbunarea, în cel mai bun caz, e actul unui apaş,
Dar pentru nimicuri...
— Te rog, ce-a făcut răul Cerşetor?
— A furat două pâini ca să-şi suplinească lipsa
Şi să scoată-n faţă burta care se lipise de spate.
— Asta e tot, dragă tată?
— Sunt puţine de spus:
L-au trimis la puşcărie şi l-au încuiat, ei bine,
Tovărăşia lui mai bună decât ne lăudăm,
— Şi este pâine pentru săraci, dragă tată?
— Hâm, răbdări prăjite.

(Atka Mip)

CHIRIAŞ, s. Un nume mai puţin popular al Persoanei a Doua a acelei Trinităţi încântătoare a ziarului, Camera, Patul şi Masa.

CHIROMANŢIE, s. A 947-a metodă (conform clasificării lui Mimbleshaw) de a obţine bani prin metode necinstite. Constă în “citirea caracterului” în cutele făcute prin strângerea palmei. Pretenţia nu este întru totul falsă; caracterul chiar poate fi citit cu foarte mare acurateţe în acest fel, căci cutele din fiecare palmă întinsă spun clar cuvântul “păcălit.” Impostura constă în a nu citi cu voce tare.

CIMITIR, s. Un loc suburban, izolat, unde îndoliaţii îţi compară minciunile, poeţii scriu cu norma, iar cioplitorii în piatră ortografiază la întâmplare. Inscripţiile care rezultă pentru a ilustra sucesul obţinut în aceste jocuri olimpice:

Virtuţile lui erau atât de evidente încât duşmanii,
Incapabili să le treacă cu vederea,
Le-au negat, iar prietenii lui,
Pentru ale căror vieţi destrăbălate ele erau un reproş,

Le-au prezentat drept vicii.
Ele sunt aici, comemorate de familia lui
Care le-a împărtăşit.
În pământ pregătim aici
Un loc s-o depunem pe mica noastră Clara.
Thomas M. şi Mary Frazer.
P.S. - Gabriel o va învia şi pre ea.

CINIC, s. Un ticălos a cărui viziune greşită vede lucrurile aşa cum sunt ele, nu aşa cum ar trebui să fie. De aici obiceiul printre sciţi de a scoate ochii unui cinic ca să-i îmbunătăţească vederea.

CIORAPI DE BALET, s. Un veşmânt de scenă menit să întărească aclamaţiile generale ale agentului de presă cu o publicitate deosebită.

Atenţia publică era cândva oarecum abătută de la această piesă de vestimentaţie de refuzul domnişoarei Lillian Russel de a-l purta, şi multe au fost presupunerile legate de motivul ei, şi de persuasiunea domnişoarei Pauline Hall arătând un grad superior de ingenuitate şi reflecţie susţinută. Credinţa domnişoarei Hall era că natura nu o dăruise pe domnişoara Russell cu picioare frumoase. Această teorie a fost imposibil de acceptat de către înţelegerea masculină, dar conceptul piciorului feminin defectuos era atât de extraordinar de original ca să se numere printre cele mai strălucitoare exemple de speculaţie filosofică! Este straniu că în toată controversa legată de aversiunea domnişoarei Russell faţă de costumul de balerină, nimeni nu pare să se fi gândit să o atribuie acelui lucru cunoscut printre antici drept “modestie”. Natura acelui sentiment este acum înţeleasă în mod imperfect şi probabil incapabil de expus cu vocabularul care ne-a rămas. Studiul artelor pierdute a fost, totuşi, reînviat şi unele dintre artele însele au fost recuperate. Aceasta este o epocă de renaşteri şi există temei pentru speranţa că îmbujorarea primitivă ar putea fi scoasă din ascunzătoarea ei dintre mormintele antichităţii şi împinsă până pe scenă.

CIRC, s. Un loc unde cailor, poneilor şi elefanţilor li se permite să vadă bărbaţi, femei şi copii purtându-se prosteşte.

CITARE, s. Actul de a repeta în mod eronat cuvintele altuia.

Hotărât să-şi facă citatul mai adevărat,
El căută pagina infailibilului Brewer,
Apoi făcu un jurământ solemn care va fi
Condamnat pentru eternitate. Vai mie, vai mie!

(Stumpo Gaker)

CITIT, s. Corpul general a ceea ce citeşti. În ţara noastră constă, de regulă, din romane indiene, povestiri în dialect şi umor în jargon.

Ştim după ce carte citeşte
Ce creştere are;
Dar ce-i stârneşte râsul
Ştim după Eternitate.
Nu citi, nici nu râde,
Sfinxul era mai puţin deştept!

(Jupiter Muke)

CIUMĂ, s. În vremuri străvechi, o pedepsire generală a nevinovaţilor pentru admonestarea conducătorilor lor, ca în exemplul familiar al Faraonului Immune. Ciuma din zilele noastre are fericirea de a şti că este pur şi simplu manifestarea neaşteptată a Naturii pentru criticismul fără scop.

CLARINET, s. Un instrument de tortură pus în funcţiune de o persoană cu vată în urechi. Există doar două instrumente care sunt mei rele decât un clarinet, şi anume două clarinete.

CLARVĂZĂTOR, s. O persoană, de obicei, o femeie, care are puterea de a vedea ceea ce este invizibil şefului ei, adică faptul că este un cap pătrat.

CLEPTOMAN, s. Un hoţ bogat.

CLERIC, s. Un om care îşi asumă să se ocupe de eternele noastre chestiuni spirituale ca metodă de a şi le îmbunătăţi pe cele vremelnice ale sale.

CLIO, s. Una din cele nouă muze. Funcţia lui Clio era să prezideze peste istorie, ceea ce a făcut cu multă demnitate, mulţi dintre cetăţenii de frunte ai Atenei ocupând locuri pe estradă, întâlnirile fiind conduse de domnii Xenofon, Herodot şi alţi vorbitori populari.

COADĂ, s. Partea şirii spinării unui animal care şi-a transcendat limitele naturale pentru a stabili o existenţă independentă într-o lume a sa. Cu excepţia stării fetale, Omul este lipsit de coadă, o privaţiune pe care o atestă ca o conştiinţă ereditară şi stânjenită prin poala hainei la bărbaţi şi trena la femei şi printr-o tendinţă marcată de a ornamenta partea ţinutei sale unde ar trebui să fie coada şi unde indubitabil era cândva. Această tendinţă se observă cel mai mult la femelele speciei, în care simţul ancestral este puternic şi persistent. Oamenii cu coadă descrişi de Lordul Monboddo sunt acum consideraţi în general a fi produsul unei imaginaţii neobişnuit de susceptibile la influenţele generate în epoca de aur a trecutului nostru pitecantrop.

COCIOABĂ, s. Fructul unei flori numite Palat.

Twaddle avea o cocioabă,
Twiddle un palat;
Twaddle spuse: “O să-l linguşesc
Să nu creadă că-i port pică.”
Un sentiment atât de nemaivăzut
Precum un castor pe-un caliciu.

În jos în genunchi
Se lăsă Twaddle
Şi-l ului pe Twiddle

Care-ncepu să-şi înalţe căpăţâna.
Hrăneşte-te cu nimicuri,
Vorbe goale înşirate, gogonate
Şi începi să devii încrezut.

(G.J.)

COMERŢ, s. Un fel de tranzacţie în care A jefuieşte de la B bunurile lui C, iar, în compensaţie, B fură din buzunarul lui D banii care-i aparţin lui E.

COMESTIBIL, adj. Bun de mâncat şi sănătos de digerat, ca un vierme pentru o broască râioasă, o broască râioasă pentru un şarpe, un şarpe pentru un porc, un porc pentru un om şi un om pentru un vierme.

COMMONWEALTH, s. O entitate administrativă ţinută în funcţiune de o multitudine incalculabilă de paraziţi politici, activă din punct de vedere logic şi în mod fortuit eficientă.

Priveliştea culoarelor Capitoliului acestui Common-wealth,
Atât de pline de o mulţime înfometată şi indolentă
De funcţionari, paji, portari şi tot felul de ataşaţi
Pe care ticăloşii-i numesc "populaţie" şi îi plătesc
Că nici o pisică nu alunecă printre grosimea pulpelor
Şi nici nu-şi aude miorlăitul de zgomotul bărbiilor.
Pe funcţionari, şi paji, şi portari, şi pe toţi,
Să cadă nenorocirile şi să-i trăsnească dezastrul!
Să le fie viaţa doar un şir de dureri;
Căpuşele să le sălăşluiască-n cămăşi;
Dureri şi boală să le intre-n oase;
Plămâni tuberculoşi, vezici cu piatră;
Microbi, bacili să le infesteze ţesutul
Şi teniile să le digere măruntaiele;
Scaieţii să li se încâlcească-n păr
Şi dese trageri în ţeapă să le strice plăcerea.
Tulburate să le fie visele de discursuri cumplite
De canapele zgomotoase cu ecou sepulcral,

De scaune şchioape şi podele strâmbe -
De saltele care izbesc şi perne care sforăie!
Fii ai cupidităţii, legănaţi în păcat!
Îngerul morţii să vă răărească rândurile criminale,
Răzbunându-l pe amicul ce nu şi-a putut face loc în ele.

(K.Q.)

(A) COMPĂTIMI, v., A arăta că pierderea grea este un rău mai mic decât simpatia.

COMPORTARE, s. Comportament, aşa cum este determinat, nu prin principiu, ci prin creştere. Cuvântul pare să fie oarecum liber folosit în traducerea dr. Jamrach Holobom a următoarelor versuri din *"Dies Irae"*:

Recordare, Jesu pie
Quod sum causa tua via.
Ne me perdas illa die.

Te rog, aminteşte-ţi, sfinte Mântuitorule,
Mâinile care nesăbuite ţi-au dat
Lovitura de moarte. Iartă aşa o comportare.

COMPROMIS, s. O asemnea ajustare a intereselor conflictuale încât să ofere fiecărui adversar satisfacţia de a crede că a obţinut ceea ce nu ar fi trebuit şi că nu a fost deposedat de nimic decât de ceea ce era în mod cinstit al său.

CONFIDENT, s. Cineva căruia A îi încredinţează secretele lui B, care au fost încredinţate de el lui C.

CONFORT, s. O stare de spirit produsă de contemplarea stânjenelii vecinului.

CONGRES, s. O reuniune de oameni care se întâlnesc doar să respingă legile.

CONIAC, s. Un întăritor compus dintr-o parte tunet-şi-fulger, o parte remuşcare, două părţi crimă sângeroasă, o parte iad-şi-mormânt şi patru părţi Satana distilat. Doza: cât să-ţi umpli capul de fiecare dată. Coniacul este declarat de dr. Johnson a fi băutura eroilor. Numai un erou s-ar aventura să-l bea.

CONSERVATOR, s. Un om de stat care este îndrăgostit de relele existente, de distins faţă de Liberal, care doreşte să le înlocuiască cu altele.

CONSOLARE, s. Ştiinţa că un om mai bun este mai nenorocit decât tine.

(A) CONSPECTA, v. A scurta.

Când în cursul evenimentelor omeneşti devine necesar ca oamenii să-şi conspecteze regele, un respect decent faţă de părerile omenirii cere ca ei să îşi declare cauzele care le impun separarea.

(Oliver Cromwell)

CONSTRÂNGERE, s. Elocvenţa puterii.

(A) CONSULTA, v. A căuta dezaprobarea altuia asupra unei chestiuni deja decise.

CONTROVERSĂ, s. O bătălie în care scuipatul sau cerneala înlocuieşte ghiuleaua de tun care răneşte şi baioneta lipsită de consideraţie.

În controversă cu limba dezlegată -
Acel război fără de sânge al bătrânilor şi tinerilor -
Să-ţi cauţi adversarul ca să-l ataci
Pentru ca singur să-şi epuizeze furia
Şi, ca un şarpe legat de pământ,
Cu propriii colţi să-şi dea rana fatală
Mă întrebaţi cum se produce acest miracol?
Adoptaţi-i opiniile, una câte una
Şi provocaţi-l să le combată; în furia lui
Le va spulbera fără de milă din cale,
Apoi avansaţi blând tot ce vreţi să demonstraţi,
Fiecare propunere prefaţată cu "Aşa cum
Bine ai remarcat", sau "Cum spui cu înţelepciune",
Şi "Nu pot contrazice", sau "Apropo
Această părere, exprimată cu mult mai bine,
Este în raţionamentul tău", apoi lasă restul
În seama lui, sigur că îşi va juca partea
Şi-ţi va dovedi părerile inteligente şi corecte.

(Conmore Apel Brune)

CONVERSAŢIE, s. Un târg pentru dezvăluirea înlesnirilor mentale minore, fiecare expozant fiind prea aplecat asupra aranjamentului propriilor mărfuri ca să le mai observe pe cele ale vecinului său.

COPAC, s. O legumă înaltă menită de către natură a servi ca aparat penal, deşi printr-o proastă administrare a justiţiei, majoritatea copacilor poartă doar fructe neglijabile, sau nici una. Când face fructe în mod natural, copacul este un agent binefăcător pentru civilizaţie şi un factor important în morala publică. În vestul sever şi sudul sensibil, fructele sale (albe şi respectiv negre), deşi nu sunt mâncate, sunt agreabile gustului public şi, deşi nu sunt exportate, profitabile pentru bunăstarea generală. Relaţia legitimă dintre copac şi justiţie nu a fost o descoperire a judecătorului Lynch (care, într-adevăr, a consimţit că nu are preempţiune asupra stâlpului de felinar şi marginii de pod), este clarificată de următorul pasaj din Morryster, care îl antedatează cu două secole:

Când mă aflam pe acel pământ am fost dus să văd copacul Ghogo, de care auzisem mult vorbindu-se; dar cum n-am văzut nimic remarcabil la el, şeful satului unde creştea a răspuns după cum urmează:

"Copacul nu are acum fructe, dar în anotimpul ăsta o să vezi atârnând de crăcile lui pe toţi cei care l-au înfruntat pe Maiestatea Sa Regele."

Şi mi s-a spus mai departe că vorba "Ghogo" înseamnă pe limba lor la fel ca "ticălos" pe a noastră.

(Călătorii în Orient)

COPILĂRIE, s. Perioada vieţii omeneşti intermediară între idioţia prunciei şi prostia tinereţii, la doi paşi de păcatul bărbăţiei şi trei de remuşcarea bătrâneţii. Perioada vieţilor noastre când, conform lui Wordsworth, cerul se află în jurul nostru. Lumea începe să mintă despre noi destul de curând după aceea.

CORAN, s. O carte pe care mahomedanii o cred, în mod prostesc, a fi fost scrisă prin inspiraţie divină, dar pe care creştinii o ştiu a fi o impostură, contradictorie Sfintelor Scripturi.

CORECTOR, s. Un răufăcător care ispăşeşte faptul de a fi făcut scrierea un nonsens permiţându-i culegătorului să o facă ininteligibilă.

CORPORAŢIE, s. O stratagemă ingenioasă pentru a obţine profit individual fără responsabilitate individuală.

CORSAR, s. Un politician al mărilor.

COSIŢA BERENICEI, s. O constelaţie *(Coma Berenices)* numită în onoarea uneia care şi-a sacrificat părul ca să îşi salveze soţul.

Şuviţele şi-a dat o străveche doamnă
Iubitorul soţ să-şi salveze
Iar oamenii, atât o onorau pe doamnă,
Unor stele le-au dat numele ei.

Dar pentru frumoasele măritate de azi,
Care şi-ar da stăpânii să-şi salveze părul
Nu este nici o recunoaştere astrală
Căci nu sunt destule stele pe cer.

(G.J.)

COTOROANŢĂ, s. O doamnă vârstnică de care se întâmplă să nu îţi placă; uneori numită, de asemenea, găină, pisică. Vrăjitoarele, ghicitoarele etc. bătrâne erau numite cotoroanţe din credinţa că aveau capetele înconjurate de un fel de iluminare sau nimb vătămător, acesta fiind numele popular pentru acea lumină electrică ciudată care se observa uneori în părul lor. Cândva, cotoroanţă nu era un cuvânt de ocară; Drayton vorbeşte despre "o cotoroanţă frumoasă, toată zâmbet", tot aşa cum Shakespeare spunea "dulce fetişcană." Acum nu ar fi potrivit să îţi numeşti iubita cotoroanţă, acest compliment fiind rezervat uzului nepoţilor ei.

COŢOFANĂ, s. O pasăre a cărei predispoziţie spre furt i-a sugerat cuiva ideea că ar putea să o înveţe să vorbească.

CREDINŢĂ, s. Încrederea fără vreo dovadă a ceea ce ni se spune de către cineva fără ştiinţă, în lucruri fără seamăn.

CREDITOR, s. Cineva dintr-un trib de sălbatici care trăieşte dincolo de Strâmtoarea Financiară şi este temut pentru incursiunile prăduitoare.

CREIER, s. Un aparat cu care credem că gândim. Ceea ce îl distinge pe omul care este mulţumit să fie ceva, de omul care îşi doreşte să facă ceva. Un om cu o mare avere, unul care a fost împins înspre o funcţie înaltă are,

de obicei, un cap aşa de plin de creier, încât vecinii lui nu-şi pot ţine pălăriile pe cap. În civilizaţia noastră şi sub forma noastră republicană de guvernământ, creierul este atât de mult onorat, încât i s-a acordat scutirea de la grijile slujbei sale.

CREMONA, s. O vioară de mare preţ fabricată în Connecticut.

CREŞTIN, s. Cineva care crede că Noul Testament este o carte de inspiraţie divină admirabil potrivită nevoilor spirituale ale vecinului său. Cineva care urmează învăţăturile lui Christos atâta timp cât nu contrazic o viaţă trăită în păcat.

Am visat că stăteam pe un deal şi, iată!
Mulţimea dumnezeiască se plimba de colo-colo
În vale, în haine potrivite de sabat,
Cu mină pioasă, potrivit de tristă,
În timp ce clopotele bisericilor
Scoteau un dangăt potrivit de solemn -
O alarmă de foc pentru cei ce trăiau în păcat.
Apoi am văzut privind gânditor în jos
Cu o faţă liniştită la acel spectacol sfânt
O siluetă înaltă, slabă, în robă albă
Ai cărei ochi împrăştiau o lumină melancolică.
“Domnul fie cu tine, străine”, am exclamat. “Tu eşti
Fără îndoială (hainele o arată) de departe;
Şi totuşi stau cu speranţa că tu,
La fel cu aceşti buni oameni, eşti creştin şi tu.”
Şi-a înălţat ochii şi cu o privire atât de severă
Că m-a făcut să roşesc de mii de ori
Răspunse, cu dispreţ în manieră:
“Ce! Eu creştin? Nici gând! Eu sunt Christos.”

(G.J.)

CRITIC, s. O persoană care se laudă că este greu de mulţumit deoarece nimeni nu încearcă să-l mulţumească.

Există un tărâm de încântare pură,
Dincolo de râul Iordanului,
Unde sfinţii, înveşmântaţi în alb,
Aruncă înapoi noroi criticului.

Şi cum îndepărtează cu piciorul
Gunoiul de culoare întunecată,
El se-ntristează amar să recunoască
Proiectilele pe care el le-a aruncat.

(Orrin Goof)

CRUCE, s. Un simbol religios străvechi presupus în mod greşit a-şi datora semnificaţia celui mai solemn eveniment din istoria creştinismului, dar de fapt antedatându-l cu mii de ani. De mulţi este considerat a fi identic cu *"crux ansata"* a străvechii adorări falice, dar a fost urmărit chiar dincolo de tot ceea ce ştim despre acel simbol în riturile popoarelor primitive. Astăzi avem Crucea Albă ca simbol al castităţii şi Crucea Roşie ca simbol al neutralităţii binevoitoare în război. Având-o în minte pe cea dintâi, părintele reverend Gassalasca Jape îşi struneşte lira în următorul mod:

"Fii bun, fii bun!" sonoritatea
Strigă în cor sfânt
Să ne descurajeze de la păcat fac paradă
Cu felurite farmece prin faţa noastră.

Dar de ce, oh, de ce, nici un ochi
Nu a văzut atitudinea învingătoare,
Şi graţia tinerească, şi chipul drăgălaş
Fâlfâind stindardul Crucii Albe?

Acum, unde-i discursul şi pălăvrăgeala
Să ne îmbunătăţească purtarea?

Un plan mai simplu pentru salvarea omului
(Dar, mai întâi, merită el a fi salvat?)

Este, dragilor, când el refuză să fugă
De gânduri rele ce-l năpădesc
Ignorând Legea de parc-ar fi un pai
Şi vrea să păcătuiacă - nu-l lăsaţi!

CUI BONO? (în limba latină) De ce folos ar fi pentru mine?

CUNOSCĂTOR, s. Un specialist care ştie totul despre ceva şi nimic despre altceva.
Un vechi degustător de vinuri, fiind făcut bucăţi într-o coliziune cu un tren, i s-a picurat puţin vin pe buze ca să îşi revină. “Pauillac, 1873”, a murmurat el, şi a murit.

CUPIDON, s. Aşa-numitul zeu al iubirii. Această creaţie bastardă a unei închipuiri barbare a fost, fără îndoială, impusă cu forţa mitologiei pentru păcatele zeităţilor sale. Dintre toate concepţiile fără frumuseţe şi nepotrivite este cea mai lipsită de raţiune şi chiar ofensatoare. Noţiunea simbolizării iubirii sexuale printr-un bebeluş pe jumătate lipsit de sex şi compararea durerilor pasiunii cu rana unei săgeţi, introducerea acestui homunculus dolofan în artă, în mod grosolan, ca să materializeze spiritul subtil şi sugestia operei, aceasta este, în mod eminent, demnă de vremurile care, dându-i naştere, l-au aşezat pe pragul prosperităţii.

CURCAN, s. O pasăre mare a cărei carne, când este îngurgitată la anumite aniversări religioase, are particularitatea deosebită de a atesta pietatea şi recunoştinţa. Incidental, e bună de mâncat.

CURIOZITATE, s. O calitate criticabilă a minţii femeieşti. Dorinţa de a şti dacă o femeie posedă sau nu blestemul curiozităţii este una dintre cele mai active şi insaţiabile pasiuni ale sufletului masculin.

CVORUM, s. Un număr suficient de membri pentru ca un corp deliberativ să facă după cum îl taie capul, iar capul să urmeze aceasta. În Senatul Statelor Unite, un cvorum constă din preşedintele Comitetului de Finanţe şi un mesager de la Casa Albă; în Camera Reprezentanţilor, din Vorbitor şi diavol.

D

(A O) DA COTITĂ, v. A-ţi schimba brusc părerile şi a te duce în alt grup. Cea mai notabilă cotitură consemnată a fost cea a lui Saul din Tarsus, care a fost sever calificat drept cameleon de către unele dintre ziarele noastre partizane.

(A) DANSA, v. A ţopăi în sunetele muzicii săltăreţe, preferabil cu braţele în jurul nevestei sau fiicei vecinului. Sunt multe feluri de dansuri, dar toate cele care solicită participarea celor două sexe au două caracterisitici în comun: a) sunt în mod evident nevinovate şi b) sunt iubite cu ardoare de către vicioşi.

DATARIU, s. Un înalt ecleziast al bisericii romano-catolice, a cărui funcţie importantă este să însemneze bulele papale cu cuvintele *"Datum Roma"*. El se bucură de o răsplată princiară şi de prietenia lui Dumnezeu.

(A) DATORA, v. A avea (şi a deţine) o datorie. Cuvântul însemna în trecut nu îndatorare, ci posesie, însemna "a poseda" şi în minţile debitorilor încă mai există multă confuzie între active şi pasive.

DATORIE, s. Ceea ce ne împinge în mod imperios în direcţia profitului, de-a lungul liniei dorinţei.

> Sir Lavender Portwine, în favoruri la curte,
> Era furios pe stăpân, care o sărutase pe Lady Port.
> Furia lui l-a provocat să-i ia capul regelui,
> Dar datoria a triumfat şi el i-a luat pâinea regelui
> În schimb.
>
> *(G.J.)*

DECALOG, s. O serie de porunci, zece la număr, tocmai suficiente pentru a permite o selecţie inteligentă de supunere, dar nu destule ca să stânjenească alegerea. În continuare, ediţia revizuită a Decalogului, gândită pentru acest meridian.

“Să nu adori alt Dumnezeu în afară de mine”,
Ar fi prea costisitor să ai mai mulţi.

“Să nu-ţi faci chip cioplit sau idoli”,
Ca să îi spargă Robert Ingersoll.

“Să nu iei numele Domnului în deşert”,
Alege un moment când va fi eficient.

“Nu lucra deloc în zilele de sabat”,
Ci du-te să vezi echipele jucând fotbal.

“Cinsteşte-ţi părinţii”,
Obţii rate mai mici la asigurările de viaţă.

“Să nu ucizi, să nu-i ajuţi pe cei care ucid”,
Să nu plăteşti nota de plată la măcelar.

“Să nu săruţi soţia vecinului”,
Decât dacă pe-a ta vecinul o mângâie.

“Să nu furi; nu vei avea succes în afaceri”,
Mai bine, înşală.

“Să nu depui mărturie falsă, este josnic”,
Ci spune: “Auzi, se zvoneşte aşa şi pe dincolo.”

“Acoperă-ţi puţinul ce-ai obţinut
Cu chiu cu vai” sau altcumva.

(G.J.)

(A) DECIDE, v. A se supune preponderenţei unui set de influenţe în favoarea altui set.

O frunză a fost smulsă din copac,
“Vreau să cad pe pământ”, spuse ea.
Vântul de est, înălţându-se, o făcu să schimbe direcţia
“Spre est”, spuse ea, “mă voi îndrepta acum.”
Vântul de vest se ridică cu forţă mai mare
Ea spuse: “Ar fi înţelept să-mi schimb direcţia.”
Cu forţe egale ele se luptă
Ea spuse: “Renunţ la judecată.”
S-au potolit vânturile; frunza înveselită,
Strigă: “Am decis să cad drept în jos.”
Primul gând e cel mai bun? Nu-i asta morala;
Alegeţi-o şi nu ne vom certa.
Oricum s-ar întâmpla să cazi
N-ai absolut nici un merit în asta.

(G.J.)

DE DOUĂ ORI, adv. Cam prea mult.

DE JOASĂ SPEŢĂ, adj. Ridicat, mai degrabă, decât crescut.

DEDUCŢIE, s. Într-o curte de justiţie engleză, un om pe nume Home a fost judecat pentru calomnie pentru că îşi acuzase vecinul de crimă. Cuvintele lui exacte au fost: “Sir Thomas Holt a luat un satâr şi şi-a lovit bucătarul în cap, astfel că o parte a căzut pe un umăr şi cealaltă parte pe celălalt umăr.” Acuzatul a fost achitat la instrucţiunile curţii, învăţaţii judecători susţinând

că vorbele nu acuzau de crimă, căci nu afirmau moartea bucătarului, aceea fiind numai o deducţie.

(A) DEFĂIMA, v. A minţi despre altcineva. A spune adevărul despre altul. A-i atribui altuia, cu răutate, acţiuni rele pe care nu ai avut tentaţia sau ocazia să le comiţi.

DEGENERAT, adj. Admirabil într-un mod mai puţin evident decât strămoşii tăi. Contemporanii lui Homer erau exemple izbitoare de degenerescenţă; a fost nevoie de zece ca să ridice o piatră sau o rebeliune pe care unul dintre eroii războiului troian ar fi putut cu uşurinţă să o facă de unul singur. Homer nu oboseşte niciodată să-i ia în zeflemea pe “oamenii care trăiesc în aste zile degenerate”, motiv pentru care, probabil, îi permiteau să cerşească o pâine: un exemplu marcant de răspunderea cu bine la rău, căci dacă i-ar fi interzis, cu siguranţă ar fi murit de foame.

DEGRADARE, s. Una din etapele progresului moral şi social de la starea particulară la preferinţa politică.

DÉJEUNER, s. Micul dejun al unui american care a fost la Paris. Pronunţat în mod variat.

DELEGAŢIE, s. În politica americană, un articol de comerţ care vine în seturi.

DELIBERARE, s. Actul de a-ţi examina pâinea ca să vezi pe ce parte este unsă cu unt.

DELICT, s. O infracţiune împotriva legii care are mai puţină demnitate decât crima şi care nu constituie pretenţie de admisibilitate în cea mai bună societate criminală.

Prin delicte el încearcă să urce
Către aristocraţia crimei.
O, vai lui! cu manieră rece şi măreaţă
Căpitanii industriei i-au respins mâna,
Regii finanţelor i-au refuzat recunoaşterea,
Magnaţii căilor ferate şi-au râs de joasa lui condiţie.
A jefuit o bancă pentru a se face respectat
Şi tot l-au respins pentru că a fost prins.

(S.V. Hanipur)

(A) DEMISIONA, v. A renunţa la o onoare pentru un avantaj. A renunţa la un avantaj pentru un avantaj şi mai mare.

Se zvonea că Leonard Wood semnase
O renunţare sinceră
De la titlu, rang de orice fel,
Din militărie
Orice funcţie onorabilă.

Aprins de exempul său, înclinat
Spre-o nobilă emulaţie,
Ţara cu modestie s-a resemnat
Cu demisia lui Leonard Wood,
Demisia lui creştină.

(Politian Greame)

DEMN DE MILĂ, adj. Starea unui duşman al oponentului după o dispută imaginară cu respectivul.

DENTIST, s. Un prestidigitator care, punându-ţi metal în gură, îţi scoate monezile din buzunar.

DEPĂŞIT, adj. Nemaifolosit de către timizi. Spus în principal despre

cuvinte. Un cuvânt pe care vreun lexicograf l-a marcat depăşit este de atunci, pentru totdeauna, un obiect de groază şi dispreţ pentru scriitorul prost, dar, dacă este un cuvânt bun şi nu are un echivalent exact modern la fel de bun, este suficient de bun pentru scriitorul bun. Într-adevăr, atitudinea unui scriitor faţă de cuvintele depăşite este o măsură la fel de adevărată a abilităţii sale literare şi orice altceva în afară de caracterul operei sale. Un dicţionar de cuvinte depăşite şi pe cale de a ieşi din uz nu ar fi numai deosebit de bogat părţi de vorbire puternice şi dulci, dar ar adăuga averi întinse vocabularelor oricărui scriitor competent care s-ar putea să nu fie un cititor competent.

DEPENDENT, adj. Bazându-se pe generozitatea altuia pentru sprijinul pe care nu este în stare să-l obţină din temerile lui.

DESFRÂNAT, s. Cineva care a urmărit atât de serios plăcerea încât a avut nefericirea să o depăşească.

DESTIN, s. Autoritatea unui tiran pentru crimă şi scuza unui prost pentru eşec.

DESTUL, adv. Tot ceea ce există în viaţă dacă îţi place.

> Destul este la fel de bun ca un festin, în privinţa asta
> Mai destul este la fel ca festinul pentru farfurie.
>
> *(Arbely C. Strunk)*

DEŞTEPTARE, s. Un semnal pentru soldaţii adormiţi de a nu mai visa la câmpuri de bătălie, ci a se trezi ca să li se numere nasurile albastre. În armata americană, este numită în mod ingenios “dăştieptare” şi acestei pronunţii i-au dedicat vieţile, nefericirile şi sfânta dezonoare compatrioţii noştri.

(A) DEZABUZA, v. A-i oferi vecinului o altă greşeală mai bună decât cea pe care a considerat-o avantajos de adoptat.

DIAFRAGMĂ, s. O barieră musculară separând bolile pieptului de bolile măruntaielor.

DIAGNOSTIC, s. Previziunea unui doctor asupra bolii după pulsul şi portofelul pacientului.

DIATRIBĂ, s. Un discurs din partea unui oponent care este cunoscut ca un urangutan.

DICTATOR, s. Şeful unei naţiuni care preferă holera despotismului ciumei anarhiei.

DICŢIONAR, s. O invenţie literară răuvoitoare pentru a stăvili creşterea unei limbi şi a o face dură şi neelastică. Acest dicţionar este o operă cât se poate de folositoare, totuşi.

DIGESTIE, s. Transformarea festinurilor în virtuţi. Când procesul este imperfect, evoluează viciile în locul lor - o circumstanţă din care acel scriitor pus pe rele, dr. Jeremiah Blenn, deduce că doamnele suferă mai mult de dispepsie.

DILUVIU, s. Un experiment de început notabil în botezare care a curăţat păcatele (şi păcătoşii) de pe lume.

DINOTERIU, s. Un pachiderm dispărut care a înflorit când era la modă pterodactilul. Cel din urmă era originar din Irlanda, numele său fiind pronunţat Terry Dactil sau Peter O’Dactil după cum omul care îl pronunţa a avut ocazia să îl audă spus sau să-l vadă scris.

DIPLOMAŢIE, s. Arta patriotică de a minţi pentru ţara ta.

(A) DISCRIMINA, v. A observa detaliile prin care o persoană sau lucru este, posibil, mai criticabilă decât alta.

DISCUŢIE, s. O metodă de a le confirma altora erorile lor.

(A) DISIMULA, v. A pune o cămaşă curată peste caracter.

> “Să ne disimulăm.”
>
> *(Adam)*

(A) DISPĂREA, v. A se “îndrepta într-o direcţie misterioasă”, în mod obişnuit împreună cu proprietatea altuia.

> Primăvara cheamă! Toate lucrurile la apel să răspundă;
> Copacii dau frunze şi cecurile dispar.
>
> *(Phela Orm)*

DISPREŢ, s. Sentimentul unui om prudent faţă de un duşman care este formidabil de “în siguranţă” ca să fie confruntat.

DISTANŢĂ, s. Singurul lucru pe care bogaţii îi lasă pe săraci să-l numească al lor şi să-l păstreze.

DISTRACŢIE, s. Orice fel de amuzament ale căruri incursiuni se opresc exact înainte de moartea prin injecţie. O născocire pentru a promova deprimarea. Exerciţiu blând pentru debilitatea intelectuală.

DIVINAŢIE, s. Arta de a-ţi vârî nasul în cele oculte. Divinaţia este de tot atâtea feluri pe cât sunt soiurile înflorite purtătoare de fructe ale nătângilor şi proştilor timpurii.

DOJANĂ, s. Una din multele metode prin care proştii preferă să îşi piardă prietenii.

DOMNIŞOARĂ, s. Titlul cu care le însemnăm pe femeile nemăritate ca să indicăm faptul că sunt pe piaţă. Domnişoara (dra), Doamna (dna) şi Domnul (dl) sunt cele mai distincte trei cuvinte dezagreabile din limbă, ca sunet şi înţeles. Două sunt coruperi după Domniţă, iar celălalt de la Domnitor. Din abolirea generală a titlurilor sociale în ţara noastră, ele au scăpat în mod miraculos ca să ne tortureze. Dacă e vorba să le avem, măcar să fim consecvenţi şi să-i dăm unul şi bărbatului necăsătorit. Îndrăznesc să sugerez Domnişor, abreviat dşor.

DOS, s. Acea parte a prietenului tău pe care ai privilegiul să o contemplezi în adversitate. În chestiuni militare americane, acea parte expusă a armatei care se află cel mai aproape de Congres.

DOVADĂ, s. Mărturie cu o nuanţă mai plauzibilă decât improbabilitatea. Evidenţa a doi martori credibili opusă unuia singur.

DRAGON, s. Un soldat care combină îndrăzneala şi hotărârea în măsuri atât de egale încât îşi face atacul pe picioare şi retragerea călare.

DRAGOSTE, s. O nebunie temporară vindecabilă prin căsătorie sau prin îndepărtarea pacientului de influenţele sub care a căpătat boala. Boala, precum caria şi multe alte suferinţe, prevalează numai în sânul raselor civilizate care trăiesc în condiţii artificiale; naţiunile barbare care respiră aer pur şi mănâncă hrană simplă se bucură de imunitate faţă de ravagiile sale. Uneori este fatală, dar în mod mai frecvent doctorului decât pacientului.

DRAMATURG, s. Cineva care adaptează piese de teatru după francezi.

(A) DRĂCUI, v. Un cuvânt folosit în trecut foarte mult de către paflagonieni, al cărui înţeles s-a pierdut. De către învăţatul dr. Dolabelly Gak, este considerat a fi fost un termen de satisfacţie, implicând cel mai înalt grad posibil de linişte mentală. Profesorul Groke, din contră, crede că exprima o emoţie de încântare tumultuoasă, deoarece apare atât de des în combinaţie cu cuvântul lucru, semnificând bucurie. Cu o foarte mare sfidare, aş avansa o opinie care să fie în conflict cu aceste autorităţi formidabile.

DRÂMBĂ, s. Un instrument nemuzical, la care se cântă ţinându-l strâns cu dinţii şi încercând să-l dai la o parte cu degetul.

DREPT, s. Autoritatea legitimă de a fi, a face sau a avea; precum dreptul de a fi rege, dreptul de a-l fura pe vecinul tău, dreptul de a avea pojar şi tot aşa. Primul dintre aceste drepturi era cândva considerat în mod universal a fi derivat direct din voinţa lui Dumnezeu, şi aceasta încă se afirmă uneori *in partibus infidelium* în afara tărâmurilor luminate ale Democraţiei; aşa cum bine cunoscutele rânduri ale lui Sir Abednego Bink, după cum urmează:

> Prin ce drept domnesc domnitorii?
> A cui este sancţiunea pentru rolul şi puterea lor?
> Cu siguranţă, era încăpăţânat ca un catâr
> Cel care, fără voia Domnului, putea ţine o oră
> Şedinţa tronului neinvitat sau să-şi arate
> Mândria singur de fotoliul Prezidenţial.

> Tot ceea ce este prin Drept Divin este,
> Orice s-ar întâmpla, Domnul o vrea pe pământ!
> Ar fi un lucru minunat dacă voinţa Sa
> Ar putea ului un prost şi reţine un ticălos!
> De-o fi aşa, atunci Domnul, spun, fără să intenţionez o ofensă,
> E vinovat de neglijenţă cumulată!

DREPTATE, s. O virtute viguroasă care se regăsea cândva printre Pantidoodleşi care locuiau în zona mai joasă din peninsula Oque. Câteva încercări slabe au fost făcute de misionari trimişi să o introducă în ţările europene, dar se pare că a fost expusă în mod imperfect. Un exemplu de asemenea prezentare defectuoasă se găseşte în singura predică existentă a piosului Episcop Rowley, din care este dat aici un fragment relevant:

"Acum, dreptatea constă nu numai într-o stare sfântă a minţii, nici chiar în îndeplinirea riturilor religioase şi supunerea faţă de litera legii. Nu este suficient ca cineva să fie pios şi drept; trebuie să caute ca şi alţii să se afle în aceeaşi stare; şi în acest scop obligaţia este un mijloc potrivit. Pe atât cât nedreptatea mea îi va face rău altuia, pe atât este în mod evident datoria mea să mă opresc pentru a înceta propria greşeală. Prin urmare, dacă aş fi drept, sunt silit să-mi opresc vecinul, prin forţă dacă este nevoie, de la toate întreprinderile vătămătoare de la care, printr-o dispoziţie mai bună şi prin ajutorul Cerurilor, eu mă abţin."

DRIC, s. Căruciorul morţii.

DRUIZI, s. Preoţi şi slujitori ai unei religii celtice străvechi care nu dispreţuiau să utilizeze vrăjile mai umile ale sacrificiilor umane. Se cunosc foarte puţine despre druizi şi credinţa lor. Plinius spune că religia lor, născută în Britania, s-a împrăştiat spre est până în Persia. Cezar spune că cei care erau doritori să îi studieze misterele se duceau în Britania. Cezar însuşi s-a dus în Britania, dar nu pare să fi obţinut vreun favor deosebit în Biserica Druidică, deşi talentul său la sacrificii umane era considerabil.

Druizii îşi desfăşurau riturile religioase în dumbrăvi şi nu ştiau nimic despre ipotecile pentru biserici şi sistemul de bilete sezoniere a chiriilor pentru strane. Ei erau, pe scurt, păgâni şi, întrucât au fost cândva catalogaţi, de complezenţă, de un distins prelat al Bisercii Anglicane - Dizidenţi.

DRUM, s. O fâşie de pământ pe care cineva poate trece de unde este prea obositor până unde e inutil să te duci.

Toate drumurile, oricât s-ar despărţi, duc la Roma
De unde, slavă Domnului,
Măcar unul duce înapoi acasă.

(Borey Chelul)

DUEL, s. O ceremonie formală preliminară reconcilierii a doi duşmani. Este necesară o mare îndemânare pentru îndeplinirea sa satisfăcătoare; dacă este făcută neîndemânatic pot urma, uneori, cele mai neaşteptate şi deplorabile consecinţe. Cu mult timp în urmă, un om şi-a pierdut viaţa într-un duel.

Duelarea aceea e un viciu de gentilomi,
Declar şi-mi doresc să fi fost soarta mea
Să-mi duc viaţa într-un loc favorizat,
În vreo ţară unde e considerat drăguţ
Să despici un rival ca pe un peşte, sau să feliezi
Un soţ cu săpăliga, sau cu o împuşcătură
Să dobori un datornic înglodat în încurcături
Gata să fie pus la gheaţă.
Câţiva ticăloşi mai sunt pe care tânjesc
Să-i împuşc, înjunghii sau în vreun fel să-i trimit
Pe nenorociţii infami la viţei şi maniere mai bune
Parcă îi văd acum: o gloată numeroasă
Arată de parcă ar veni pe mine să mă provoace
Mărşăluind veseli cu arme, fanfară şi steaguri!

(Xamba Q. Dar)

DULĂU, s. Un fel de adăugire sau Zeitate subsidiară desemnată să prindă revărsarea şi surplusul adoraţei lumii. Fiinţa Divină în unele din încarnările sale mai mici şi mătăsoase, în afecţiunea Femeii locul pentru care nu există nici un aspirant uman de sex bărbătesc. Dulăul este un supravieţuitor - un anacronism. El nu trudeşte, nici nu toarce, cu toate acestea Solomon, în

toată gloria lui, nu a stat niciodată întins pe un preş de câine toată ziua, scăldat de soare, hrănit cu muşte şi gras, în timp ce stăpânul său muncea pentru mijloacele cu care să cumpere datul leneş din coada solomonică, însoţită de o înfăţişare de recunoaştere tolerantă.

DURERE, s. O stare de spirit neconfortabilă care ar putea avea o bază fizică şi ceva ce-i este făcut trupului, sau poate fi pur mentală, provocată de norocul altuia. O boală provocată de expunerea la prosperitatea unui prieten.

E

EBRAIC, s. Un evreu de sex masculin, a se diferenţia de semit, o fiinţă întru totul superioară.

ECHILIBRU, s. Dispoziţia de a îndura suferinţa cu supunere umilă în timp ce coci un plan de răzbunare.

ECONOMIE, s. Cumpărarea butoiului de whisky de care nu ai nevoie la preţul vacii pe care nu ţi-o permiţi.

EDITOR, s. O persoană care combină funcţiile judiciare ale lui Minos, Radamantus şi Eac, dar poate fi înmuiat cu un obol; un cenzor virtuos de sever, dar atât de milos pe lângă acestea încât tolerează virtuţile altora şi viciile sale; care împrăştie în jurul său tunetele vânjoase ale admonestării până seamănă cu un mănunchi de artificii grăindu-şi arţăgos părerea faţă de coada unui câine, apoi chiar după aceea murmură o baladă blândă, melodioasă, delicată precum uguitul unui măgar care-şi intonează rugăciunea pentru luceafărul de seară. Stăpân al misterelor şi lord al legii, suit sus pe tronul gândului, cu chipul inundat de splendorile înceţoşate ale Schimbării la Faţă, cu picioarele încâlcite, cu vorbirea răspicată, editorul îşi revarsă voinţa de-a lungul hârtiei şi o taie în lungimi care să se potrivească. Şi la anumite intervaluri, din spatele vălului tâmplei se aude vocea supraveghetorului solicitând trei inci de spirit şi şase rânduri de meditaţie religioasă, sau îndemnându-l să lase baltă înţelepciunea şi să stoarcă ceva patos.

Oh, Dumnezeul Legii pe Tronul Gândirii
Este un impostor poleit.
Din fâşii şi petice sunt ţesute robele sale,
Coroana lui este alamă,
El însuşi un măgar,
Iar puterea lui este vorbă de clacă,

În glumă, dând cu gura dereglat despre nimic,
Monarh prost, bătrân, tremurător al Gândului.
El, mărşăluind după opinia publică,
Tunând, călcând în strâchini, jefuind liber,
Afectat,
Dizgraţios,
Suspectat,
Mincinos,
Respectat contemporan!

(J.H. Bumbleshook)

EDUCAŢIE, s. Ceea ce se dezvăluie înţelepciunii şi le deghizează proştilor lipsa de înţelegere.

EFECT, s. Al doilea din cele două fenomene care întotdeauna se petrec împreună în aceeaşi ordine. Primul, numit Cauză, se spune că îl generează pe celălalt, ceea ce nu este mai cu judecată decât ar fi dacă cineva, care nu a văzut un câine decât în urmărirea unui iepure, să declare iepurele cauza câinelui.

EGOIST, adj. Lipsit de consideraţie pentru egoismul altora.

EGOTIST, s. O persoană cu gusturi proaste, mai interesată de ea decât de mine.

Megaceph, ales să servească Statul
În sălile dezbaterilor legislative,
Într-o zi a venit cu toate recunoaşterile
La uşa Capitoliului şi şi-a anunţat numele.
Portarul s-a uitat cu o strâmbătură comică
A feţei la eminentul egotist
Şi a spus: “Pleacă, pentru că aici stabilim
Tot felul de chestiuni, încâlcite şi ciudate,
Şi nu putem accepta, când vorbitorul solicită

Să i se spună cum stă fiecare membru,
Un om care cu toate lucrurile de pe lume
Este de acord votând întotdeauna «Eu».”

(AL) EI, pron. Al lui.

ELECTOR, s. Cineva care se bucură de privilegiul sacru de a vota pentru omul ales de altul.

ELECTRICITATE, s. Puterea care provoacă toate fenomenele naturale necunoscute a fi cauzate de altceva. Este acelaşi lucru ca fulgerul, şi încercarea sa faimoasă de a-l izbi pe dr. Franklin este unul dintre cele mai pitoreşti incidente din cariera acelui om măreţ şi bun. Memoria doctorului Franklin este pe drept păstrată cu multă veneraţie, în special în Franţa, unde o efigie de ceară a lui a fost recent expusă, purtând următoarea relatare emoţionantă a vieţii şi serviciilor lui aduse ştiinţei:

“Monsieur Franklin, inventatorul electricităţii. Acest savant ilustru, după ce a făcut mai multe călătorii în jurul lumii, a murit pe Insula Sandwich şi a fost devorat de sălbatici; din el nu s-a mai găsit nici măcar un fragment.”

Electricitatea pare destinată să joace un rol cât se poate de important în artă şi industrie. Chestiunea aplicaţiei sale economice în anumite scopuri este încă nestabilită, dar experimentele au demonstrat deja că propulsează un tramvai mai bine decât jetul de abur şi dă mai multă lumină decât un cal.

ELEGIE, s. O compunere în versuri, în care, fără a folosi vreuna din metodele umorului, scriitorul intenţionează să producă în mintea cititorului cea mai deprimantă stare de melancolie. Cel mai faimos exemplu englezesc începe cam aşa:

Mojicul prevede dangătul zilei despărţirii
Cireada rătăcitoare se-ndreaptă încet spre păşune;
Înţeleptul spre casă merge agale, numai eu stau
Să bat câmpii pe o notă minoră.

ELIZEU, s. O ţară imaginară încântătoare pe care anticii o credeau în mod prostesc locuită de spritele celor buni. Această fabulă ridicolă şi răutăcioasă a fost ştearsă de pe faţa pământului de primii creştini, fie-le sufletele fericite în Elizeu!

ELOCINŢĂ, s. Arta convingerii pe cale orală a proştilor că albul are culoarea pe care pare să o aibă. Include darul de a face orice culoare să pară albă.

ELOGIU, s. Lauda unei persoane care fie are avantajul bogăţiei şi puterii, fie consideraţia de a fi morală.

EMANCIPARE, s. Schimbarea unui iobag de la tirania altuia la despotismul lui însuşi.

Era sclav; la o vorbă venea şi se ducea;
Zgarda de fier îl tăia până la os.
Apoi Libertatea i-a şters numele stăpânului
I-a strâns şuruburile şi i l-a scris pe al lui.

(G.J.)

EMIGRANT, s. O persoană nedumerită care consideră o ţară mai bună decât alta.

EMOŢIE, s. O boală prelungită provocată de o hotărâre a inimii asupra capului. Uneori este însoţită de o descărcare copioasă de clorhidrat de sodiu din ochi.

ENTUZIASM, s. O lipsă de temperanţă a tinereţii, vindecabilă prin doze mici de căinţă în legătură cu aplicaţiile exterioare ale experienţei. Byron, care îşi revenise de ceva vreme ca să îl numească “entuzi-fâs” a avut o recădere care l-a dus pe aripi până la Missolonghi.

EPICURIAN, s. Un oponent al lui Epicur, un filosof abstinent care, susţinând că plăcerea ar trebui să fie scopul principal al omului, nu şi-a pierdut timpul cu gratificaţia simţurilor.

EPIGRAMĂ, s. O scurtă zicere incisivă în proză sau versuri, frecvent caracterizată prin aciditate sau agresivitate şi uneori prin înţelepciune. Următoarele sunt epigramele cele mai notabile ale învăţatului şi ingeniosului dr. Jamrach Holobom:

“Cunoaştem mai bine necesităţile noastre decât ale altora. Să te seveşti singur este economie de administraţie.”

“În fiecare inimă omenească sunt un tigru, un porc, un măgar şi o privighetoare. Diversitatea caracterelor se datorează activităţii lor inegale.”

“Există trei sexe: masculi, femele şi fecioare.”

“Frumuseţea la femei şi distincţia la bărbaţi sunt asemănătoare: par să ofere pe negândite un fel de credibilitate.”

“Femeile îndrăgostite sunt mai puţin ruşinate decât bărbaţii. Ele au mai puţine lucruri de care să se ruşineze.”

“În timp ce prietenul tău te ţine cu afecţiune de ambele mâini, eşti în siguranţă, le poţi privi pe ambele ale lui.”

EPITAF, s. O inscripţie pe un mormânt, arătând că virtuţile obţinute prin moarte au un efect retroactiv. În continuare un exemplu înduioşător:

Aici zac oasele Părintelui Platt,
Înţelept, pios, umil şi tot restul
Care ne-a arătat viaţa cum trebuie s-o trăim cu toţii,
Vorbă să fie, şi Domnul să i-o ierte!

EPOLET, s. O insignă ornamentată, servind pentru a distinge un ofiţer militar de duşmanul său, adică de ofiţerul de grad inferior căruia moarta lui i-ar aduce promovarea.

EREMIT, s. O persoană ale cărei vicii şi prostii nu sunt sociabile.

ERUDIŢIE, s. Praful scuturat dintr-o carte într-un craniu gol.

Atât de întinsă îi era erudiţia
Că ştia originea şi planul pentru toată Creaţia
Şi doar accidental a ajuns la suferinţă,
S-a gândit, biet om, că e corect să fii hoţ.

(Romach Pute)

ETERN, adj. Care durează veşnic. Nu cu puţină sfidare mă aventurez să ofer această definiţie scurtă şi elementară, deoarece nu sunt în necunoştinţă de cauză privind existenţa unui volum pântecos al unuia dintre Episcopii de Worcester, intitulat *O definiţie parţială a cuvântului "etern"*, aşa cum este folosit el în vesiunea autorizată a Sfintelor Scripturi. Cartea lui a fost cândva apreciată drept o mare autoritate în Biserica Anglicană şi înţeleg că încă este studiată cu plăcere pentru minte şi câştig al sufletului.

ETNOLOGIE, s. Ştiinţa care tratează diferitele triburi de Oameni drept tâlhari, hoţi, escroci, nătângi, nebuni, idioţi şi etnologi.

EU, pron. Primele litere ale alfabetului, primul cuvânt al limbii, primul gând al minţii, primul obiect al afecţiunii. În gramatică este un pronume de persoana întâi şi numărul singular. Se spune că plurarul său este Noi, dar cum pot fi mai mulţi de eu însumi este fără îndoială mai clar pentru gramaticieni decât pentru autorul acestui dicţionar incomparabil. Concepţia a doi ca mine este dificilă, dar frumoasă. Sincerul şi totuşi graţiosul "EU" distinge un scriitor bun de unul rău; cel din urmă îl poartă în maniera unui hoţ care încearcă şi-şi dosească prada.

EUHARISTIE, s. O sărbătoare sacră a sectei religioase a teofagilor. O dispută s-a stârnit din nefericire, cândva, între membrii acestei secte referitor la ceea ce mâncau. În această controversă cam cinci sute de mii au fost deja asasinaţi, iar chestiunea nu este încă decisă.

EVACUARE, s. Un remediu aprobat pentru boala vorbăriei. Este de asemenea foarte folosit în cazuri de sărăcie extremă.

EVANGHELIST, s. Un aducător de ştiri bune, într-un sens religios, din acelea care ne asigură de propria salvare şi de damnarea vecinilor noştri.

EVIDENT PRIN SINE, adj. Evident pentru noi şi pentru nimeni altcineva.

EXCENTRICITATE, s. O metodă de distincţie atât de ieftină încât proştii o folosesc ca să îşi accentueze incapacitatea.

EXCEPŢIE, s. Un lucru care îşi ia libertatea de a fi diferit de alte lucruri din aceeaşi clasă, cum ar fi un bărbat onest, o femeie sinceră etc. "Excepţia confirmă regula" este o expresie constant pe buzele ignorantului, care o papagaliceşte de la altul care niciodată nu s-a gândit la absurditatea ei. În latină *"Exceptio probat regulam"* înseamnă că excepţia testează regula, o

supune dovedirii, nu o confirmă. Răufăcătorul care a tras înţelesuri din acest excelent dicton şi a substituit contrariul de capul său a exercitat o putere a răului care pare să fie nemuritoare.

EXCES, s. În moravuri, o indulgenţă care impune prin pedepse potrivite legea moderaţiei.

Slăvit fii, înalt Exces, în special în vin!
Spre tine în adorare îmi îndoi genunchiul
Tu care predici abstinenţa pentru mine
Craniul meu amvonul, burta mea altarul tău.
Precept peste precept şi verset după verset
Nu mă puteau convinge atât de dulce să fiu de-acord
Cu raţionamentul precum atingerea ta exactă şi liberă,
Pe fruntea mea şi de-a lungul şirii spinării.
La porunca ta dând la o parte cupa plăcerii,
Cu vin fiert nu îmi mai încălzesc spiritul
Când pe scaunul penitenţei stau
Sunt cât se poate de convertit, căci nu mă pot ridica.
Nerecunoscător cel ce după aceea se va clătina
Ca să facă noi sacrificii la altarul tău!

EXCOMUNICARE, s.

Această “excomunicare” este un cuvânt
În vorbire ecleziastică deseori întâlnit
Şi înseamnă blestemarea cu evanghelie şi patrafir
A unui păcătos cu păreri scandaloase, un rit
Ce îi permite lui Satan să-l facă sclav etern
Şi să-i interzică lui Christos să îl salveze.

(Gat Huckle)

EXECUTOR, s. Un ofţer al guvernului, a cărui datorie este să impună dorinţele puterii legislative până când departamentul juridic va avea

bunăvoinţa să le pronunţe invalide şi fără efect. În continuare este un fragment dintr-o carte veche intitulată *Lunaticul uluit*, Pfeiffer&Co., Boston, 1803:

LUNATICUL: Atunci, când a votat Congresul vostru o lege, merge direct la Curtea Supremă pentru a se afla pe loc dacă este constituţională?

PĂMÂNTEANUL: Oh, nu, nu este necesară aprobarea Curţii Supreme decât după ce a fost impusă timp de mai mulţi ani, cineva poate obiectează că ea operează împotriva lui, vreau să spun clientul său. Preşedintele, dacă o aprobă, începe să o execute pe loc.

LUNATICUL: Ah, puterea executivă este o parte a legislativului. Poliţiştii voştri trebuie şi ei să fie de acord cu ordonanţele locale pe care le aplică?

PĂMÂNTEANUL: Nu chiar, cel puţin nu le stă în fire poliţiştilor de stradă. Totuşi, vorbind la modul general, toate legile au nevoie de aprobarea celor pe care intenţionează să îi restrângă.

LUNATICUL: Înţeleg. Condamnarea la moarte nu este validă până când nu este semnată de criminal.

PĂMÂNTEANUL: Prietene, te exprimi prea colorat; nu suntem atât de consecvenţi.

LUNATICUL: Dar sistemul vostru de a menţine o maşinărie juridică scumpă de a anula validitatea legilor cu mult după ce au fost executate şi atunci numai când sunt aduse în faţa tribunalului de o persoană particulară nu provoacă mari confuzii?

PĂMÂNTEANUL: Ba da.

LUNATICUL: Atunci de ce legile voastre nu sunt validate înainte de a fi executate, nu prin semnătura Preşedintelui vostru, ci prin cea a Preşedintelui Curţii Supreme?

PĂMÂNTEANUL: Nu există nici un precedent pentru o asemenea procedură.

LUNATICUL: Precedent. Ce este acesta?

PĂMÂNTEANUL: A fost definit de cinci sute de avocaţi în câte trei volume de fiecare. Deci cum se poate şti?

EXILAT, s. Cineva care îşi serveşte ţara rezidând în străinătate şi totuşi nu este ambasador.

Un căpitan naval englez fiind întrebat dacă citise *“Exilul lui Erin”* a răspuns: *“Nu, sir, dar aş şti să ancorez lângă el.”* La ani după aceea, când a fost spânzurat ca pirat după o carieră de atrocităţi fără egal, următoarea însemnare a fost găsită în jurnalul de bord al navei pe care îl ţinuse la momentul replicii:

3 aug. 1842. Făcut glumă despre Exilul Iui Erin. *Primită cu răceală. La război contra întregii lumi!*

EXISTENŢĂ, s.

Un vis trecător, oribil, fantastic
În care nimic nu e cum par lucrurile să fie
Din care eşti trezit de o scuturătură prietenească
De colegul de pat, Moartea, şi strigi: “Oh, la naiba!”

(A) EXORTA, v. În chestiuni religioase, a pune conştiinţa altuia pe frigare şi grătar şi a o coace până ajunge maro ca nuca arsă.

EXPERIENŢĂ, s. Înţelepciunea care ne permite să recunoaştem drept cunoştinţă veche, indezirabilă, prostia pe care deja am îmbrăţişat-o.

Pentru cineva care, călătorind prin noapte şi ceaţă,
Este năclăit până la gât într-o mocirlă
Experienţa, precum soarele care răsare în zori,
Îi arată poteca pe care nu trebuia s-o ia.

(Joel Frad Bink)

EXTINCŢIE, s. Materialul brut din care teologia a creat starea viitoare.

EZOTERIC, adj. În mod deosebit de abscons şi cu desăvârşire ocult. Filosofiile antice erau de două feluri, exoterice, cele pe care filosofii înşişi le puteau înţelege parţial, şi ezoterice, cele pe care nimeni nu le înţelegea.

Cele din urmă au afectat cel mai profund gândirea modernă şi au găsit cea mai mare acceptare în timpurile noastre.

F

(A) FACE PE PLAC, v. A pune bazele unei superstructuri de obligaţii.

FAIMOS, s. Evident în suferinţă.

S-a dus după fier, vedeţi
Cel ce-a aspirat a fi faimos.
Mulţumit? Ei bine, grătarul e placat cu aur,
Şi răsucirile lui sunt mult admirate.

(Hassan Brubuddy)

FANTOMĂ, s. Semnul exterior şi vizibil al fricii interioare.

El a zărit o fantomă.
Ocupa, posomorâtă,
Drumul pe care el îl urma.
Înainte să aibă timp să se oprească sau să fugă,
Un tremur i-a tulburat ochiul
Care vedea fantoma.
A căzut cum cad drepţii străvechi;
Nemişcată acea groaznică viziune stătea
Stelele care dansau prin faţa orizontului său
Le dădu cu sălbăticie la o parte şi-apoi
Văzu stâlpul.

(Jared MacPhester)

Relatând despre comportamentul neobişnuit al fantomelor, Heine menţionează teoria ingenioasă a cuiva care precizează că le este la fel de frică de noi precum ne este nouă de ele; nici chiar aşa! pot să judec după tabelele de viteze comparative pe care le pot compila din amintirile

propriilor experienţe.

Există un obstacol de nedepăşit în faţa credinţei în fantome. O fantomă nu vine niciodată dezbrăcată: apare fie într-un cearşaf, fie în în straiele în care a trăit. A crede în ea, prin urmare, înseamnă să credem nu numai că morţii au puterea să se facă vizibili după ce nu a mai rămas nimic din ei, ci şi că aceeaşi putere rezidă în textile şi materiale. Presupunând că produsele războaielor de ţesut au această abilitate, ce scop urmăresc atunci prin exercitarea ei? Acestea ar fi răspunsuri de mare însemnătate: ele coboară şi înşfacă într-o strânsoare convulsivă chiar rădăcinile acestei credinţe înfloritoare.

FAR, s. O clădire înaltă pe ţărmul mării în care guvernul păstrează o lampă şi pe prietenul politicianului.

FARMACIST, s. Complicele doctorului, binefăcătorul antreprenorului de pompe funebre şi furnizorul viermelui de mormânt.

Când Jupiter şi-a trimis binecuvântarea spre toţi oamenii
Iar Mercur a adus-o într-un borcan,
Acel prieten al păcălitorilor a introdus prin viclenie
Boala pentru sănătatea farmacistului,
A cărui recunoştinţă l-a silit să proclame:
“Cel mai mortal leac se va numi ca patronul meu!”

(G.J.)

FĂRĂ ADĂPOST, adj. Care şi-a asigurat toate bunurile din cămin.

FĂRĂ AUSPICII, adj. Într-o manieră nepromiţătoare, auspiciile fiind nefavorabile. Printre romani era obişnuit ca, înainte să întreprindă vreo acţiune sau faptă, să obţină din partea augurilor sau profeţilor de stat vreo aluzie despre deznodământul probabil, şi una dintre modalităţile lor favorite şi cea mai de încredere divinaţie consta în observarea zborului păsărilor - sorţii fiind numiţi auspicii. Reporterii de ziare şi anumiţi lexicografi ticăloşi au decis că acest cuvânt - întotdeauna la plural - să însemne patronaj sau

conducere, ca în *“Festivităţile au fost sub auspiciile Anticului şi Onorabilului Corp al Hoţilor de Cadavre”;* sau *“Festinul a fost auspiciat de Cavalerii Foametei.”*

Un scalv roman apăru, într-o zi,
În faţa Augurului: “Spune-mi, te rog,
Dacă... “ aici Augurul, zâmbind, făcu
Un gest de oprire şi-şi arătă
Palma deschisă, care în mod clar îl mânca
După cum vizibil suprafaţa-i tremura.
Un denarius (paraua latinească)
Înlătură cu succes stânjeneala
Şi atunci sclavul reîncepu: “Te rog,
Informează-mă dacă soarta proclamă
Succes sau eşec în ceea ce
Astă-seară (de-i întuneric) voi încerca.
Natura sa? Nu contează, cred,”
Şi făcând cu ochiul
Care întunecă jumătate din pământ, el scoase
Încă un denarius la vedere,
Faţa sa strălucitoare cu atenţie o scrută,
Apoi îl trecu în mâna bunului om,
Care cu mare gravitate spuse: “Aşteaptă,
Cât mă retrag să mă consult cu Sorţii.”
Acea persoană sfântă se retrase-apoi
De pe pământul sfânt şi trecu
Poarta din spate-a templului, strigând “Uşşş!”
Fluturându-şi roba de slujbă. Pe loc
Fiece păun sacru şi soaţa lui
(Păstraţi în favoarea Iunonei) zburâ
Cu chiot din copaci, de deasupra
Unde trăseseră pentru la noapte.
Acoperişul templului le primi zborul
Căci acolo se duceau mereu
Când de jos pericolul îi ameninţa.
Înapoi la sclav veni Augurul:
“Fiule, prin previziunea evenimentului
Făcută de zborul păsărilor, trebuie să mărturisesc
Auspiciile refuză succesul.”

Sclavul se retrase, un om mai trist
Abandonându-şi planul secret -
Care era (aşa cum văzătorul priceput
Ghicise de la început) să se urce pe zid
În mod fraudulos şi să înşface
Păsările Iunonei din copaci.

(G.J.)

FĂRĂ PRIETENI, adj. Neavând de acordat favoruri. Părăsit de noroc. Dependent de grăirea adevărului şi a bunului simţ.

FĂRÂMĂ, s. Un fragment, o parte componentă, o rămăşiţă. Cuvântul este folosit în mod diferit, dar în următoarele versuri despre o femeie reformatoare notabilă care se opunea ca femeile să meargă pe bicicletă deoarece “le conducea spre diavol”, se vede cel mai bine:

Roţile se învârtesc fără un sunet;
Fecioarele se desfată foarte mult,
În stări de spirit păcătoase, nebune de vesele
Adevărate torcătoare, pedalând la vale
De la datorie către diavol!
Ele râd, cântă şi ting-ling!
Claxoanele lor răsună toată dimineaţa;
Lanternele lor strălucitoare umplu de stele noaptea
Avertizându-i pe pietoni.
Cu mâini ridicate domnişoara Charlotte se roagă
Implorându-L pe Domnul şi jeluindu-se
Reumatismul ei uitat e aproape,
Grăsimea ei de furie sfârâind.
Ea blochează drumul care duce spre vale,
Sfidând puterea lui Satana.
Roţile se învârt fără un sunet
Luminile ard roşii, albastre şi verzi.
Dar ce se află la pământ?
Biata Charlotte Smith e fărâme!

(John William Yope)

FELICITĂRI, s. Politeţea invidiei.

FECIOARĂ, s. O persoană tânără, de sex neplăcut, obişnuită cu comportarea deschisă şi păreri care înnebunesc până la crimă. Genul are o distribuţie geografică întinsă, fiind găsită oriunde este căutată şi deplânsă oriunde este găsită. Fecioara nu este întru totul neplăcută ochiului, nici (fără pianul şi părerile ei) insuportabilă urechii, deşi, în ce priveşte farmecul, este în mod distinct inferioară curcubeului şi, referitor la partea din ea care este audibilă, este bătută de departe de canar care, de asemenea, este mai portabil.

O fecioară părăsită de iubit stătea şi cânta
Acest cântec ciudat, dulce îl îngâna;
“O, tânăr cu şut la fotbal
Şi muşchi frumoşi de privit!
Căpitan, el
E peste o echipă!
Pe teren el va străluci
Un monarh prin drept divin
Şi nu mă voi frige eu!”

(Opoline Jones)

FEMEIE, s.

Un animal care trăieşte de obicei în vecinătatea unui om şi având o susceptibilitate rudimentară pentru domesticire. Este creditată de mulţi dintre zoologii mai în vârstă cu o anumită docilitate vestigială dobândită într-o stare anterioară de izolare, dar naturaliştii perioadei postsusananthony, neavând nici o ştiinţă referitoare la izolare, neagă virtutea şi declară că aşa cum a zărit zorii creaţiei, tot aşa urlă şi acum. Specia este cea mai larg răspândită dintre toate animalele de pradă, infestând toate părţile locuibile ale globului, de la munţii de mirodenii ai Groenlandei până la fâşia morală a Indiei. Numele popular, lupoaică, este

incorect, căci fiinţa este din soiul pisicii. Femeia este agilă şi graţioasă în mişcări, mai ales varietatea americană *(Felis Pugnans)*, este omnivoră şi poate fi învăţată să nu vorbească.

(Balthasar Pober)

FEMELĂ, s. O membră a sexului opus sau necinstit.

Creatorul, la naşterea Creaţiei
Cu fiinţe vii dotase Pământul
De la elefanţi la lilieci şi melci,
Dar cu toatele erau bune, fiind masculine.
Când Diavolul a venit şi a văzut
A spus: “După legea Ta eternă
De creştere, maturitate şi descompunere,
Toate acestea trebuie să moară repede
Şi să lase Pământul nesălăşluit
Dacă Tu nu înfiinţezi naşterea” -
Apoi şi-a vărât capul sub aripă
Să râdă - nu avea mănuşi; lucrul
Pe care-l sugerase Domnului
Era diavolesc de logic...
Stăpânul s-a gândit la acest sfat
Apoi a scuturat şi-a aruncat un zar blestemat,
Care ordonează toate chestiunile de-aici de jos.
A consultat aruncarea, apoi
Şi-a aplecat capul într-o stare îngrozitoare
Confirmând decretul Sorţii.
Din fiecare parte a Pământului, din nou,
Praful conştient a zburat consimţind,
În timp ce râurile de la cursul lor s-au rostogolit
Ca să îl facă plastic pentru modelare.
Destul s-a strâns, dar nu mai mult,
Căci Natura zgârcită îşi face grămadă rezerva
El a amestecat-o în lut maleabil,
Iar Aghiuţă neobservat a aruncat un pic din el.
Şi apoi Domnul a făcut diferite forme:
Organe primitive la început, iar la sfârşit cele mai fine;

Nici una nu a evoluat deodată, ci toate
Cu retuşuri discret au crescut şi prin mici
Etape au avansat până când, nuanţă după nuanţă,
Ca să se potrivească cu toate fiinţele cărora le dăduse;
Femele, complete în toate părţile
În afară de inimi, căci lutul Său se terminase.
“Nu contează”, strigă Satana, “cu viteză
Îţi voi aduce inimile de care ai nevoie.”
Astfel zbură şi curând aduse
Numărul necesar într-un sac.
În acea noapte Pământul a răsunat de luptă:
Zece milione de masculi aveau fiecare o nevastă;
În acea noapte, dulcea pace aripile şi-a întins
Spre Iad cu zece milioane de diavoli morţi!

(G.J.)

FERICIRE, s. O senzaţie agreabilă care provine din contemplarea nefericirii altuia.

FICAT, s. Un organ voluminos şi roşu oferit cu înţelepciune de natură ca să îţi verşi fierea. Sentimentele şi emoţiile pe care fiecare anatomist literar le ştie acum că bântuie inima, erau în vechime crezute a infesta ficatul, şi chiar Gascoygne, vorbind despre partea emotivă a firii umane, o numeşte “partea noastră hepatică.” Cândva era considerat aşezământul vieţii, de aici numele de ficat: lucrul cu care putem fi. Ficatul este cel mai preţios dar al Cerului pentru gâscă; fără el, pasărea ar fi fost incapabilă să ne ofere *pateul de Strasbourg*.

FIDELITATE, s. O virtute specifică celor care sunt pe punctul de a fi trădaţi. O afecţiune pervertită care te-a ademenit spre propria nevastă.

FILANTROP, s. Un domn în vârstă bogat (şi de obicei chel) care s-a antrenat să rânjească în timp ce conştiinţa îi fură din buzunar.

FILISTIN, s. Cineva a cărui minte este creaţia mediului său, urmând moda în gândire, sentiment şi emoţie. El este uneori învăţat, frecvent prosper, de obicei curat şi întotdeauna solemn.

FILOSOFIE, s. Un traseu cu multe drumuri care duc de la niciunde la nimic.

FINANŢE, s. Arta sau ştiinţa de a manevra veniturile şi resursele în cel mai mare avantaj al celui care le manevrează. Pronunţarea acestui cuvânt cu i-ul lung şi accentul pe prima silabă este una dintre cele mai preţioase descoperiri şi posesiuni ale Americii.

FIZIOGNOMONIE, s. Arta de a determina caracterul altuia prin asemănările şi diferenţele dintre faţa lui şi a noastră, care este standardul de excelenţă.

> “Nu este nici o artă”, spune Shakespeare, “om prost,
> În a citi mintea din construcţia feţei.”
> Fizionomiştii îi scrutează portetul
> Şi spun: “Cât de puţină înţelepciune regăsim aici!
> Ştia că faţa lui îi dezvăluie inima şi mintea
> Aşa că, pentru apărare, ne-a discreditat arta.”
>
> *(Lavatar Shunk)*

FOILETON, s. O operă literară, de obicei o poveste care nu este adevărată, care se târăşte prin mai multe numere ale unui ziar sau reviste. Frecvent adăugat la fiecare episod se află un “rezumat al capitolelor anterioare” pentru cei care nu le-au citit, dar o necesitate mai stringentă este un “rezumat al capitolelor următoare” pentru cei care nu intenţionează să le citească. Un rezumat al întregii opere ar fi şi mai bun.

Răposatul James F. Bowman scria o poveste în foileton pentru un ziar hebdomadar în colaborare cu un geniu al cărui nume nu a ajuns la noi.

Ei nu scriau la comun, ci alternativ, Bowman oferind episodul pentru o săptămână, prietenul său pentru următoarea şi tot aşa fără sfârşit, sperau ei. Din nefericire s-au certat şi, într-o luni dimineaţă, când Bowman a citit ziarul ca să se pregătească pentru munca sa, şi-a văzut opera încheiată într-un mod care l-a surprins şi îndurerat. Colaboratorul său îmbarcase toate personajele naraţiunii pe un vapor şi le scufundase pe toate în cea mai adâncă parte a Atlanticului.

FONOGRAF, s. O jucărie iritantă care readuce la viaţă zgomotele moarte.

FORŢĂ, s.

> “Forţa este doar putere”, spuse învăţătorul,
> “Această definiţie-i corectă.”
> Elevul nu a zis nimic, dar s-a gândit în schimb,
> Pipăindu-şi capul bumbăcit:
> “Forţa nu este putere, dar trebuie!”

FOTOGRAFIE, s. Un tablou pictat de soarele fără pregătire în artă. Este ceva mai bună decât opera unui apaş, dar nu chiar aşa de bună ca aceea a unui cheyenne.

FRANCMASONERIE, s. Un ordin cu ritualuri secrete, ceremonii groteşti şi costume fantastice care, avându-şi originea în timpul domniei lui Charles al II-lea printre zidarii din Londra, a fost îmbrăţişat succesiv de morţii secolelor trecute în regresiune neîntreruptă până când acum îmbrăţişează toate generaţiile omului dinspre Adam şi se laudă cu recruţi distinşi printre locuitorii dinainte de Creaţie ai Haosului şi Golului Fără de Formă. Ordinul a fost înfiinţat în diverse perioade de Carol cel Mare, Iuliu Cezar, Cyrus, Solomon, Zoroastru, Confucius, Tutmes şi Buddha. Emblemele şi simbolurile sale s-au găsit în catacombele Parisului şi Romei, pe pietrele Partenonului şi ale Marelui Zid Chinezesc, printre templele din Karnak şi Palmyra şi în piramidele egiptene, întotdeauna de către un francmason.

FRANKALMONIE, s. Dreptul de posesiune prin care o comunitate religioasă deţine pământuri cu condiţia să se roage pentru sufletul donatorului.

În vremurile medievale, multe dintre cele mai bogate frăţii îşi obţineau proprietăţile în această manieră simplă şi ieftină; şi odată Henric al VIII-lea a trimis un ofiţer să confişte anumite posesiuni întinse pe care le deţinea o frăţie de călugări prin frankalmonie.

— Cum! a spus Abatele, stăpânul tău ar vrea ca sufletul binefăcătorului nostru să rămână în Purgatoriu?

— Da, a răspuns ofiţerul, cu răceală, şi tu n-o să te mai rogi pentru el că acu' mai trebuie să se şi pârjolească.

— Dar, fiule, insistă bunul om, acest act este jefuirea lui Dumnezeu!

— Nu, nu, bunule părinte, stăpânul meu, regele, Îl eliberează doar de nenumăratele ispite ale prea multor averi.

FRENOLOGIE, s. Ştiinţa de a fura din buzunar prin scalp. Constă în localizarea şi exploatarea organului cu care s-a păcălit cineva.

FRUMUSEŢE, s. Puterea prin care femeia îl farmecă pe iubit şi îl înspăimântă pe soţ.

FUNERALII, s. Un festival prin care ne demonstrăm respectul faţă de cei morţi prin îmbogăţirea antreprenorului de pompe funebre şi ne întărim suferinţa printr-o risipă care ne adânceşte gemetele şi ne dublează lacrimile.

Când sălbaticul moare, ai lui îi sacrifică un cal
Să ducă mortul spre fericitul tărâm al vânătoarei.
Când prietenii noştri se sting, noi facem banii să zboare
Sperând că sufletele lor îi vor urmări spre ceruri.

(Jex Wopley)

FUNIE, s. O ustensilă învechită pentru a le reaminti asasinilor că şi ei sunt muritori. Se pune în jurul gâtului şi rămâne acolo pe tot parcursul restului vieţii cuiva. A fost în mare parte depăşită de un aparat electric mult mai complex care se poartă pe altă parte a corpului, dar şi acesta cedează rapid locul unui aparat cunoscut drept “morală”.

FURCULIŢĂ, s. Un instrument folosit în principal cu scopul de a băga animale moarte în gură. În trecut, cuţitul era folosit cu acest scop şi de multe persoane cu greutate este considerat, în continuare, a avea multe avantaje asupra celuilalt instrument, pe care, totuşi, nu îl resping întru totul, ci îl folosesc pentru a ajuta la încărcarea cuţitului. Imunitatea acestor persoane faţă de moartea rapidă şi îngrozitoare este una dintre dovezile cele mai izbitoare ale milosteniei lui Dumnezeu pentru toţi cei care Îl hulesc.

G

GARGUI, s. O buză de golire a ploii care iese în afara jgheaburilor clădirilor medievale, de obicei modelată într-o caricatură grotescă a vreunui duşman personal al arhitectului sau al proprietarului clădirii. Acesta era în special cazul la bisericile şi construcţiile ecleziastice, în general, în care garguiele prezentau o galerie de ticăloşi identică ereticilor şi controversaţilor locali. Uneori, când un nou vicar şi o nouă adunare de canonici erau instalaţi, se îndepărtau vechile garguie şi altele le înlocuiau având o legătură mai strânsă cu animozităţile particulare ale noilor parohi.

GÂSCĂ, s. O pasăre care furnizează pene pentru scris. Acestea, printr-un proces ocult al naturii, sunt penetrate şi umplute în diferite măsuri de energiile intelectuale ale păsării şi ale caracterului său emoţional, astfel că, după ce sunt cufundate în cerneală şi trasate mecanic peste hârtie de către o persoană numită “autor”, rezultă o transcriere foarte corectă şi curată a gândurilor şi sentimentelor păsării. Diferenţele între gâşte, aşa cum s-a descoperit prin această metodă ingenioasă, sunt considerabile: se află despre multe că au numai puteri triviale şi nesemnificative, dar despre unele se descoperă a fi gâşte foarte măreţe, într-adevăr.

GELOS, adj. Preocupat fără măsură de păstrarea a ceea ce poate fi pierdut numai dacă nu merită păstrat.

GEOGRAF, s. Un tip care poate să-ţi spună pe nepregătite diferenţa dintre exteriorul lumii şi interiorul ei.

Habeam, geograf de mare renume,
Originar din Abu-Keber, oraşul antic,
Trecând odată de-a lungul râului Zam
Pe lângă satul adiacent Xelam,
Uluit de multitudinea de drumuri
S-a rătăcit, a supravieţuit mult cu broaşte migratoare

Apoi din cauza climei a murit în suferinţă
Şi călătorii recunoscători şi-au plâns ghidul.

(Henry Haukhorn)

GEOLOGIE, s. Ştiinţa despre crusta pământului, căreia, fără îndoială, i se va adăuga ceea ce are în interior de fiecare dată când un om va ieşi vorbăreţ dintr-un puţ. Formaţiunile geologice de pe glob, deja însemnate, se cataloghează astfel: Primarul, sau cel de jos, constă din roci, oase sau măgăruşi înnămoliţi, conducte de gaz, unelte de miner, statui antice minus nasul, dubloni spanioli şi strămoşi; Secundarul este în principal format din viermi roşii şi cârtiţe; Terţiarul conţine şine de cale ferată, trotuare, iarbă, şerpi, cizme înglodate, sticle de bere, conserve de roşii, cetăţeni beţi, gunoi, anarhişti, câini care mârâie şi proşti.

GENEALOGIE, s. O însemnare a descinderii cuiva dintr-un strămoş căruia nu i-a păsat în mod deosebit să o noteze pe a sa.

GENEROS, s. La origini, acest cuvânt însemna nobil prin naştere şi era pe drept aplicat unei multitudini de persoane. Acum înseamnă nobil prin fire şi ia o mică pauză.

GENEROZITATE, s. Largheţea unuia care are multe în a-i permite unuia care nu are nimic să ia cât poate.

Se spune că o singură vrabie devorează zece milioane de insecte în fiecare an. Furnizarea acestor insecte o iau a fi un un exemplu remarcabil al generozităţii Creatorului de a întreţine vieţile creaturilor Sale.

(Henry Ward Beecher)

GENTIL, adj. Rafinat, după moda unui cetăţean.

Observă cu grijă, fiule, distincţia ce ţi-o dezvălui:

Un domn e politicos şi un individ gentil.
Nu te uita la definiţia din “Dicţionarul explicativ”
Căci autorii de dicţionare sunt, în general, cetăţeni.

(G.J.)

GHILOTINĂ, s. O maşinărie care îl face pe un francez să strângă din umeri cu un motiv întemeiat.

În opera sa măreaţă asupra Liniilor divergente ale evoluţiei rasiale, eminentul Profesor Brayfugle argumentează din prevalenţa acestui gest - strângerea umerilor - printre francezi, că ei descind din broaştele ţestoase şi că este pur şi simplu un obicei de supravieţuire, de retragere a capului în carapace. Fără tragere sunt în dezacord cu o autoritate atât de eminentă, dar după judecata mea (aşa cum este expusă ea în mod mai elaborat şi susţinută în opera mea intitulată *“Emoţii ereditare”*, lib. II, c. XI) strângerea umerilor este un fundament slab pe care să construieşti o teorie atât de importantă, deoarece anterior Revoluţiei gestul era necunoscut. Nu am nici o îndoială că se poate face referire directă la teroarea inspirată de ghilotină în timpul perioadei de activitate a acelui instrument.

GLOATĂ, s. Într-o republică, cei care exercită o autoritate supremă temperată de alegeri frauduloase. Gloata este, precum sacrul Simurgh din povestea arăbească, omnipotentă cu condiţia să nu facă nimic.

GNOM, s. În mitologia nord-europeană, un drăcuşor pitic care locuieşte în părţile interioare ale pământului şi are custodia specială a comorilor minerale. Bjorsen, care a murit în 1765, spune că gnomii erau destul de obişnuiţi prin părţile sudice ale Suediei în copilăria lui şi îi vedea frecvent căţărându-se pe dealuri în amurg. Ludwig Binkerhoff a văzut trei chiar în 1792, în Pădurea Neagră şi Sneddekker afirmă cu tărie că ei au gonit un grup de mineri dintr-o mină din Silezia. Bazându-ne calculele pe datele furnizate de aceste consemnări, descoperim că gnomii au dispărut de-abia după 1792.

GNOSTICI, s. O sectă de filosofi care au început să pună în practică o fuziune între creştinii antici şi platonicieni. Cei dintâi nu au vrut să vină la întrunirea preelectorală şi combinaţia a eşuat, spre marea îndurerare a conducătorilor fuziunii.

GNU, s. Un animal din Africa de Sud care, în starea domesticită, seamănă cu un cal, un bizon şi un cerb. În starea sălbatică este ceva ca un tunet, un cutremur şi un ciclon.

Un vânător din Kew zări în depărtare
Un gnu paşnic şi gânditor
Şi spuse: "Îl vreau şi mâinile-mi voi scălda
În sângele lui la o discuţie mai de aproape."
Dar acel animal l-a urmărit şi pe vânător l-a aruncat
Peste vârful unui palmier care creştea în apropiere;
Şi spuse el în timp ce zbura: "Ce bine că m-am retras
Înainte ca, pierzându-mi cumpătul, să-l ucid cu răutate
Pe acel gnu cu adevărat merituos."

(Jarn Leffer)

GORGONĂ, s.

Gorgona era o fecioară îndrăzneaţă
Ce i-a făcut stane de piatră pe grecii vechi
Care se uitau le fruntea ei îngrozitoare.
Am scos-o din ruine acum
Şi jurăm că îndemânarea este atât de proastă,
Încât dovedeşte că toţi sculptorii antici erau nebuni.

GRABĂ, s. Expedienţa cârpacilor.

GRAMATICĂ, s. Un sistem de prăpăstii pregătit cu înţelepciune pentru picioarele omului autodidact, de-a lungul căii pe care avansează spre

distincţie.

GRANIŢĂ, s. În geopolitică, o linie imaginară între două naţiuni, despărţind drepturile imaginare ale uneia de drepturile imaginare ale celeilalte.

GRAŢII, s. Trei zeiţe frumoase, Aglaia, Thalia şi Eufrosine, care o serveau pe Venus, slujind-o fără salariu. Nu comportau nici un fel de cheltuieli cu cazarea şi îmbrăcămintea, căci nu mâncau nimic de descris şi se îmbrăcau potrivit vremii, purtând orice se întâmpla să sufle briza.

GRAVITAŢIE, s. Tendinţa tuturor trupurilor să se apropie unul de altul cu o forţă proporţională cu cantitatea de materie pe care o conţin; cantitatea de materie pe care o conţin fiind stabilită prin puterea tendinţei lor de a se apropia unul de altul. Această încântătoare şi edificatoare ilustrare despre cum ştiinţa, după ce a făcut din A dovada lui B, face din B dovada lui A.

GRÂU, s. O cereală din care un whisky apreciabil de bun poate fi făcut cu oarecare dificultate şi care este folosită şi pentru pâine. Francezii, se spune, mănâncă mai multă pâine *per capita* decât orice alt popor, ceea ce este natural, căci numai ei ştiu cum să facă chestiunea comestibilă.

GROSOLĂNII, s. Limbajul licenţios al altuia referitor la noi înşine.

GROZAV, adj.

> “Sunt grozav”, spuse Leul - “domnesc
> Monarh al pădurii şi câmpiei!”
>
> Elefantul răspunse: “Eu sunt grozav -
> Nici un patruped nu s-apropie de greutatea mea!”

“Eu sunt grozavă, nici un animal nu are pe jumătate
Un gât aşa de lung!” spuse Girafa.

“Eu sunt grozav”, spuse Cangurul - “admiraţi
Musculatura mea femurală!”

Oposumul spuse: “Eu sunt grozav, priviţi,
Coada mea este subţire, chelă şi rece!”

O Stridie friptă, s-a înţeles,
A spus: “Eu sunt grozavă, sunt gustoasă!”

Fiecare crede că a fi grozav constă
În ceea ce pune el în fruntea listei,

Şi Venirick crede că-i vârful clasei
Deoarece este cel mai mare măgar.

(Arion Spurl Doke)

GUNOI, s. Materie fără valoare, cum ar fi religiile, filosofiile, literaturile, artele şi ştiinţele triburilor care infestează regiunile la sud de Boreaplas.

GURĂ, s. La bărbat, poarta spre suflet; la femeie, supapa de evacuare a inimii.

GUTĂ, s. Numele dat de doctor reumatismului unui pacient bogat.

GUVERNARE MONARHICĂ, s. Guvernare.

H

HABEAS CORPUS (în limba latină) Un înscris prin care un om poate fi scos din puşcărie după ce a fost închis pentru crima greşită.

HADES, s. Lumea de jos, reşedinţa sufletelor plecate dintre cei vii; locul unde trăiesc morţii.

Printre antici, ideea despre Hades nu era sinonimă cu Iadul nostru, mulţi dintre cei mai respectabili oameni ai antichităţii locuind acolo într-un mod foarte confortabil. Într-adevăr, chiar Câmpiile Elizee făceau parte din Hades, deşi între timp au fost mutate la Paris. Când versiunea iacobită a *Noului Testament* era în plin proces de evoluţie, oamenii pioşi şi eruditi implicaţi în muncă au insistat printr-o majoritate de voturi să traducă cuvântul grecesc “Aides” prin “Iad”, dar un membru conştiincios aflat în minoritate a pus mâna pe consemnare în secret şi a tăiat cuvântul inacceptabil oriunde l-a putut găsi. La următoarea întrunire, Episcopul de Salisbury, uitându-se pe operă, sări brusc în picioare şi spuse cu o agitaţie considerabilă: “Domnilor, cineva a şters «Iadul» de aici!” La ani buni după aceasta, moartea bunului prelat a fost îndulcită de reflecţia că el fusese mijlocul (sub Providenţă) de a face o adăugire importantă, utilă şi nemuritoare la frazeologia limbii engleze.

HALO, s. Propriu-zis, un cerc luminos care înconjură un corp astronomic, dar nu rareori confundat cu aureola sau nimbul, un fenomen oarecum asemănător, purtat deasupra capului de divinităţi şi sfinţi. Haloul este o iluzie pur optică, produsă de umiditatea din aer, în maniera unui curcubeu, dar aureola este conferită ca un semn de sanctitate superioară, la fel ca mitra unui episcop sau tiara Papei. În pictura *Naşterea Domnului* de Szedgkin, un artist pios din Pesta, nu numai Fecioara şi Pruncul poartă nimbul, dar şi un măgar care ronţăie fân dintr-o iesle sacră este similar decorat şi, întru eterna sa onoare fie spus, pare să îşi poarte neobişnuita demnitate cu o graţie cu adevărat sfântă.

HAŞIŞ, s. Nu există definiţie pentru acest cuvânt, nimeni nu ştie ce este.

(A) HIBERNA, s. A petrece anotimpul iernii în izolare domestică. Au existat multe noţiuni populare ciudate despre hibernarea diferitelor animale. Mulţi cred că ursul hibernează pe pacursul întregii ierni şi supravieţuieşte sugându-şi labele. Se admite că iese din izolare primăvara atât de slăbănog, încât trebuie să încerce de două ori înainte de a face umbră. Cu trei sau patru secole în urmă, în Anglia, nici un fapt nu era mai bine atestat decât acela că rândunelele petrec lunile de iarnă în noroiul de pe fundul pârâielor, strângându-se una într-alta în mase globulare. Aparent, au fost silite să renunţe la acest obicei şi să dea socoteală pentru mizeria pâraielor. Sotus Escobius a descoperit în Asia Centrală o naţiune întreagă de oameni care hibernează. Conform unor cercetători, postul Paştelui se presupune a fi fost iniţial o formă modificată de hibernare, căreia biserica i-a dat o semnificaţie religioasă; dar această opinie a fost aprig contracarată de acea autoritate eminentă, Episcopul Kip, care nu a dorit să i se refuze vreun onor memoriei Fondatorului familiei sale.

HIBRID, s. Un vlăstar în comun.

HIDRĂ, s. Un soi de animal pe care anticii îl încadrau în mai multe categorii.

HIENĂ, s. Un animal privit cu veneraţie de unele popoare orientale datorită obiceiului său de a frecventa noaptea locurile unde sunt înmormântaţi morţii. Dar şi studentul la medicină face asta.

HIPOGRIF, s. Un animal (acum dispărut) care era pe jumătate cal şi pe jumătate grifon. Grifonul însuşi era un animal eclectic, pe jumătate leu şi pe jumătate vultur. Hipogriful era, de fapt, prin urmare, pe un sfert vultur, ceea ce înseamnă doi dolari şi cincizeci de cenţi în aur. Studiul zoologiei este plin de surprize.

HOMEOPAT, s. Umoristul profesiei medicale.

HOMEOPATIE, s. O şcoală de medicină la jumătatea drumului între alopatie şi ştiinţa creştină. Faţă de cea din urmă ambele sunt în mod distinct inferioare, căci ştiinţa creştină vindecă boli imaginare, dar ele nu pot.

HOTĂRÂT, adj. Încăpăţânat într-o direcţie pe care o aprobăm.

HOŢ, s. Un cuceritor în mici afaceri, ale cărui anexări sunt lipsite de meritul sfinţitor al magnitudinii.

HULPAV, s. O persoană care scapă de relele moderaţiei comiţând dispepsie.

HURIE, s. O femeie atrăgătoare care locuieşte în Paradisul mahomedan ca să îl veselească pe bunul musulman, a cărui credinţă în existenţa ei marchează o nobilă nemulţumire faţă de soţia lui de pe Pământ, căreia îi refuză orice. De către acea bună doamnă huriile sunt prea puţin stimate.

I

ICONOCLAST, s. Spărgător de idoli, adoratorii cărora sunt în mod imperfect gratificaţi de această realizare şi îl protestează cu toată tăria că el distruge, dar nu clădeşte la loc, trânteşte la pământ, dar nu înalţă. Căci bieţii de ei mai degrabă ar avea alţi idoli în locul celor pe care el îi zdrobeşte de glie şi îi împrăştie. Dar iconoclastul spune: “Nu veţi avea nimic din aceştia, pentru că nu aveţi nevoie de ei; şi dacă cel ce reconstruieşte se foieşte pe aici, priviţi cum îi voi pune capul la pământ şi voi sta pe el până când o să zbiere.”

IDIOT, s. Membrul unui trib numeros şi puternic ale cărui influenţe în chestiunile omeneşti au fost dintotdeauna dominante şi conducătoare. Activitatea Idiotului nu se limitează la vreun domeniu deosebit al gândirii sau al acţiunii, ci prevalează şi reglementează întregul. El are ultimul cuvânt în toate, decizia lui este de neînlăturat. El stabileşte moda şi părerile despre gusturi, dictează limitările vorbirii şi circumscrie comportarea cu o barieră.

IERI, s. Copilăria tinereţii, tinereţea vârstei adulte, întregul trecut al bătrâneţii.

Dar ieri trebuia să mă consider binecuvântat
Să stau suit pe piscul
Vârstei mijlocii şi să privesc în josul întunecatei
Şi necunoscutei pante dinspre vest
Unde umbre solemne înveşmântează tot pământul
Şi voci calme, pe jumătate amintite, grăiesc
Profeţii neterminate şi focuri de vrăjitoare sperie
Amurgul bântuit al Întunecimii restului.
Da, ieri sufletul meu era tot în flăcări
Să alunge umbra de pe faţa discului
În amiaza vieţii de adult! Acum pe numele lui Dumnezeu
Cert cu voce tare micul interspaţiu
Despărţindu-mă de Certitudine şi n-aş vrea

Să cunosc visul şi viziunea vreodată din nou.

(Baruch Arnegriff)

Se spune că la ultima sa boală, poetul Arnegriff a fost îngrijit în perioade diferite de şapte doctori.

IGNORANT, s. O persoană nefamiliarizată cu anumite feluri de cunoştinţe familiare ţie şi având unele anume despre care tu nu ştii nimic.

Dumble era un ignorant,
Mumble pentru-nvăţătură era faimos.
Mumble-i spuse într-o zi lui Dumble:
“Ignoranţa ar trebui să fie mai umilă
N-ai nici o sclipire de ştiinţă
Ce se învaţă-n vreun colegiu.”
Dumble-i spuse lui Mumble: “Cu-adevărat
Că pe nedrept eşti mulţumit de tine.
Lucrurile din colegiu mi-au negat
Ştiinţa şi tu mai presus de toţi.”

(Borelli)

ILUMINAŢI, s. O sectă de eretici spanioli de la sfârşitul secolului al şaisprezecelea, numiţi astfel pentru că ardeau lent - *cunctationis illuminati.*

ILUSTRU, adj. Plasat în mod potrivit între lăncile răutăţii, invidiei şi detractării.

ILUZIE, s. Tatăl unei familii cât se poate de respectabile, care se compune din Entuziasm, Afecţiune, Negare de Sine, Credinţă, Speranţă, Milă şi mulţi alţi fii şi fiice de bine.

Cu toţi te salutăm, Iluzie! Dacă nu ai fi tu

Am vedea cu toţii lumea cu susul în jos;
Căci Viciul respectabil cu închipuiri curate
Ar fugi abandonând avansurile grosolane ale Virtuţii.

(Mumfrey Mappel)

IMAGINAŢIE, s. Un depozit de fapte, cu poetul şi mincinosul pe post de coproprietari.

IMBECILITATE, s. Un fel de inspiraţie divină, de foc sacru, afectând critica cenzorială a acestui dicţionar.

IMORAL, adj. Tot ceea ce pe termen lung şi în legătură cu cel mai mare număr de exemple oamenii consideră a fi, în general, inoportun, ajunge să fie considerat greşit, neruşinat şi imoral. Dacă părerile omului despre bine şi rău au altă bază decât oportunitatea, dacă ele şi-au avut originea sau ar fi putut să-şi aibă originea în orice alt fel, dacă acţiunile au în ele însele un caracter moral dincolo de şi fără să depindă de consecinţele lor, atunci toată filosofia este o minciună şi raţiunea o tulburare a minţii.

IMORTALITATE, s.

O jucărie după care plâng oamenii
Şi în genunchi o cer,
Şi-o dispută, se luptă şi mint pentru ea
De li s-ar da pe voie
Ar fi pe drept mândri
Pe veci să moară pentru ea.

(G.J.)

IMPARŢIAL, adj. Incapabil să perceapă o promisiune de avantaj personal din îmbrăţişarea vreunei părţi a controversei sau adoptarea oricăreia din cele două opinii aflate în conflict.

IMPENITENŢĂ, s. O stare de spirit intermediară din punct de vedere temporal între păcat şi pedeapsă.

IMPIETATE, s. Lipsa ta de veneraţie faţă de zeitatea mea.

IMPOSTOR, s. Un aspirant rival la onorurile publice.

IMPROBABILITATE, s.

Îşi spuse povestea cu o faţă solemnă
Şi-o graţie tandră, melancolică.
E improbabilă, nu-i îndoială,
Dacă stăteai să te gândeşti,
Dar el fascina mulţimea
Surpriza lor adâncă o mărturisea
Şi toţi cu un glas afirmau
“E cel mai uluitor lucru auzit vreodată.”
Toţi, în afară de unul care n-a grăit o vorbă,
Ci stătea tăcând chitic
De parcă era surdo-mut,
Calm, indiferent şi nemişcat.
Atunci toţi ceilalţi s-au întors spre el
Şi l-au scrutat din mădular în mădular,
L-au măsurat de viu,
Dar nu părea să se-nvioreze
Şi mai liniştit devenea cu fiece clipă,
De parcă nu era nimic în asta.
“Cum! cum!” strigă unul, “nu eşti umit
De ce a spus prietenul nostru?” El ridică,
Sobru atunci, ochii şi privi
Într-un mod natural
Şi se-apucă să spună,
În timp ce-şi încrucişa picioarele sub el:
“Oh, nu, deloc, şi eu sunt mincinos.”

IMPRUDENŢĂ, s. Aprovizionare pentru nevoile de azi din veniturile de mâine.

IMPUNITATE, s. Bogăţie.

INFORMA PAUPERIS (în limba latină) În cazul unei persoane sărace este o metodă prin care unui pârât fără bani pentru avocaţi i se permite să piardă procesul.

Când Adam de demult la a lui Cupidon curte
(Căci Cupidon dormea pân-ce Adam să fie inventat)
A deschis proces pentru favorul Evei, spune o poveste,
A stat şi a pledat neînveşmântat.
“Pledezi *in forma pauperis*, văd”, a strigat Eva,
“Procesele nu se judecă aşa pe-aici.”
Şi toate moţiunile bietului Adam au fost respinse:
A plecat aşa cum venise: făr’ de costum.

(G.J.)

INADMISIBIL, adj. Incompetent de a fi luat în considerare. Spus despre anumite feluri de mărturii despre care se presupune că juraţii sunt nepotriviţi să li se încredinţeze şi pe care judecătorii, prin urmare, le anulează, chiar de la audierea în faţa lor singuri. Mărturia din auzite este inadmisibilă deoarece persoana citată nu a depus jurământ şi, prin urmare, nu se află în faţa curţii pentru depoziţie; totuşi majoritatea acţiunilor de moment, militare, politice, comerciale şi de orice alt fel, sunt zilnic puse în practică pe mărturie din auzite. Nu există nici o religie pe lume care să aibă altă bază decât mărturia din auzite: Apocalipsa este mărturie din auzite; că Scripturile sunt cuvântul Domnului, avem numai mărturia unul lung şir de oameni de mult morţi a căror identitate nu este clar stabilită şi despre care nu se ştie să fi depus jurământ în vreun fel. Sub regula dovezii aşa cum există acum, în această ţară, nici o singură afirmaţie din Biblie nu are ca sprijin vreo mărturie admisibilă într-o curte de justiţie. Nu se poate dovedi că bătălia de la Blenheim a fost purtată vreodată, că a existat vreo persoană

precum Iuliu Cezar, un imperiu precum Asiria.

Dar cum înregistrările curţilor de justiţie sunt admisibile, poate fi cu uşurinţă dovedit că au existat cândva magicieni puternici şi răuvoitori şi că au fost o plagă pentru omenire. Dovezile (incluzând mărturisirea) pe baza cărora au fost acuzate de vrăjitorie şi executate anumite femei erau fără viciu; încă sunt curate ca lacrima. Deciziile judecătorilor bazate pe ele erau solide ca logică şi lege. Nimic din vreo curte existentă nu a fost dovedit mai pe deplin decât acuzaţiile de vrăjitorie şi ocultism pentru care atât de multe au suferit moartea. Dacă nu au existat vrăjitoare, mărturia omenească şi raţiunea omenească sunt în acelaşi fel deposedate de valoare.

INCOMPATIBIL, adj. Incapabil de a exista dacă există altceva. Două lucruri sunt incompatibile când lumea existenţei are întindere suficientă pentru unul din ele, dar nu suficientă pentru amândouă, cum ar fi poeziile lui Walt Whitman şi milostenia lui Dumnezeu faţă de om. Incompatibilitatea, se va vedea, este numai incompatibilitate lăsată de capul ei. În loc de un limbaj josnic precum “Cară-te, dacă nu te omor pe loc”, cuvintele “Domnule, suntem incompatibili” ar aduce o înştiinţare la fel de plină de înţeles cu o curtoazie impunătoare întru totul superioară.

INCOMPATIBILITATE, s. În căsnicie, o similitudine a gusturilor, în special a gustului pentru dominaţie. Incompatibilitatea poate totuşi reprezenta o matroană cu priviri plecate trăind chiar după colţ. Chiar s-a aflat că ar avea mustaţă.

INCUB, s. Cineva dintr-o specie de demoni neruşinaţi despre care, deşi nu şi-au sfârşit zilele, se poate spune că le-au trecut cele mai bune nopţi. Pentru o relatare completă despre incubi şi sucubi, vezi *“Liber Demonorum”* de Protassus (Paris, 1328) care conţine multe informaţii ciudate care ar fi nelalocul lor într-un dicţionar menit uzului şcolar.

Victor Hugo relatează că Satan însuşi din Channel Islands - ispitit mai mult decât oriunde de frumuseţea femeilor, fără îndoială - se joacă uneori de-a incubii, spre marele inconvenient şi alarmare a bunelor doamne

care doresc să rămână credincioase jurămintelor conjugale, în general vorbind. O anumită doamnă s-a adresat preotului paroh ca să afle cum ar putea, pe întuneric, să îl distingă pe intrusul îndrăzneţ de soţul ei. Omul sfânt a spus că trebuie să-i pipăie fruntea de coarne; dar Hugo este destul de negalant ca să sugereze un dubiu faţă de eficacitatea testului.

INDECIZIE, s. Elementul de bază al succesului; "căci în timp ce", spune Sir Thomas Brewbold, "există numai o cale de a nu face nimic şi moduri diferite de a face ceva, dintre care, cu siguranţă, numai unul este modul potrivit, urmează că acela care din indecizie stă neclintit, nu are atât de multe posibilităţi să se rătăcească precum cel ce se împinge înainte", o expunere cât se poate de clară şi mulţumitoare a chestiunii.

— Decizia dumneavoastră promptă de a ataca, i-a spus Generalul Grant cu o anumită ocazie Colonelului Gordon Granger, a fost admirabilă; aţi avut doar cinci minute să vă hotărâţi.

— Da, domnule, răspunse subordonatul victorios, este mare lucru să ştii exact ce să faci în caz de urgenţă. Când mă îndoiesc dacă să atac sau să mă retrag, nu ezit nici o clipă: dau cu banul.

— Vreţi să spuneţi că aşa aţi făcut şi de data aceasta?

— Da, domnule General, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu mă certaţi: nu am făcut cum a ieşit la sorţi.

INDEPENDENŢĂ, s. Una dintre cele mai de preţ posesiuni ale Imaginaţiei.

Poporul ce se înălţa, înfierbântat şi cu suflarea tăiată
Răcnea în jurul palatului: "Independenţă sau moarte!"
"Moartea ajunge", spuse Regele, "lăsaţi-mă să domnesc
Cu siguranţă, nu veţi avea de ce vă plânge."

(Martha Braymance)

INDEX, s. Degetul folosit în mod obişnuit pentru a arăta doi răufăcători.

INDIFERENT, adj. Conştient în mod imperfect de diferenţele între lucruri.

“Plictisitorule!” îi strigă soţia lui Indolentio,
“Ai devenit indiferent faţă de toate-n viaţă.”
“Indiferent?” spuse el arar cu un zâmbet leneş,
“Aş fi, dragă, dar nu merită efortul.”

(Apuleius M. Gokul)

INDIGESTIE, s. O boală pe care pacientul şi prietenii săi o confundă deseori cu o convingere religioasă profundă şi o preocupare pentru soarta omenirii. Aşa cum Pielea Roşie simplă din vestul sălbatic a spus-o cu, trebuie să recunoaştem, o oarecare forţă: “Prea plin, nu rugăciune; durere mare la burtă, mult Dumnezeu.”

INDISCREŢIE, s. Vina femeii.

INFERIA, s. (în limba latină) Printre greci şi romani, sacrificii pentru îmbunarea zeilor Manes sau sufletele eroilor morţi; căci anticii pioşi nu puteau inventa suficienţi zei pentru a-şi satisface nevoile spirituale şi trebuia să aibă un număr de zeităţi de mântuială sau, cum ar spune un marinar, de zei de doi bani, pe care îi făceau din cele mai nepromiţătoare materiale.

În timp ce sacrifica un taur spiritului lui Agamemnon, Laiaidis, un preot din Aulis, a fost favorizat cu o audienţă de către umbra acelui luptător ilustru, care i-a relatat în mod profetic naşterea lui Christos şi triumful creştinismului, dându-i şi un sumar rapid, dar acceptabil de complet al evenimentelor până la domnia lui Ludovic cel Sfânt. Naraţiunea s-a sfârşit în mod abrupt la acel punct, datorită chirăitului lipsit de consideraţie al unui cocoş, care l-a silit pe fantomaticul Rege al Micenei să o ia la goană înapoi spre Hades. Există o adăugire medievală, frumoasă, la această poveste şi, întrucât nu i-a fost urmărită filiaţia mai departe de pere Brateillle, un scriitor pios, dar obscur de la curtea lui Ludovic cel Sfânt, probabil nu vom greşi în presupunerea de a o considera apocrifă, deşi judecata Monseniorului Capel în privinţa chestiunii ar putea fi diferită; şi în faţa ei mă înclin, pfui!

INFLUENŢĂ, s. În politică, un quo vizionar dat în schimbul unui bănuţ substanţial.

INFRACTOR, s. O persoană mult mai întreprinzătoare decât discretă care, în îmbrăţişarea unei oportunităţi a format o alianţă nefericită.

INFRAGREŞELIAN, s. Cineva care se aventurează să creadă că nu era nevoie ca Adam să păcătuiască, decât dacă avea de gând să o facă, în opoziţie cu Supragreşelienii, care susţin că prăbuşirea nefericitei persoane a fost hotărâtă de la bun început. Infragreşelienii sunt uneori numiţi Subgreşelieni fără vreun efect material asupra importanţei şi luciditătii vederilor lor asupra lui Adam.

Doi teologi cândva, în timp ce erau pe drum
Spre capelă, adânciţi în dispută colocvială -
O logomahie serioasă, amară ca fierea
Legată de bietul Adam şi ce l-a făcut să cadă.
“A fost Predestinare”, strigă unul - “căci Domnul
A hotărât ca să cadă de bună voie.”
“N-a fost aşa, a fost Liber Arbitru”, susţinu celălalt
“Cel ce l-a condus să aleagă ce a poruncit Domnul.”
Atât de fioroasă şi aprinsă devenea discuţia
Că doar vărsarea de sânge le mai putea opri mânia:
Deci la pământ cu rasele şi glugile
Şi animate de spirit, mâinile lor s-au încleştat.
Până ce vreunul să-şi demonstreze teologia
Câştigând sau chiar începând lupta,
Un bătrân profesor de latină albit trecu
Cu un baston în mână şi încruntat în ochi,
Şi aflând cauza certei (în timp ce
Se loveau fără pricepere, ei disputau cu meşteşug
Despre prestabilirea libertăţii de alegere)
Strigă: “Domnilor! Acest război fără motiv încetaţi:
Nu există nici o neînţelegere demnă de lovituri.
Sectelor cărora le aparţineţi, sunt gata să jur,

Le interepretaţi greşit numele ce le poartă.
Tu, infragreşelian, fiu de clovn!
Ar trebui să fii doar mulţumit că Adam a căzut;
În timp ce tu, pui de Supragreşelian!
N-ar trebui să susţii decât că Adam a alunecat.
E-acelaşi lucru dacă-n colo sau încoace
Aluneci pe o coajă de banană
Nici chiar Adam nu şi-a înţeles greşeala
Ci a crezut că a alunecat pe-un fulger!

(G.J.)

INGENUITATE, s. O anumită calitate antrenantă pe care o ating femeile, prin lungi studii şi practică severă, asupra masculului admirator care este încântat să-şi închipuie că seamănă cu simplitatea candidă a copiilor lui.

INIMĂ, s. O pompă de sânge automată, musculoasă. La modul figurat, despre acest organ util se spune că ar fi sediul emoţiilor şi sentimentelor - o închipuire foarte drăguţă care, totuşi, nu este decât supravieţuirea unei credinţe, cândva, universale. Acum este ştiut că sentimentele şi emoţiile rezidă în stomac, evoluând din mâncare prin acţiunea chimică a sucurilor gastrice. Procesul exact prin care biftecul devine un sentiment, delicat sau nu, conform vârstei animalului din care a fost tăiat; etapele succesive de elaborare prin care un sandviş cu caviar este transformat într-o închipuire ciudată şi reapare ca o epigramă înţepătoare; minunatele metode funcţionale de convertire a unui ou fiert tare în constrângere religioasă sau a unui sufleu de smântână într-un oftat de sensibilitate - aceste lucruri au fost stabilite cu răbdare de către M. Pasteur şi au fost expuse de el cu o luciditate convingătoare. (Vezi, de asemenea, monografia mea, *Identitatea esenţială a afecţiunilor spirituale şi a anumitor gaze intestinale eliberate în timpul digestiei*, pp. 4-687). Într-o operă ştiinţifică intitulată, cred, *Delectatio Demonorum* de John Camden Hotton (Londra, 1873) această opinie asupra sentimentelor primeşte o ilustraţie izbitoare, şi pentru consultarea uşoară suplimentară,faimosul tratat al Profesorului Dam despre *Dragostea ca produs al maceraţiei alimentare.*

INJURIE, s. O ofensă imediat următoare după enormitatea unei greşeli.

INJUSTIŢIE, s. O povară care, dintre toate cele pe care le aruncăm asupra altora şi le purtăm noi înşine este cea mai uşoară în mâini şi cea mai grea în spate.

INOPORTUN, adj. Necalculat pentru avansarea intereselor cuiva.

INSCRIPŢIE, s. Ceva scris pe alt lucru. Inscripţiile sunt de multe feluri, dar majoritatea memoriale, menite a imortaliza faima vreunei persoane ilustre şi a înmâna secolelor îndepărtate consemnarea serviciilor şi virtuţilor sale. Acestei clase de inscripţii îi aparţine numele lui John Smith, pictat pe monumentul lui Washington. În continuare, câteva exemple de inscripţii comemorative pe pietre funerare: (Vezi EPITAF).

"În ceruri mi se găseşte sufletul,
Iar trupul în pământ.
Încetul cu-ncetul trupul mi se va înălţa
La spiritul meu din ceruri
Ridicându-se către porţile Raiului." 1878

"Cu sfinţenie, în memoria lui Jeremiah Copacul. Tăiat pe 9 mai 1862, în vârstă de 27 ani, 4 luni şi 12 zile. Indigen."

"Suferinţa dureroasă a purtat-o mult timp ea,
Doctorii au fost în zadar,
Până ce Moartea a eliberat-o pe draga decedată
Şi a lăsat-o un cadavru plecat
Să se-alăture lui Ananias în regiunile binecuvântate."

"Lutul ce zace sub această piatră
Drept Silas Wood era bine cunoscut.
Acum, zăcând aici, întreb de ce
Mi-a fost lăsat să fiu S.Wood

«Oh, Omule, să nu te tulbure ambiţia»
Este sfatul lui Silas W.”

“Richard Haymon, din Ceruri, a căzut pe pământ pe 20 ian. 1807 şi şi-a scuturat praful de pe el pe 3 oct. 1874.”

INSECTIVORĂ, s.

“Vezi”, strigă corul de predicatori în admiraţie,
“Cum Providenţa îşi hrăneşte toate fiinţele Sale!”
“Grija Lui”, spuse ţânţarul, “chiar şi insectele o urmează:
Pentru noi El a creat pitulice şi vrăbii.”

(Sempen Railey)

INSURECŢIE, s. O revoluţie fără succes. Eşecul nemulţumirii de a înlocui o conducere proastă cu o guvernare rea.

INTENŢIE, s. Simţul minţii privind prevalenţa unui set de influenţe faţă de alt set; un efect a cărui cauză este iminenţa, imediată sau îndepărtată a efectuării unui act involuntar.

INTERPRET, s. Cineva care le dă posibilitatea a două persoane de limbi diferite să se înţeleagă una pe alta repetându-i fiecăreia ceea ce ar fi fost în avantajul interpretului dacă ar fi spus cealaltă.

INTERREGN, s. Perioada în care o ţară monarhică este guvernată de un loc cald de pe perna tronului. Experimentul de a lăsa locul să se răcească a fost, de obicei, însoţit de cele mai nefericite rezultate din zelul multor persoane notabile de a-l încălzi din nou.

INTIMITATE, s. O relaţie în care sunt atraşi în mod providenţial proştii

pentru distrugerea reciprocă.

Două “pudre de Seidlitz”, una albastră
Şi una albă, s-au atras reciproc
Şi având fiecare un simţ plăcut
Despre excelenţa celeilalte
Şi-au părăsit cutiile pentru comoda
Bucurie a unui pacheţel comun.
Atât de mare deveni intimitatea lor
Că o hârtie le ţinea pe amândouă.
La confidenţe au ajuns pe loc,
Mai puţin nerăbdătoare să audă decât să spună;
Apoi fiecare cu remuşcare mărturisi
Toate virtuţile ce le posedau
Recunoscând că le aveau
Într-un grad atât de mare că era păcat.
Cu cât spuneau mai multe, cu atât îşi simţeau
Spiritele, de emoţie, topindu-se,
Până ce lacrimi duioase le-au exprimat
Sentimentele. Apoi au făcut efervescenţă!
Aşa îşi execută Natura actele
De furie asupra prietenilor şi simpatiilor:
Buna şi vechea regulă ce nu se aplică
Că tu eşti tu şi eu sunt eu.

INVENTATOR, s. O persoană care face un aranjament ingenios de roţi, mânere şi arcuri şi o crede civilizaţie.

INVIDIE, s. Emulaţie adaptată celei mai zgârcite capacităţi.

IOBAG, s. Un prost care, având proprietatea sa, îşi asumă responsabilitatea pentru aceea încredinţată altuia de un al treilea.

Philippe d’Orleans, dorind să-l numească pe unul dintre favoriţii săi, un nobil risipitor, într-o funcţie înaltă, l-a întrebat ce gaj putea să dea.

“Nu dau iobagi”, a răspuns el, “deoarece să vă dau cuvântul meu de onoare.” “Şi, rogu-te, care ar fi valoarea acestuia?” se interesă Regentul amuzat. “Monsieur, valorează greutatea sa în aur.”

IPOCRIT, s. Cineva care profesând virtuţi pe care nu le respectă, îşi asigură avantajul de a părea ceea ce dispreţuieşte.

IPOHONDRIE, s. Deprimare a propriei stări de spirit.

Câteva grămezi de gunoi pe un loc viran
Unde demult erau aruncate mizeriile satului
Avea o tăbliţă peste zdrenţe şi cioturi:
“IPOHONDRIE.” Însemna Groapa de Gunoi.

(Bogul S. Purvy)

ISTORIC, s. Un bârfitor pe arii extinse.

ISTORIE, s. O naraţiune cât se poate de falsă, despre evenimente cât se poate de lipsite de importanţă, care este relatată de conducători, în principal escroci, şi de soldaţi, în principal proşti.

Despre istoria romană, marele Niebuhr a arătat că e
Nouă zecimi minciună. Pe cinstea mea, aş vrea să aflu,
Înainte să-l accept pe marele Niebuhr drept ghid,
Pe unde s-a-ncurcat şi cât de mult a minţit?

(Salder Bupp)

Î

(A) ÎMBĂLSĂMA, v. A păcăli vegetarea, încuind gazele cu care se hrăneşte. Prin îmbălsămarea morţilor şi, prin urmare, deranjarea echilibrului natural dintre viaţa animală şi cea vegetală, egiptenii şi-au făcut ţara, cândva fertilă şi populată, sterilă şi incapabilă de a susţine mai mult decât un grup răsfirat. Sicriul de înmormântare, modern, din oţel este un pas în aceeaşi direcţie şi mulţi oameni morţi care acum ar trebui să ornamenteze pajiştea vecinului sub formă de copac sau îmbogăţindu-i masa sub forma unui mănunchi de ridichi, este blestemat la o lungă inutilitate. O va face în cele din urmă, dar între timp violeta şi trandafirul tânjesc după o îmbucătură din al său *hominis mortui corpus*.

ÎMPIETRIT, adj. Dăruit cu marea putere de a îndura relele care îl afectează pe altul.

Când lui Zenon i s-a spus că unul dintre duşmanii săi nu mai era, s-a observat că era profund mişcat. “Cum!” spuse unul dintre discipolii săi, “plângeţi la moartea unui duşman?” “Ah, este adevărat”, răspunse marele stoic, “dar ar trebui să mă vezi cum zâmbesc la moartea unui prieten.”

ÎMPINGERE, s. Unul din cele două lucruri principale care conduc către succes, în special, în politică. Celălalt este Tragerea.

ÎMPRICINAT, s. O persoană pe cale să-şi dea pielea în speranţa de a-şi păstra oasele.

ÎNCĂPĂŢÂNAT, adj. Inaccesibil adevărului aşa cum se manifestă în toată splendoarea şi accentuarea propagandei noastre. Tipul popular şi exponentul încăpăţânării este catârul, un animal cât se poate de inteligent.

ÎNCORONARE, s. Ceremonia de investire a unui suveran cu semnele exterioare şi vizibile ale dreptului său divin de a fi aruncat în aer către ceruri de o bombă cu dinamită.

ÎNCREDERE, s. În politica americană, o mare corporaţie formată din cea mai mare parte a muncitorilor avari, văduve cu mijloace reduse, orfani în grija tutorilor şi a curţilor de justiţie şi mulţi răufăcători asemănători şi duşmani publici.

(A SE) ÎNDOPA, v. A cina.

> Slăvit fii, Gastronom, Apostol al Excesului
> Foarte priceput în a te îndopa fără oprire!
> Marea ta invenţie, festinul nefatal,
> Arată superioritatea omului faţă de animale!
>
> *(John Boop)*

ÎNDRĂZNEALĂ, s. Una dintre cele mai evidente calităţi ale unui om aflat în siguranţă.

ÎNJURĂTURĂ, s. Invectiva unui oponent.

ÎNNĂSCUT, adj. Natural, inerent - cum ar fi idei înnăscute, adică idei cu care te naşti, după ce mai întâi ni le-ai împărtăşit şi nouă. Doctrina ideilor înnăscute este una dintre cele mai admirabile crezuri ale filosofiei, fiind ea însăşi o idee înnăscută şi prin urmare inaccesibilă contestării, deşi Locke a presupus în mod prostesc că i-ar fi dat “o bilă neagră.” Printre ideile înnăscute poate fi menţionată credinţa în abilitatea de a conduce un ziar, în măreţia ţării tale, în superioritatea civilizaţiei tale, în importanţa problemelor personale şi în natura interesantă a bolilor tale.

ÎNTr-ADEVĂR, adv. Aparent.

(A) ÎNTRECE, v. A-ţi face un duşman.

ÎNSEMNE, s. Insigne, distincţii, bijuterii şi costume ale unor ordine străvechi şi onorabile precum Cavalerii lui Adam, Vizionarii Tufişului Detectabil, Străvechiul Ordin al Troglodiţilor Moderni; Liga Sfintei Păcăleli; Falanga de Aur a Falangiştilor; Gentila Societate a Nebunilor Expurgaţi; Mistica Alianţă a Însemnaţilor Terbili; Cavaleri şi Doamne ai Câinelui Galben; Ordinul Oriental al Fiilor Vestului; Frăţia Chestiillor Insuportabile; Războinicii Arcului, Păzitorii Măreţei Linguri de Corn; Banda Brutelor; Ordinul Impenitent al Bătăuşilor de Neveste; Legiunea Sublimă a Băgăcioşilor Fistichii, Adoratori ai Altarului Electificat; Inaccesibilii Strălucitori; Bla-bla-bla ai Strânsorii Inimitabile; Ieniceri ai Penei de Păun Late; Gaşca Templului Magic; Marea Cabală a Sedentarilor Întregi la Trup; Zeităţile Asociate ale Comerţului cu Unt; Grădina Galoşilor; Frăţia Afectuoasă a Oamenilor cu Negi Asemănători; Uimitorii Poleiţi; Doamnele Groazei; Asociaţia Cooperatistă pentru Ieşirea în Evidenţă; Ducii Edenului; Discipolii Militanţi ai Credinţei Ascunse; Cavalerii Campioni ai Câinelui Domestic; Sfinţii Gregari; Optimiştii Hotărâţi; Străvechea Tovărăşie a Porcilor Neospitalieri; Suveranii Asociaţi ai Minciunii; Ducii Păzitori ai Misticei Haznale; Societatea pentru Prevenire şi Prevalenţă; Regii Băuturii; Federaţia Politicoasă a Domnilor cu Greutate; Misteriosul Ordin al Pergamentului Indescifrabil; Rangul Uniform al Mâţelor Blestemate; Monarhii de Valoare şi Foamete; Fiii Stelei Sudului; Prelaţii Căzii şi Sabiei.

ÎNŢELEGERE, s. O secreţie cerebrală care ne permite să deosebim o casă de un cal după acoperişul de pe casă. Natura şi legile sale au fost expuse în mod exhaustiv de către Locke, care a călărit o casă şi de Kant, care a locuit într-un cal.

> Înţelegerea lui era aşa de pătrunzătoare:
> Toate lucrurile pe care le simţea, auzea şi vedea
> Putea să le interpreteze fără greş
> De era în sau afară din închisoare.
> El scria la chemarea Inspiraţiei

Expuneri profunde asupra tuturor
Apoi, închis în final într-un azil
Îndeplini serviciul de a le compila.
Un scriitor atât de mare, jură toţi,
N-au mai citit de când se ştiu.

(Jorrock Wormley)

ÎNVĂŢĂTURĂ, s. Soiul de ignoranţă care îi distinge pe studioşi.

J

J, s. Este o consoană, dar unele popoare o folosesc ca vocală, lucru faţă de care nimic nu poate fi mai absurd. Forma sa originală, care a fost doar puţin modificată, era aceea a cozii unui câine supus şi nu era o literă, ci un semn grafic convenţional, ţinând locul unui verb latin, *“jacere”*, “a arunca”, deoarece când se azvârle cu o piatră într-un câine, coada câinelui ia această formă. Aceasta este originea literei, aşa cum a fost expusă de renumitul dr. Jocolpus Bumer de la Universitatea din Belgrad, care şi-a stabilit concluziile pe acest subiect într-o operă de trei volume *in-quarto* şi s-a sinucis când i s-a reamintit că *j* în alfabetul roman nu era curbat la origini.

JARTIERĂ, s. O bandă elastică menită să o oprească pe o femeie să iasă din ciorapi şi să pârjolească ţara.

(A) JEFUI, v. A lua proprietatea cuiva fără să respecţi reticenţele decente şi obişnuite ale furtului. A pune în practică o schimbare de proprietar cu concomitenţa candidă a brăţării de fier. A smulge bogăţia lui A de la B lăsându-l pe C să se plângă de o ocazie pierdută.

JEFUITOR DE CADAVRE, s. Un tâlhar de viermi de mormânt. Cineva care le furnizează doctorilor tineri ceea ce doctorii bătrâni au furnizat antreprenorului de pompe funebre. Hienă!

“Într-o noapte”, a spus un doctor, “toamna trecută,
Eu şi camarazii mei, patru cu toţii,
Când vizitam un cimitir stăteam
În umbra unui zid,
Cum aşteptam să apună luna,
Am văzut o hienă sălbatică furişându-se
Pe lângă un mormânt proaspăt şi apoi
Începând să sape pe la margini!
Şocaţi de oribila faptă, noi am dat

O năvală ca o ambuscadă
Şi încolţind-o pe fiara cea păgână
Am trimis-o p-ailaltă lume c-un târnăcop şi-un hârleţ.”

(Bettel K. Jones)

JUG, s. Un instrument, doamnă, al cărui nume latinesc, *jugum*, îl dăm unuia dintre cele mai luminate cuvinte din limba noastră, un cuvânt care defineşte starea matrimonială cu precizie, ascuţime şi vivacitate. Mii de scuze pentru reţinerea lui.

JUMĂTATE, s. Una din cele două părţi egale în care poate fi împărţit un obiect sau considerat ca împărţit. În secolul al paisprezecelea o discuţie aprinsă s-a stârnit între teologi şi filosofi referitoare la posibilitatea ca Atotputernicul să împartă un obiect în trei jumătăţi; iar piosul părinte Aldrovinus s-a rugat în public la catedrala de la Rouen ca Dumnezeu să demonstreze afirmativul afirmaţiei prin vreun semn şi o modalitate neîndoielnică şi în special (dacă el dorea) asupra trupului acelui înverşunat blasfemiator, Manutius Porcinus, care susţinea negarea. Porcinus, totuşi, a fost scutit să moară de la o muşcătură de viperă.

JURĂMÂNT, s. În lege, un apel solemn la Zeitate, făcut legându-l de conştiinţă printr-o pedeapsă pentru mărturie mincinoasă.

JURNAL, s. Însemnări zilnice ale vieţii cuiva, pe care şi le poate povesti singur fără să roşească.

Hearst ţinea un jurnal în care scria
Tot ce avea înţelept şi de spirit.
Astfel că Îngerul Arhivar, când Hearst a murit,
Şi-a şters toate însemnările şi a strigat:
“Te voi judeca după jurnalul tău.” Spuse Hearst:
“Îţi mulţumesc, îţi va arăta că sunt Sfântul cel Dintâi”,
Pe loc scoţând, jubilând şi mândru
Însemnările dintr-un buzunar, din giulgiu.

Îngerul întoarse încet paginile, una după alta,
Fiecare rând prostesc pe care îl ştia dinainte
Întunecându-i şi aprinzându-i ochii dând
Peste Sentimente vane şi Spirit furat;
Apoi îl închise şi i-l dădu înapoi.
“Prietene, te-ai rătăcit de la drumul drept
Veşnic vei fi nemulţumit de astă parte a mormântului:
Pentru idei mari Raiul are loc puţin
Şi Iadul nu-i un loc de veselit”,
Spuse el şi-l trimise pe individ cu un şut pe pământ.

(Filosoful nebun, 1697)

JUSTIŢIE, s. Un bun de uz general care reprezintă o formă mai mult sau mai puţin contrafăcută pe care Statul i-o vinde cetăţeanului ca răsplată pentru loialitatea, impozitele şi serviciul său personal.

K

K, s. Este o consoană pe care am obţinut-o de la greci, dar poate fi urmărită de-a lungul timpului dincolo de ei până la sculptorieni, un popor mic care locuia în peninsula Sculptora. Pe limba lor se numea Kitch, ceea ce înseamnă “artă de prost gust”. Forma literei era la origini exact ca H-ul nostru, dar eruditul dr. Snedeker explică faptul că a fost modificată la forma actuală pentru a comemora distrugerea marelui templu Hidos de către un cutremur, pe la 730 î.Ch. Această construcţie era faimoasă pentru cele două coloane înalte din portic, dintre care una a fost frântă la jumătate de catastrofă, cealaltă rămânând intactă. Întrucât forma anterioară se presupune că fusese sugerată de către aceşti stâlpi, la fel consideră marele anticar, cea din urmă a fost adoptată ca un mijloc simplu şi natural - ca să nu spunem înduioşător - de a păstra calamitatea pentru totdeauna în memoria naţională. Nu se ştie dacă numele literei a fost modificat ca mnemonic suplimentar, sau dacă numele ei a fost dintotdeauna Kitch, iar distrugerea unul dintre jocurile de cuvinte ale naturii. Cum fiecare teorie pare destul de posibilă, nu văd nici o obiecţie pentru a crede în amândouă, iar dr. Snedeker s-a aşezat de partea acestei chestiuni.

KAABA, s. O piatră mare oferită de arhanghelul Gabriel patriarhului Abraham şi păstrată la Mecca. Probabil că patriarhul îi ceruse arhanghelului pâine.

KILT, s. Un costum purtat uneori de scoţieni în America şi de americani în Scoţia.

L

LACĂT ŞI CHEIE, s. Mecanismul distins al civilizaţiei şi iluminării.

LAOCOON, s. O sculptură antică faimoasă reprezentându-l pe preotul cu acel nume şi pe cei doi fii ai săi în încolăcirile a doi şerpi uriaşi. Priceperea şi răbdarea cu care bătrânul şi cei doi băieţi îi ţin pe ei ocupaţi au fost, pe drept, considerate a fi una dintre cele mai nobile ilustrări artistice ale măiestriei inteligenţei omeneşti asupra inerţiei brutelor.

LAŞ, s. Cineva care în situaţii de urgenţă, de mare pericol, gândeşte cu picioarele.

LAUDĂ, s. Tributul pe care îl oferim realizărilor care se aseamănă, dar nu le egalează, pe ale noastre.

LAUR, s. Laurus, o legumă dedicată lui Apolo şi desfrunzită în vechime ca să împodobească frunţile învingătorilor şi poeţilor care aveau influenţă la curte. *(Vide supra.)*

LAUREAT, adj. Încoronat cu frunze de laur. În Anglia, Poetul Laureat este un angajat la curtea suveranului, care joacă rolul de schelet dansator la fiecare banchet regal şi cântă pe muteşte la fiecare înmormântare regală. Dintre toţi deţinătorii acelui înalt titlu, Robert Southey a avut cel mai notabil truc de a-l droga pe Samson cu bucurie publică şi a-i tăia părul până la rădăcină, şi a avut un simţ artistic al culorii care l-a făcut să înnegrească atât de mult îndurerarea publică încât să-i dea aspectul de crimă naţională.

LĂPTUCĂ, s. O plantă din genul Lactuca, “cu care”, spune acel gastronom pios, Hengist Pelly, “Dumnezeu a avut plăcerea să-i răsplătească pe cei buni şi să-i pedepsească pe cei răi. Căci prin lumina sa interioară, omul drept a

ales felul de a o găti ca garnitură cu multe condimente gustoase, fiind reconciliată şi ameliorată cu prisosul uleiului, totul comestibil, veselind inima celui bun şi făcându-i faţa să strălucească. Dar persoana nedemnă spiritual este ispitită cu succes de Duşman să mănânce lăptucă în lipsa uleiului, muştarului, oului, sării şi usturoiului şi cu baie ticăloasă de oţet poluat cu zahăr. Prin urmare o persoană nedemnă spiritual suferă dureri intestinale şi face gălăgie.”

LECTOR, s. Cineva cu mâna în buzunarul tău, limba în urechea ta şi credinţa în răbdarea ta.

LEGAL, adj. Compatibil cu voinţa unui judecător care are jurisdicţie.

LEGE, s.

Odată Legea şedea pe o bancă,
Iar Mila îngenunche plângând.
“Dispari! strigă ea, “fetişcană dezordonată!
Şi nu te mai târî până la mine
În genunchi dacă apari,
E clar că n-ai ce să cauţi.”

Apoi Justiţia veni. Onorata instanţă strigă:
“Statutul tău?! naiba să te ia!”
“Senatul american”, răspunse ea,
“Prietenă a curţii, fie pe voia ta.”
“Dispari!” strigă ea, “acolo-i poarta
Nu ţi-am mai văzut faţa până acum!”

(G.J.)

LENEVIE, s. Odihnă nemeritată a manierelor la o persoană de joasă speţă.

LEONIN, adj. Deosebit de leul de menajerie. Versurile leonine sunt acelea în care un cuvânt în mijlocul unui vers rimează cu un cuvânt de la sfârşit, ca în acest pasaj faimos din Bella Peeler Silcox: “Lumina electrică invadează cel mai de nepătruns adânc din Hades, strigă Pluto în timp ce sforăie: «O tempora! O mores!»” Ar trebui să fie explicat că doamna Silcox nu îşi asumă să predea pronunţia limbilor latină şi greacă. Versurile leonine sunt numite astfel în onoarea unui poet numit Leo, pe care prozodiştii par să găsească o plăcere să îl considere primul care a descoperit că un cuplet care rimează poate fi făcut dintr-un singur vers.

LEVIATAN, s. Un animal acvatic enorm menţionat de Iov. Unii presupun că ar fi fost balena, dar acel ihtiolog distins, Dr. Jordan de la Universitatea Stanford susţine cu o aprindere considerabilă că era o specie de Mormoloc gigantic *(Thaddeus Polonensis)* sau Moluscă *(Maria Pseudo-hirsuta)*. Pentru o descriere şi istorie exhaustive ale Mormolocului, consultaţi faimoasa monografie a lui Jane Potter, *Thaddeus de Varşovia*.

LEXICOGRAF, s. Un individ dăunător care, sub pretextul de a înregistra nişte etape particulare în dezvoltarea unei limbi, face tot ce îi stă în putinţă pentru a-i opri dezvoltarea, îi înţepeneşte flexibilitatea şi îi mecanizează metodele. Lexico-graful nostru, odată ce şi-a scris dicţionarul, ajunge să fie considerat “cineva cu autoritate”, în timp ce funcţia lui este numai să facă o înregistrare, nu să dea o lege. Servilismul natural al înţelegerii omeneşti conferindu-i putere judiciară, renunţă la dreptul de a raţiona şi se supune unei cronici de parcă ar fi o statuie. Să marcheze dicţionarul (de exemplu) un cuvânt bun drept arhaic sau învechit şi puţini oameni se vor aventura după aceea să-l folosească, oricare ar fi necesitatea lor şi oricât de dorită ar fi readucerea lui la favoruri - de unde procesul de sărăcire este accelerat şi vorbirea decade. Din contră, dacă recunoaşte adevărul că limba trebuie să crească prin inovaţie, dacă e vorba să crească, face cuvinte noi şi le foloseşte pe cele vechi cu un sens neobişnuit, nu are adepţi şi i se reaminteşte impertinent că “nu este în dicţionar”, deşi până la vremea primului lexicograf (Domnul să-l ierte!) nici un alt autor nu a folosit vreodată un cuvânt care să fie în dicţionar. În epoca de aur şi înflorirea limbii engleze, când de pe buzele marilor elizabethani curgeau cuvinte care îşi făceau propriul înţeles şi îl purtau în însuşi sunetul lor; când un Shakespeare şi un Bacon erau posibili, iar limba, acum dispărând cu

repeziciune la un capăt şi încet reînnoindu-se la celălalt, era în plină creştere viguroasă şi conservare rezistentă - mai dulce decât mierea şi mai puternică decât un leu - lexicograful era o persoană necunoscută şi dicţionarul o creaţie pe care Creatorul său nu îl crease.

Dumnezeu spuse: “Să dispară Spiritul în Formă”,
Şi lexicografii apărură, un stol!
Gândul zbură şi-şi părăsi veşmintele pe care ei le-au luat
Şi au catalogat fiecare strai într-o carte.
Acum, din ascunzişul frunzos ea strigă:
“Daţi-mi hainele şi mă voi întoarce”, ei se ridică
Şi urmăresc lista şi spun fără de milă:
“Scuzaţi-ne, cam toate-s demodate!”

(Sigismund Smith)

LIBERTATE, s. Scutire de la stresul autorităţii în multitudinea de metode ale unei jalnice jumătăţi de duzină de restrângeri. O condiţie politică în care fiecare naţiune presupune că se bucură, practic, de monopol. Distincţia dintre neatârnare şi libertate nu este cunoscută cu acurateţe; naturaliştii nu au fost capabili să găsească un specimen viu din nici una.

“Libertate!” cum ştie orice şcolar;
A strigat, când a căzut, Kosciusko.
Pe fiecare vânt, într-adevăr, ce suflă
O aud ţipând.

Ea ţipă oricând monarhi întâlneşte,
La fel parlamentari; ei vor
Să-i lege lanţurile de picioare
S-o facă să îngenuncheze.

Şi când poporul îl detronează pe suveran
El nu poate voturile să-şi scrie.
Pe suflarea vijeliei

Creşte plânsetul ei.

Toţi cărora puterea le e dată
O clatină sau o siluiesc.
Între ei împart Raiul
Şi ei îi dau Iadul.

(Blary O'Gary)

LIMBĂ, s. Muzica prin care putem adormi şerpii care păzesc comoara altuia.

LINGĂU, s. Un funcţionar folositor, regăsit nu de puţine ori la editarea unui ziar. În calitatea sa de editor el este strâns aliat cu şantajistul prin legătura ocazională a identităţii; căci, cu adevărat, lingăul este numai un şantajist sub alt aspect, deşi cel din urmă se regăseşte deseori ca specie independentă. Linguşeala este mai detestabilă decât şantajul, exact aşa cum munca unui om de încredere este mai detestabilă decât cea a unui tâlhar la drumul mare, iar paralelismul se menţine până la capăt, căci, în timp ce mulţi tâlhari înşeală, fiecare lingău va jefui dacă îndrăzneşte.

LINGUŞITOR, s. Un soi special, dar nu deosebit, de mincinos.

LIRĂ, s. Un instrument de tortură străvechi. Cuvântul este folosit acum în sens figurat pentru a desemna facultatea poetică, ca în următoarele versuri aprinse ale marii noastre poete Ella Wheeler Wilcox:

Stau pe Parnas cu lira mea
Şi aleg cu grijă struna neascultătoare.
Acel păstor prost proptit în bâta lui
Cu atenţie surdă de-abia catadicseşte să se uite.
Stau răbdătoare şi va veni vremea, cândva,
Când cu energie şi putere de Titan
Voi strânge strunele în pumn şi O,

Cuvântul va suferi când le voi da drumul!

(Farquharson Harris)

LITIGIU, s. O maşinărie în care intri porc şi ieşi cârnaţi.

L.L.D. Litere care indică titlul de *Legumptionorum Doctor,* cineva expert în drept, dăruit cu dibăcia legală. O anumită suspiciune este aruncată asupra derivaţiei prin faptul că, în trecut, titlul era L.L.D. şi le era conferit numai domnilor distinşi prin bogăţia lor. La data acestei scrieri, Universitatea Columbia ia în considerare expedientul de a face un alt titlu pentru clerici, în locul fostului D.D., *Damnator Diaboli.* Noile onoruri vor fi cunoscute drept *Sanctorum Custus* şi se vor scrie $$C. Numele reverendului John Satan a fost sugerat ca un candidat potrivit de către un iubitor al consecvenţei, care indică faptul că profesorul Harry Thurston Peck s-a bucurat multă vreme de avantajul unui grad.

LOC DE VECI, s. Casa Indiferenţei. Mormintele sunt acum, prin consimţământ comun, investite cu o oarecare sfinţenie, dar după ce au fost mult timp locuite nu este considerat un păcat să le deschizi şi să le răvăşeşti; faimosul egiptolog, Dr. Huggyns explică faptul că un mormânt poate fi curăţat imediat ce ocupantul său este terminat, sufletul fiind cu totul eliberat. Această vedere rezonabilă este acum acceptată la modul general de către arheologi, prin care nobila ştiinţă a Curiozităţii a căştigat mult în demnitate.

LOCŢIITOR, s. O rudă de sex masculin a unui deţinător de funcţie sau a împuternicitului său. Locţiitorul este de obicei un bărbat tânăr şi chipeş, cu o cravată roşie şi un sistem complicat de pânze de păianjen întinzându-se de la nasul la biroul său. Când este lovit în mod accidental de mătura omului de serviciu, degajă un nor de praf.

“Locţiitor şef”, strigă Stăpânul,
“Azi trebuie judecate registrele
De experţi şi contabili care

Au fost însărcinaţi să vină
Pe la biroul nostru de aici ca să vadă
Dacă am furat injudicios.
Te rog fă înregistrările potrivite
Arată balanţele cuvenite,
Conform sumei totale
De bani gheaţă pe care îi vor număra.
De mult îţi admir competenţa,
Aici, la birou, de la răsărit la apus
Înfruntând din scaun mulţimea
De oameni de afaceri, ale căror voci tari
Şi gesturi violente le potoleşti
Printr-o magie misterioasă şi calmă,
O privire adâncă în ochi
Ce-l pune în banca lui pe cel mai gălăgios
Şi împrăştie o sfântă şi profundă
Linişte de jur-împrejur.
Atât de ordonat e făcut totul, încât cei
Ce-au venit să retragă rămân să plătească,
Dar acum timpul o cere, în sfârşit,
Să-ţi foloseşti geniul vast
În energii mai active, ridică-te
Şi scutură-ţi fulgerele din priviri,
Inspiră-ţi subordonaţii şi împrăştie-ţi
Spiritul tău în tot şi în toate!”
Aici mâna Stăpânului dădu o lovitură
Spinării aplecate a Locţiitorului,
Şi imediat la podea căzu
Un glob fragil, o coajă zornăitoare,
Un cap înnegrit, ofilit, fără ochi!
Omul de-un an era mort, bine merci!

(Jamrach Holobom)

LOCVACITATE, s. O boală care îl face pe suferind incapabil să-şi înfrâneze limba când vrei să-i vorbeşti.

LOGICĂ, s. Arta de a gândi şi raţiona în strictă conformitate cu limitările şi

incapacităţile neînţelegerii omeneşti. Baza logicii este silogismul, constând dintr-o premisă majoră, una minoră şi o concluzie, astfel:

Premisa majoră: Şaizeci de oameni pot face o muncă de şaizeci de ori mai repede decât un om;

Premisa minoră: Un om poate săpa o groapă pentru un stâlp în şaizeci de secunde;

Concluzie: Şaizeci de oameni pot săpa o groapă pentru un stâlp într-o secundă.

Acesta se poate numi silogism aritmetic în care, prin combinarea logicii cu matematica, obţinem o siguranţă dublă şi suntem de două ori binecuvântaţi.

LOGODIT, adj. Dotat cu o cătuşă la gleznă pentru lanţul cu bilă.

LOGOMAHIE, s. Un război în care armele sunt cuvinte, iar rănile găuri în băşica înotătoare a respectului de sine - un fel de concurs în care, cel învins fiind neştiutor de înfrângere, învingătorului îi este refuzată răsplata succesului.

E spus de cufundători învăţaţilor
Că bietul Salmasius a murit de pana lui Milton.
Vai! nu putem şti de-i adevărat
Căci citind spiritul lui Milton pierim şi noi.

LOIALITATE, s.

Acest lucru, loialitatea, presupun

E ca un inel tras prin nasul supusului
Prin care acel organ este ţinut bine ridicat
Ca să miroasă dulceaţa unşilor Domnului.

(G.J.)

LONGEVITATE, s. O prelungire neobişnuită a fricii de moarte.

LORD, s. În societatea americană, un turist englez peste condiţia unui zarzavagiu, cum ar fi Lordul Mercerie, Lordul Artizanat şi tot aşa. Britanicul călător de un grad mai mic este chemat cu titlul de "Sir", ca în Sir Călăuza sau Piaţa de Peşte. Cuvântul "Lord" este uneori folosit, de asemenea, şi ca titlu pentru Fiinţa Supremă; dar aceasta este gândită mai mult ca o flatare decât ca o veneraţie sinceră.

Domnişoara Sallie Ann Splurge, de bună voie,
S-a măritat cu un lord englez rătăcitor -
S-a măritat şi l-a luat să stea cu "papa" al ei,
Un părinte care prospera practicând Desenul.
Lordul Cadde, nu ezit să-l declar,
Nedemn de grja socrului,
Acel soi de amic bătrân, în ciuda adevărului,
Cadde renunţase la nebuniile tinereţii;
Căci, trist de spus, ajunsese la etapa
Existenţei ce e marcată de viciile vârstei.
Printre ele, cupiditatea l-a silit să facă
Solicitări repetate la buzunarul lui Splurge
Până când, nenorocit de soartă, acel domn văzu
Sprijinul neadecvat în practica Desenului
Şi luă ca mijloc de a-şi mări teşchereaua
Afacerea de-a fi el însuşi lord.
Hainele lui potrivite le-aruncă de bună voie
Şi-n loc de ele se-nveşmântă cu stranii stofe în carouri,
Îşi rase bărbia, dar păstră la fiece ureche
Un favorit care arăta ca o carieră explodată,
Îşi vopsi obrazul cu culoare roşiatică,
În fiece dimineaţă, şi îl vopsi cum ştia el.

Monoclul ca o lună şi-l puse în ochi
Şi părea să se uite după Frumoasa Nu-Ştiu-Cum.
Capul lui era acoperit cu o pălărie-gambetă
Iar pantofii decupaţi erau adânci şi plaţi.
În vorbire, evita felul său american
Refuzând nasului folosirea lui A
Şi înceţoşându-i marginile până ce simţul delicat
Al unui bebeluş, la sunetul său, nu se putea supăra.
H-urile sale erau indefinit de dulci în
Zăngănitul ce-l făceau când îi cădeau la picioare!
Refăcut astfel, domnul Splurge, fără de teamă,
Începu ca Lord Splurge să-şi remodeleze cariera.
Vai, Divinitatea şi-a schimbat scopurile
Având alte păreri şi decise să-l trimită
Pe Înălţimea sa în oroare, disperare şi deziluzie
Pe tărâmul prăzii naturale a nobilului: biet Cezar
Cucerit de obiceiurile lui din Lumea Veche,
Lady Cadde s-a îndrăgostit de tatăl ei!

(G.J.)

(A) LUA, v. A obţine, în mod frecvent prin forţă, dar preferabil prin viclenie.

LUMINAT, s. Cineva care aruncă lumină asupra unui subiect; ca un editor nescriind despre el.

LUNARIAN, s. Un locuitor al lunii, de distins de Lunatic, cineva care locuieşte pe Lună. Lunarienii au fost descrişi de Lucian, Locke şi alţi observatori, dar fără să cadă prea mult de acord. De exemplu, Bragellos susţine identitatea lor anatomică cu Omul, dar Profesorul Newcomb spune că ei seamănă mai mult cu triburile de deal din Vermont.

LUNI, s. În ţările creştine, ziua de după meciul de baseball.

M

MACROBIAN, s. Cineva uitat de zei şi ajungând să trăiască până la o vârstă înaintată. Istoria este aprovizionată din abundenţă cu exemple, de la Matusalem la Bătrânul Parr, dar unele exemple notabile sunt mai puţin cunoscute. Un ţăran calabrez pe nume Coloni, născut în 1753, a trăit atât de mult încât a avut ceea ce se numeşte o străfulgerare a păcii universale. Scandinavius relatează că a cunoscut un arhiepiscop care îşi putea aminti un timp când nu merita să fie spânzurat. În 1566, un negustor de pânzeturi din Bristol, Anglia, a declarat că avea cinci sute de ani şi că în tot acel timp nu spusese nici o minciună. Sunt exemple de longevitate (macrobiosis) chiar în ţara noastră. Senatorul Chauncey Depew este destul de bătrân ca să o ştie. Editorul lui The American, un ziar din New York City, are o memorie care merge până la timpul când el era un ticălos, dar nu şi până la fapt; Preşedintele Statelor Unite s-a născut cu atât de mult timp în urmă, încât mulţi dintre prietenii tinereţii lui s-au înălţat până la favoruri militare şi politice fără sprijinul meritului personal. Următoarele versuri sunt scrise de către un macrobian:

Când eram tânăr, lumea era frumoasă,
Amabilă şi însorită;
Era o strălucire în tot aerul,
În toate apele, miere;
Glumele erau bune şi amuzante;
Oamenii de stat cinstiţi în păreri,
La fel şi în vieţi
Şi când aflai o ştire,
Era destul de adevărată ca s-o spui.
Oamenii nu vorbeau aiurea, strigau, duhneau,
Nici femeile, “în general, vorbind.”

Vara pe-atunci era lungă într-adevăr:
Dura tot anotimpul!
Iarna sclipitoare nu-ţi făcea probleme
Când îi era poruncit de Neraţiune

Să aducă prima fasole.
Acum, de unde naiba mai are rost?
Să numeşti asta an
Care nu face decât bun comerţ
Înainte de sfârşit.
Când eram tânăr, anul se-ntindea
Din lună în lună până se termina,
Nu ştiu de ce lumea s-a schimbat
În ceva trist şi-ntunecat,
Iar totul e-acum aranjat
Ca să te enerveze.
Meteorologul, mă tem că el
Are multe de spus, sunt sigur,
Aerul nu este la fel:
Te îneacă dacă-i impur şi
Când e pur te moleşeşte:
Cu fereastra-nchisă eşti astmatic
Deschisă, nevralgic sau sciatic.

Ei, presupun că acest nou regim
De posomorâtă degenerare
Pare mai rău decât ar fi
La o atentă observare
Şi are ceva în compensare
Nişte binecuvântări bine ascunse
Pe care ochiul muritor nu poate
Să le pătrundă, deşi pentru ochii de înger
Ele sunt dezvăluite.
Dacă e Vârsta un lucru-aşa de bun, pământul meu!
E deghizată de o mână de maestru!

(Venable Strigg)

MAGDALENA, s. O locuitoare din Magdala. În mod popular, o femeie prinsă asupra faptului. Definiţia cuvântului are autoritatea ignoranţei, Maria din Magdala fiind altă persoană decât femeia pocăită menţionată de Sfântul Luca. Are de asemenea, sancţiunea oficială a guvernelor Marii Britanii şi Statelor Unite. În Anglia, cuvântul este pronunţat Maudlin, de unde

adjectivul, neplăcut de sentimental. Cu Maudlin pentru Magdalena şi Bedlam pentru Betleem, englezii ar putea, pe drept, să se laude ca cei mai mari revizionişti.

MAGHERNIŢĂ, s. Aparţinând unui anumit ordin al arhitecturii, cunoscut altfel drept American Normal. Majoritatea clădirilor publice din Statele Unite sunt din ordinul Maghernită, deşi unii dintre arhitecţii noştri timpurii îl preferau pe cel Ironic. Adăugiri recente la Casa Albă din Washington sunt Theodorice, ordinul ecleziastic al Doricilor. Ele sunt extrem de frumoase şi costă o sută de dolari cărămida.

MAGIE, s. O artă de a converti superstiţia în bănuţi. Sunt şi alte arte cu acelaşi scop nobil, dar lexicograful, discret, nu le numeşte.

MAGNET, s. Ceva care acţionează în urma magnetismului.

MAGNETISM, s. Ceva care acţionează asupra unui magnet.

Cele două definiţii imediat una după cealaltă sunt condensate din operele a o mie de savanţi eminenţi, care au iluminat subiectul cu o mare lumină albă, spre nespusul progres al cunoaşterii omeneşti.

MAGNIFIC, adj. Având grandoare sau splendoare superioară aceleia cu care este obişnuit spectatorul, cum ar fi urechile unui măgar, faţă de cele ale unui iepure sau gloria unui licurici faţă de cea a unui vierme.

MAGNITUDINE, s. Mărime. Magnitudinea fiind pur relativă, nimic nu este mare şi nimic mic. Dacă totul din Univers ar fi mărit ca volum cu o mie de diametre, nimic nu ar fi mai mare decât mai înainte, dar dacă un lucru ar rămâne neschimbat, toate celelalte ar fi mai mari decât fuseseră. Pentru o înţelegere familiară cu relativitatea magnitudinii şi distanţei, spaţiile şi masele astronomului nu ar fi mai impresionante decât ale celui ce lucrează cu microscopul. Pentru orice cunoaştem, din contră, universul vizibil ar

putea fi doar o mică parte a unui atom, cu ionii săi componenţi, plutind în fluidul vieţii (eterul luminifer) vreunui animal. E posibil că micuţele creaturi care populează corpusculii propriului nostru sânge sunt copleşite de o emoţie potrivită atunci când contemplează inimaginabila distanţă de la unul la celălalt.

MAHĂR, s. În politică, cineva afectat de respect de sine şi dependent de viciul independenţei. Un termen dispreţuitor.

MAI MULT, adj. Comparativul lui prea mult.

MAIMUŢĂ, s. Un animal arboricol care se simte ca acasă în arborii genealogici.

MAIONEZĂ, s. Unul dintre sosurile care le servesc francezilor în loc de religie de stat.

MAJESTATE, s. Starea şi titlul unui rege. Este privită cu un dispreţ meritat de către Cei Mai Eminenţi Mari Maeştri, Mari Cancelari, Mari Încornoraţi şi Potentaţi Imperiali din străvechile şi onorabilele ordine ale Americii republicane.

MALTHUSIAN, adj. Ţinând de Malthus şi doctrinele lui. Malthus a crezut în limitarea artificială a populaţiei, dar a descoperit că nu se putea face vorbind. Unul dintre cei mai practici exponenţi ai ideii maltusiene a fost Irod al Iudeii, deşi toţi soldaţii faimoşi au gândit în acelaşi fel.

MAMIFERE, s. O familie de animale vertebrate ale căror femele, în stare naturală, le dau puilor să sugă, dar când sunt civilizate şi iluminate îi dau la doică sau folosesc biberonul.

MAMON, s. Zeul religiei conducătoare a lumii. Templul principal se află în

oraşul sfânt New York.

El a jurat că toate religiile erau trecătoare
Şi în genunchi i-a dat lui Mamon ascultare.

(Jared Oopf)

MANĂ, s. O hrană miraculos dată israeliţilor în sălbăticie. Când nu le-a mai fost oferită, s-au stabilit şi au arat pământul, feritilizându-l, ca regulă, cu trupurile ocupanţilor originari.

MANI sau LARI, s. Părţile nemuritoare din grecii şi romanii morţi. Ei se aflau într-o stare de inconfort plictisit până când trupurile din care ieşiseră erau înmormântate şi arse; şi nu păreau să fie în mod deosebit de fericiţi după aceea.

MANIHEISM, s. Doctrina persană antică despre un război neîncetat între Bine şi Rău. Când Binele a renunţat la luptă, persanii s-au alăturat Opoziţiei învingătoare.

MARTIR, s. Cineva care umblă de-a lungul liniei de cea mai mică împotrivire spre o moarte dorită.

MASCUL, s. Un membru al sexului neluat în considerare, neglijabil. Masculul speciei omeneşti, de obicei, cunoscut (femelelor) drept Doar Bărbatul. Genul are două varietăţi: susţinători buni şi susţinători răi.

MAŞINAŢIUNE, s. Metoda folosită de oponenţii cuiva ca să dejoace eforturile sale deschise şi onorabile de a face ceea ce este corect.

Atât de clare sunt avantajele maşinaţiei
Că devine morală, ca obligaţie,

Şi lupi cinstiţi ce o privesc cu dezgustare
Se simt siliţi să-mbrace haina oii ca deghizare.
Arta diplomatică atât de mult încă prosperă
Că Satan se înclină cu mâna pe inimă.

(R.S.K.)

MATERIAL, adj. Având o existenţă practică, de distins faţă de una imaginară. Important.

Lucrurile materiale le ştiu, sau simt, sau văd;
Tot restul îmi e imaterial.

(Jamrach Holobom)

MAUSOLEU, s. Ultima şi cea mai amuzantă nebunie a bogaţilor.

MĂNĂSTIRE, s. Un loc de retragere pentru femeia care doreşte tihnă pentru a medita asupra viciului lenii.

MĂRUNTAIE, s. Stomacul, inima, sufletul şi alte maţe. Mulţi cercetători eminenţi nu clasifică sufletul printre măruntaie, dar observatorul atent şi autoritatea recunoscută, dr. Gunsaulus este convins că organul misterios cunoscut drept splină nu este nimic altceva decât partea noastră cea mai importantă. Din contră, profesorul Garret P. Servis susţine că sufletul omului este acea prelungire a măduvei spinării care determină căderea cozii, şi ca demonstraţie a ipotezei sale indică faptul indubitabil că nici un animal cu coadă nu are suflet. În legătură cu aceste două teorii, este cel mai bine să suspendăm judecata crezându-le pe amândouă.

MĂSCĂRICIUL CURŢII, s. Reclamantul.

MÂNĂ, s. Un instrument ciudat purtat la capătul braţului omenesc şi de obicei înfipt în buzunarul altcuiva.

(A) MÂNCA, v. A desfăşura succesiv (şi cu succes) funcţiile masticaţiei, umectării şi deglutiţiei.

— Eram în salon, savurându-mi cina, spuse Brillat-Svarin, începând o anecdotă.

— Ce! îl întrerupse Rochebiran, mâncai într-un salon?

— Trebuie să te rog să observi, monsieur, explică marele gastronom, că nu am spus îmi mâncam cina, ci că o savuram. Cinasem cu o oră înainte.

MÂNIE, s. Furie de un grad şi o calitate superioare, potrivite cu caracterele exaltate şi ocaziile de importanţă; precum “mânia lui Dumnezeu”, “ziua mâniei” etc. Printre antici, mânia regilor era considerată sacră, căci de obicei putea porunci intermedierea vreunui zeu pentru manifestarea ei potrivită, aşa cum putea, de asemenea, cea a unui preot. Grecii în faţa Troiei au fost atât de hărţuiţi de Apolo încât au sărit din lacul mâniei lui Criseis în puţul mâniei lui Ahile, deşi Agamemnon, singurul inculpat, nu a fost nici făcut leoarcă, nici înecat. O imunitate notabilă similară a fost aceea a lui David când a provocat mânia lui Iehova numărându-i oamenii, şaptezeci de mii dintre ei plătind cu preţul vieţii. Acum Dumnezeu este Iubire şi directorul unui recensământ îşi face munca fără să se teamă de dezastru.

MÂNTUIRE, s. Salvarea păcătoşilor de pedeapsa păcatului lor, prin asasinarea zeităţii împotriva căreia au păcătuit. Doctrina Mântuirii este misterul fundamental al religiei noastre sfinte şi oricine crede în ea nu va pieri, ci vor avea viaţă fără de sfârşit în care să încerce să o înţeleagă.

Trebuie să trezim spiritul Omului din păcatul său
Şi să luăm nişte măsuri speciale ca să-l mântuim;
Deşi cu-adevărat dificilă sarcina de a-l aduce
Printre îngeri altcumva decât îmblânzindu-l,
Sau purificându-l altcumva decât înăbuşindu-l.
Sunt nepriceput la Mântuire, un începător,
Metoda mea este să crucific păcătosul.

(Golgo Brone)

(A) MEANDRA, v. A avansa sinuos şi fără ţel. Cuvântul reprezintă numele străvechi al unui râu, cam la o sută şi cincizeci de mile în sudul Troiei, care se întorcea şi se răsucea în efortul de a ieşi din raza auditivă când grecii şi troienii se lăudau cu bravura lor.

MEDALIE, s. Un mic disc de metal dat ca răsplată pentru virtuţi, realizări sau servicii mai mult sau mai puţin autentice.
Se relatează despre Bismarck, căruia îi fusese acordată o medalie pentru faptul că salvase cu bravură o persoană de la înec, că, fiind întrebat de semnificaţia medaliei, el a răspuns: “Uneori salvez vieţi.” Şi uneori nu salva.

MEDIC, s. Cineva spre care ne îndreptăm speranţele când suntem bolnavi şi câinii când suntem sănătoşi.

MEDICINĂ, s. O piatră aruncată în josul lui Bowery ca să omoare un câine de pe Broadway.

MEERSCHAUM, s. (Literal, spumă de mare şi considerată în mod greşit de mulţi a fi făcută din ea.) O argilă albă, fină, convenabil colorată în maro şi făcută pipe de tutun şi fumată de muncitorii implicaţi în acea industrie. Scopul colorării ei nu a fost dezvăluit de fabricanţi.

Era un tânăr (aţi mai auzit
Această tristă poveste, poate)
Care-a cumpărat o pipă MEERSCHAUM şi-a jurat
Ce culoare are!

S-a izolat de lume,
Nici un suflet nu vedea.
Fuma noaptea, fuma ziua

Cât de tare putea în piept trăgea.

Câinele i-a murit urlând în vijelia
Vântului care sufla,
Buruieni erau pe potecă
Coţofana era pe acoperiş.

“A plecat departe, nu se mai întoarce”,
Spuneau trişti vecinii toată ziua
Şi au început să izbească în uşă
Lucrurile să i le ia.

Mort, cu pipa în gură, tânărul zăcea,
Maroniu ca nuca la faţă şi trup.
“Pipa e de-un alb frumos”, au spus ei,
“Dar l-a colorat pe el!”

Morala e lucru puţin de spus,
“E clar ca lumina zilei:
Nu vă jucaţi cu cel
Care ştie şi el jocul.”

(Martin Bulstrode)

MEMBRU, s. Creanga unui copac şi piciorul unei americance,

O pereche de cizme a cumpărat doamna,
Iar vânzătorul le-a strâns tare cu şireturile
La o înălţime remarcabilă,
Mai sus, chiar decât cred că trebuia
Mai sus decât poate fi potrivit.
Căci Biblia declară, dar, nu contează,
Nu prea se potriveşte
Să controlez şi să găsesc defecte

Altora pentru păcate la care nu sunt înclinat
Eu însumi a le comite.
Fiecare are-o slăbiciune şi, deşi a mea
E libertatea faţă de-orice păcat,
Tot ar fi nedrept să mă amestec
Şi să arunc prima piatră a cenzurii.
Şi-apoi, adevărul mă sileşte-a spune
Cizmele în chestiune aşa erau făcute.
Când el strânse şiretul, ea făcu o grimasă,
Şi roşind îi spuse:
“Cizma asta, fără-ndoială, este prea înaltă
Ca s-o suport, mă doare, mă doare membrul.”
Vânzătorul zâmbi într-un fel blând
Ca un copil nevinovat, neprefăcut;
Apoi, controlându-se, feţei sale-i dădu
O mină tristă şi gravă
Deşi nu-i păsa deloc
De durerile şi suferinţele ei,
Remarcând într-o manieră amabilă
Potrivită meseriei sale: “Doamnă, sper
Că nu vă doare şi la rămurele.”

(B. Percival Dike)

MENESTREL, s. În trecut, poet, cântăreţ sau muzician; acum un negru cu o culoare mai puţin profundă şi un umor ceva mai mult decât pot suporta oamenii din carne şi oase.

MENIU FIX, s. Concesia unui bucătar zgârcit făcută pasiunii universale pentru iresponsabilitate.

Bătrânul Burdihan, proaspăt însurat
A dus-o pe doamna B. la masă
Şi acolo s-a hrănit în delir
Pe cât de repede a fost în stare.

“Îmi place la nebunie mâncarea bună”, strigă el
Dedicat înfulecării
“Ah, da”, spuse mireasa neglijată
“Tu eşti pe meniu fix.”

(Associated Poets)

(A) MERGE ÎN ZIGZAG, v. A te mişca înainte cu nesiguranţă, dintr-o parte în alta, ca cineva care poartă povara omului alb. (Din zedjagg, un cuvânt islandez cu sens necunoscut).

El zedjagga atât de larg
Că nu putea trece pe nici o parte
Astfel, ca să ajung la purul adevăr, am fost
Constrâns să nu mă mai clatin între margini.

(Munwele)

MESMERISM, s. Hipnotismul înainte de a îmbrăca haine bune, a avea trăsură şi a invita Incredulitatea la cină.

METROPOLĂ, s. O fortăreaţă a provincialismului.

(AL) MEU, pron. Aparţinându-mi dacă pot să-l iau sau să-l înşfac.

MILĂ, s. Un sentiment drag infractorilor prinşi. Un sentiment de scutire care slăbeşte inspirat de contrast.

MILENIU, s. Perioada de o mie de ani când trebuie strâns capacul, cu toţi reformatorii înăuntru.

MINCINOS, s. Dependent de retorică. Un avocat cu un comision rătăcitor.

MINE, pron. Cazul inacceptabil al lui “eu.” Pronumele personal are în engleză trei cazuri, dominator, inacceptabil şi oprimant. Fiecare este toate trei.

MINISTRU, s. Un agent al unei puteri mai înalte cu o responsabilitate mai mică. În diplomaţie, orice ofiţer trimis într-o ţară străină ca întruchipare vizibilă a ostilităţii suveranului său. Calificarea lui principală este un grad de minciună plauzibilă imediat sub cea a unui ambasador.

MINOR, adj. Mai puţin inacceptabil.

MINTE, s. O formă misterioasă a materiei, secretată de creier. Activitatea sa principală constă în străduinţa de a-şi stabili natura, inutilitatea încercării datorându-se faptului că nu are nimic în afară de ea însăşi pentru a se cunoaşte. Din latinescul *mens*, un fapt necunoscut cinstitului vânzător de pantofi care, observând că, competitorul său învăţat de peste drum a pus motto-ul “Mens conscia recti”, şi-a înnobilat propria sa firmă cu cuvintele: “Pentru bărbaţi, femei, copii conscia recti.”

MIRACOL, s. Un act sau eveniment dincolo de ordinea naturii şi inexplicabil, cum ar fi să câştigi în faţa unei mâini de patru popi şi un as, cu patru aşi şi un popă.

MIREASĂ, s. O femeie cu o frumoasă perspectivă de fericire în urma ei.

MIRMIDON, s. Un discipol de-al lui Ahile, în special atunci când nu conducea.

MIRONOSIŢĂ, s. O codoaşă care se ascunde în spatele comportării ei.

MIŞEL, s. O persoană de cel mai înalt grad de lipsă de merit. Etimologic,

cuvântul înseamnă necredincios, iar semnificaţia sa actuală poate fi privită drept cea mai nobilă contribuţie a teologiei la dezvoltarea limbii noastre.

MITOLOGIE, s. Corpul credinţelor unui popr primitiv în legătură cu originea, istoria sa timpurie, eroii, zeităţile şi tot aşa, de neconfundat cu povestirile adevărate pe care le inventează mai târziu.

MITRALII, s. Un argument pe care viitorul îl pregăteşte ca răspuns la cerinţele socialismului american.

MIZERICORDIE, s. Un pumnal care era folosit în războiul medieval de către soldatul pe picioare ca să-i aducă aminte cavalerului descălecat că era muritor.

MODĂ, s. Un despot pe care îl ridiculizăm şi îl respectăm.

Era un rege care şi-a pierdut un ochi
Într-un exces al pasiunii,
Şi imediat toţi curtenii lui au încercat
Să urmeze noua modă.

Fiecare lăsa în jos o pleoapă înainte
Să se aventureze spre tron, crezând
Că îi va face plăcere regelui. Monarhul a jurat
Să-i taie pe toţi cei ce făceau cu ochiul.

Ce să facă ei? Nu erau înfierbântaţi
Atât cât să provoace dezastrul;
Nu îndrăzneau să mai închidă un ochi, dar nici
Să vadă mai bine decât stăpânul lor.

Văzându-i înlăcrimaţi şi-ntunecaţi

O lipitoare i-a consolat pe plângăreţi:
A întins pe cârpe mici, cauciuc lichid
Şi le-a acoperit jumătate din vedere.

Toată curtea le-a purtat, flacăra
Mâniei regale potolindu-se;
Aşa plasturele s-a inventat,
De nu mă-nşel prea tare.

(Naramy Oof)

MOLECULĂ, s. Unitatea finală, indivizibilă, a materiei. Se distinge de corpuscul, de asemenea unitate finală, indivizibilă a materiei. Trei mari teorii ştiinţifice ale structurii Universului sunt cea moleculară, corpusculară şi atomică. O a patra susţine, prin Haeckel, condensarea materiei precipitate din eter a cărui existenţă este dovedită de condensarea precipitării. Tendinţa actuală a gândirii ştiinţifice este spre teoria ionului. Ionul diferă de moleculă, corpuscul şi atom prin faptul că este ion. O a cincea teorie este susţinută de idioţi, dar este îndoielnic că ar şti mai mult despre chestiune decât alţii.

MOMEALĂ, s. Un preparat care face cârligul mai gustos. Cel mai bun sortiment este frumuseţea.

MONADĂ, s. Unitate finală, îndivizibilă, a materiei. (Vezi MOLECULĂ). Conform lui Leibnitz, atât de mult cât pare dispus să fie înţeles, monada are trup fără masă şi minte fără manifestare; Leibnitz o cunoaşte prin puterea înnăscută a aprecierii. Pe ea el a fondat o teorie a Universului, pe care creatura o suportă fără resentiment, căci monada este educată. Cât ar fi de mică, monada conţine toate puterile şi posibilităţile necesare evoluţiei sale spre un filosof german de primă clasă, întrutotul este o mititică foarte capabilă. A nu se confunda cu microbul sau cu bacilul; prin incapacitatea sa de a o distruge, microscopul o arată a fi o specie cu totul distinctă.

MONARH, s. O persoană implicată în domnie. În trecut, monarhul

conducea, după cum atestează derivarea cuvântului şi aşa cum mulţi supuşi au avut ocazia să afle. În Rusia şi în Orient, monarhul are încă o influenţă considerabilă în chestiuni publice şi în condiţia capului omenesc, dar în Europa de Vest administraţia politică este în principal încredinţată miniştrilor săi, el fiind oarecum preocupat cu reflecţii legate de statutul propriului său cap.

MONOSILABIC, adj. Compus din cuvinte de o silabă, pentru bebeluşi literari care niciodată nu obosesc să-şi demonstreze încântarea faţă de compunerea insipidă prin bâlbâieli potrivite. Cuvintele sunt de obicei în saxonă, adică sunt cuvintele unui popor barbar rămas fără idei şi incapabil de orice altceva decât cele mai elementare sentimente şi emoţii.

> Omul ce scrie în saxonă
> E cel ce foloseşte satârul.
>
> *(Judibras)*

MONSENIOR, s. Un înalt titlu ecleziastic, ale cărui avantaje au fost trecute cu vederea de Întemeietorul religiei noastre.

MONUMENT, s. O structură menită a comemora ceva care fie nu are nevoie de comemorare, fie nu poate fi comemorat:

> “Oasele lui Agamemnon sunt un spectacol
> Şi i-au distrus regalul monument”,

dar faima lui Agamemnon nu suferă diminuare, în consecinţă. Obiceiul monumentelor are *reductiones ad absurdum* prin monumentele eroilor necunoscuţi, adică monumente care să perpetueze amintirea celor care nu au lăsat nici o amintire.

MORAL, adj. Conform cu un standard local şi schimbabil de corectitudine,

având calitatea expedienţei generale.

Se spune că ar fi un şir de munţi în Est, pe o parte a căruia anumite purtări sunt imorale, totuşi, de cealaltă parte sunt preţuite cu mare stimă; prin urmare, le este foarte comod muntenilor, căci pot coborî de oricare parte şi să facă ce vor fără să producă supărare.

(Meditaţiile lui Gooke)

MORMÂNT, s. Un loc în care sunt puşi morţii ca să aştepte sosirea studentului la medicină.

Alături de un mormânt singuratic stăteam,
Cu rug era încărcat,
Vânturile gemeau în pădure,
Neauzite de cel care dormea,

Unui necioplit stând alături, i-am spus:
“El nu poate să-l audă suflând!”
“Sigur că nu”, spuse el, “tipu-i mort -
Nu poa’ să auză nimic din ce se-ntâmplă!”

“Prea adevărat”, am spus; “vai, prea adevărat -
Nici un sunet nu-i poate trezi simţurile!”
“Ei bine, domnu’, şi ce-i cu asta?
Mortu’ doar nu dă din picioare.”

Am îngenuncheat şi m-am rugat: “O, Părinte,
Zâmbeşte spre el şi arată-i milă!”
Ţăranul se uită o vreme
Şi spuse: “Văz bine că nu-l ştiai!”

(Pobeter Dunko)

MOROI, s. Un demon dependent de obiceiul reprobabil de a devora morţi. Existenţa moroilor a fost disputată de acea clasă de opozanţi care sunt mai preocupaţi de văduvirea lumii de credinţe aducătoare de tihnă decât de a le da ceva bun în locul lor. În 1640, Părintele Secchi a văzut unul într-un cimitir de lângă Florenţa şi l-a speriat cu semnul crucii. El îl descrie ca posedând multe capete şi o abundenţă neobişnuită de membre şi l-a văzut în mai multe locuri. Bunul om se întorcea de la cină în acel moment şi explică faptul că dacă nu ar fi fost "ghiftuit de mâncare", ar fi înşfăcat monstrul cu orice risc. Atholston relatează că un moroi a fost prins de către nişte ţărani voinici într-un cimitir din Sudbury şi l-au cufundat într-o baltă pentru adăpatul cailor. (El pare să creadă că un criminal atât de distins ar fi trebuit cufundat într-o cisternă cu apă de trandafiri.) Apa s-a transformat dintr-odată în sânge "şi tot aşa este până în zilele noastre." Între timp balta a fost secată cu ajutorul unui jgheab. Chiar la începutul secolului al XIV-lea, un moroi a fost gonit până în cripta unei catedrale la Amiens şi toată populaţia a înconjurat locul. Douăzeci de bărbaţi înarmaţi, cu un preot în fruntea lor purtând un crucifix, au intrat şi au capturat moroiul, care, crezând că o să scape printr-o stratagemă, se transformase ca să semene cu un cetăţean binecunoscut, dar a fost, cu toate acestea, spânzurat, înecat şi făcut bucăţi în mijlocul unor orgii populare hidoase. Cetăţeanul a cărui formă o luase demonul a fost atât de afectat de întâmplarea sinistră, încât niciodată nu s-a mai arătat la Amiens, iar soarta sa rămâne un mister.

MORT, adj.

> S-a terminat cu munca respiraţiei; s-a terminat
> Cu toată lumea; în cursa nebună alergată
> Până la capăt, ţelul de aur
> Atins se dovedeşte-a fi o groapă!
>
> *(Squatol Jones)*

MOŞTENIRE, s. Un dar din partea cuiva care îl aduce prin contrabandă din valea lacrimilor.

MULATRU sau METIS, s. Copilul a două rase, ruşinat de amândouă.

MULTITUDINE, s. Mulţime, sursa înţelepciunii şi virtuţii politice. Într-o republică, obiectul adoraţie unui om de stat. “Într-o multitudine de consilieri există înţelepciune”, spune proverbul. Mai mulţi oameni de o înţelepciune individuală egală sunt împreună mai înţelepţi decât oricare din ei? Trebuie să fie deoarece obţin excesul înţelepciunii prin simplul act de a se strânge laolaltă. De unde vine aceasta? Evident, de niciunde - la fel de bine poţi să spui că un şir muntos este mai înalt decât munţii separaţi care îl compun. O multitudine este la fel de înţeleaptă ca şi cel mai înţelept membru al său, dacă îl ascultă; dacă nu, nu este mai înţeleaptă decât cel mai prost.

MUMIE, s. Un egiptean antic, în trecut aflat în uzul universal al popoarelor moderne civilizate pe post de medicament şi acum implicat în a-i furniza artei un pigment excelent. El este, de asemenea, folositor în muzee pentru satisfacerea curiozităţii vulgare care îl distinge pe om de animalele inferioare.

Cu ajutorul Mumiei, omenirea, se spune,
Atestă în faţa zeilor respectul pentru morţi.
Îi jefuim mormântul, fie păcătos sau sfânt,
Îl distilăm pentru doctorii şi-l pisăm pentru vopsea
Arătăm pe bani bietul lui trup stafidit
Şi cu uşurinţă îl înghesuim pe scena ruşinii.
O, spuneţi-mi, zei, folosul rimei mele:
Pentru respectul morţilor care e limita de timp?

(Scopas Brune)

MUSCA ŢEŢE (sau TSETSE), s. O insectă africană *(Glossina morsitans)* a cărei muşcătură este de obicei considerată cel mai eficace remediu al naturii împotriva insomniei, deşi unii dintre pacienţi îl preferă pe cel al romancierului american *(Mincinosus interminabilis)*.

MUSCHETĂ, s. O mănuşă lungă care acoperă o parte a braţului, purtată în New Jersey. Dar “muschetă” este un mod eufemistic de a scrie “muschetar.”

MUSTANG, s. Un cal neascultător din câmpiile vestice. În societatea engleză, soţia americană a unui nobil englez.

N

NAS, s. Avanpostul extrem al feţei. De la circumstanţa că marii cuceritori au nasuri mari, Getius, ale cărui scrieri antedatează epoca umorului, numeşte nasul organul reprimării. S-a observat că nasul cuiva nu este niciodată atât de fericit ca atunci când este vârât în afacerile altora, fapt din care unii fiziologi au dedus că nasul este lipsit de simţul mirosului.

Este un om cu un nas
Şi oriunde se duce
Oamenii fug de el şi strigă:
“Nu avem vată
Pentru urechi dacă cumva
El suflă din trompa aceea nesfârşită!”

Dar avocaţii au făcut apel
La hotărârea judecătorească: “Refuzată”,
Spuse judecătorul: “Prezumpţia inculpatului
Orice ar prevesti,
Pare să transceadă
Limitele jurisdicţiei acestei curţi.”

(Arpad Singiny)

NAŞTERE, s. Prima şi cea mai cumplită dintre toate catastrofele. Cât despre natura ei, nu pare să existe vreo uniformitate. Castor şi Pollux s-au născut din ou. Pallas a ieşit dintr-un craniu. Galateea a fost cândva un bloc de stâncă. Peresilis, care a scris în secolul al zecelea, declară ritos că a răsărit din pământul unde un preot a vărsat apă sfinţită. Este ştiut că Arimaxus a provenit dintr-o gaură în pământ, făcută de o lovitură de trăsnet. Leucomedon a fost fiul unei peşteri din Muntele Etna şi eu însumi am văzut un om ieşind dintr-o cramă.

NĂPASTĂ, s. Proces de aclimatizare pregătind sufletul pentru o altă lume

amară.

NĂSCOCIRE, s. O minciună care nu şi-a tăiat dinţii. Cea mai mare apropiere de adevăr a unui mincinos înveterat: perigeul orbitei sale excentrice.

Când David a spus: “Toţi oamenii sunt mincinoşi”,
El însuşi mincinos, născocea ca orice hoţ.
Probabil credea că va slăbi neîncrederea
Prin dovada că nici chiar el nu era un sclav
Al Adevărului, deşi, bănuiesc, păcăliciul îmbătrânit
Fusese dintre servitorii lui cel de frunte,
Doar dacă ar fi ştiut că frunza şovăitoare a smochinei
Este mai mult decât a purtat el vreodată pe ţărm sau val.
Nu, David nu i-a servit Adevărului Gol-goluţ când el
A dat lovitura aceea de ciocan speciei sale;
Nici nu a pus el punctul pe i,
Căci motivele o arată că nu se putea vreodată
Şi faptele îl contrazic în faţă.
Nu toţi oamenii sunt mincinoşi căci... unii sunt morţi!

(Bartle Quinker)

NĂSOI, adj. Un nas creat după chipul creatorului său.

NĂTÂNG, s. Un membru al dinastiei domnitoare în scripte şi în viaţă. Nătângii au venit odată cu Adam şi fiind atât numeroşi, cât şi voinici au pus stăpânire pe lumea locuibilă. Secretul puterii lor este insensibilitatea lor la lovituri: gâdilă-i cu un ciomag şi ei râd cu platitudine. Nătângii au venti în mod originar din Beoţia, de unde au fost goniţi de spectrul foametei, lenea lor distrugând recoltele. Preţ de câteva secole au infestat Filistia şi mulţi dintre ei sunt numiţi filistini până în ziua de azi. În timpurile turbulente ale Cruciadelor s-au retras de acolo şi s-au împrăştiat treptat prin toată Europa, ocupând majoritatea locurilor înalte din politică, artă, literatură, ştiinţă şi teologie. Întrucât un detaşament de Nătângi a venit cu Pelerinii pe “Mayflower” şi au dat un raport favorabil despre ţărm, multiplicarea lor

prin naştere, emigrare şi conversie a fost rapidă şi constantă. Conform celor mai credibile statistici, numărul Nătângilor adulţi din Statele Unite este doar cu puţin sub treizeci de milioane, incluzându-i pe statisticieni. Centrul intelectual al speciei este pe undeva prin Peoria, Illinois, dar Nătângul de Noua Anglie este cel mai şocant de moral.

NĂVOD, s. Un fel de plasă pentru a efectua o schimbare involuntară de mediu. Pentru peşti este făcut puternic şi aspru, dar femeile sunt prinse mai uşor cu un singur material delicat cu contragreutăţi din pietricele mici, şlefuite.

Diavolul aruncând un năvod de dantelă,
(Cu pietre preţioase era fixat în jos)
Îl trase înapoi la mal
Şi-i calculă conţinutul.

Toate sufletele femeilor erau în acel năvod -
O pradă miraculoasă, preţioasă!
Dar până să apuce să-l arunce în spinare
Scăpaseră cu toate printre ochiuri.

(Baruch de Loppis)

NEAMERICAN, adj. Rău, intolerabil, păgân.

NEBUN, s. Afectat într-un grad înalt de independenţă intelectuală; neconform cu standardele gândirii, vorbirii şi acţionării derivate de conformişti din studierea lor înşişi; împotriva majorităţii; pe scurt, neobişnuit. Este important de observat că persoanele sunt declarate nebune de oficiali în lipsa dovezilor că ei înşişi sunt sănătoşi la minte. Ca ilustrare, prezentul (şi ilustrul) lexicograf nu este mai ferm în credinţa în propria sănătate mintală decât un pacient al vreunei case de nebuni din ţară. Totuşi, din ceea ce ştie, în locul ocupaţiei înalte care pare că îi solicită puterile, el ar putea la fel de bine să izbească cu palmele în fereastra zăbrelită a unui azil şi să se declare Noah Webster, spre inocenta încântare a multor spectatori,

de asemenea, fără minte.

NECAZ, s. Răsplata consecvenţei.

NECREDINCIOS, s. La New York, cineva care nu crede în religia creştină, în Constantinopol, cineva care crede. (Vezi GHIAUR). Un fel de ticălos imperfect de respectuos şi zgârcit contribuabil pentru divini, ecelziaşti, papi, parohi, diaconi, călugări, molahi, preoţi voodoo, prezbiterieni, hierofanţi, prelaţi, vrăjitori, superiori, călugăriţe, misionari, predicatori, canonici, minoriţi, hagii, mari preoţi, muezini, brahmani, vraci, confesori, eminenţe, fraţi mormoni, primaţi, prebendari, pelerini, profeţi, imami, benedictini, clerici, vicari corişti, arhiepiscopi, episcopi, abaţi, stareţi, popi, părinţi, stareţe, tămâietori, călugări cerşetori, ministranţi, patriarhi, mitropoliţi, franciscani, intermediari, canonice, ayatolahi, diocezani, carmeliţi, subdiaconi, diaconi rurali, copii de cor, vânzători de talismane, arhidiaconi, ierarhi, conducători de cor, protopopi, şamani, şeici, sacerdoţi, postulanţi, scribi, guru, piarişti, rozarişti, fachiri, paracliseri, reverenzi, exorcişti, cenobiţi, dominicani, capelani, mujahedini, recitatori, novici, vicari, pastori, rabini, teologi mahomedani, lama, sacristani, ajutori de paracliser, dervişi, lectori, administratori de biserici, cardinali, maici superioare, consilii canonice, acoliţi, vânzători de indulgenţe, coribanţi, protosingheli, muftii şi umflaţi.

NECTAR, s. O băutură servită la banchetele zeităţilor din Olimp. Secretul preparării ei s-a pierdut, dar locuitorii moderni din Kentucky cred că s-au apropiat destul de mult de o cunoaştere a ingredientului său principal.

> Junona a băut o cupă de nectar,
> Dar băutura nu a afectat-o.
> Junona a băut o cupă de whisky,
> Apoi a zis “Adio, mamă!”
>
> *(J.G.)*

NEGRIŞOR, s. Puiul lui *Procyanthropos* sau *Americanus dominans*. Este

mic, negru şi acuzat de fatalităţi politice.

NEGRU, s. *Piece de resistance* în problema politică americană. Reprezentându-l prin litera n, republicanii încep să îşi construiască ecuaţia astfel “Fie n = omul alb.” Aceasta, totuşi, pare să dea o soluţie nesatisfăcătoare.

NEGUSTOR, s. Cineva implicat în activităţi comerciale. O activitate comercială este una în care lucrul urmărit este un dolar.

NENOROCIRE, s. Felul de noroc care nu ratează niciodată.

NEOBRĂZAT, adj. Cu un simţ puternic al propriului merit, cuplat cu o percepţie slabă a valorii altora.

A fost odată un om în Ispahan
Cu mult, mult timp în urmă
Şi frenologii spun că avea un cap
Care-l făcea bun de spectacol.

Căci umflătura modestiei lui era aşa de mare
(Era o ciudăţenie a naturii, spun ei.)
Că vârful ei stătea mult de-asupra pădurii
Părului său, ca piscul unui munte.

Un om aşa modest în Ispahan
Jurau ei tot mereu şi repetat,
Aşa umil şi de nimic, în van ai căuta
Nici un altul înainte nu s-a mai găsit.

Între timp cocoaşa umflăturii
În ceruri s-a străduit s-ajungă

Atât de mare, că-i spuneau individului
“Omul cu minaretul”.

Nu era om în Ispahan
Mai mândru sau mai zgomotos în lauda grămezii
Cu-o gură neobosită şi plămâni forte
El se fălea cu vasta-i umflătură.

Până ce Şahul furios trimise-un paj de-ncredere
Ce purta un sac şi chiar şi-un arc
Şi-acel copil blând, explică zâmbitor:
“Un mic cadou pentru dumneata.”

Cel mai vestit om din Ispahan,
Se strâmbă la dar, însă tot îl acceptă.
“Dacă trăiam”, spuse el, “modestia mea
Mi-ar fi dat faimă nemuritoare!”

(Sukker Uffro)

NEPOTISM, s. Numirea în funcţie a bunicii pentru binele partidului.

NERECUNOSCĂTOR, s. Cineva care obţine un beneficiu din partea altuia, sau altfel este un obiect al milosteniei.

“Toţi oamenii sunt nerecunoscători”, se strâmbă cinicul.
“Nu”, răspunse bunul filantrop;
“Am adus un mare serviciu unui om într-o zi
Care nici până azi nu m-a blestemat întorcându-l
Nici nu m-a vorbit de rău.”

“Stai!” strigă cinicul, “adu-l direct la mine,
De veneraţie sunt copleşit

Şi-aş vrea să îi primesc binecuvântarea.”
“Tristă ţi-e soarta,
El nu te poate binecuvânta, eu sufăr să-ţi mărturisesc
Acest om e mut.”

(Ariel Selp)

NESĂBUIT, s. Insensibil la valoarea sfatului nostru.

“Acum pariază ca mine sau lasă-i
Pe pariorii ăştia să-ţi ia banii.”
“Nu, copilul nu pariază.” “La naiba!
Cum de poţi fi aşa nesăbuit?”

(Bootle P. Gish)

NESTATORNICIE, s. Saţietatea repetată a unei afecţiuni întreprinzătoare.

NESUPUNERE, s. Căptuşeala de argint a norului servituţii.

NEWTONIAN, adj. Aparţinând filosofiei universului inventat de Newton, care a descoperit că un măr cade la pământ, dar nu a fost în stare să spună de ce. Succesorii şi discipolii săi au avansat atât de mult, încât să spună când.

NIHILIST, s. Un rus care neagă existenţa a orice altceva în afară de Tolstoi. Liderul şcolii este Tolstoi.

NIRVANA, s. În religia budistă, o stare de anihilare plăcută dată ca recompensă înţelepţilor, în special celor suficient de înţelepţi ca să o înţeleagă.

NISIPAR, s. Un mamifer vertebrat care susţine părerile politice ale lui

Denis Kearney, un demagog notoriu din San Francisco, a cărui audienţă se strângea în spaţiile deschise (loturile de nisip) ale oraşului. Devotat tradiţiei speciei sale, acest lider al proletariatului a fost în cele din urmă doborât de duşmanii săi din lege şi ordine, trăind în tăcere prosperă şi murind nepocăit de bogat. Dar înainte de trădarea sa, el a impus Californiei o constituţie care era o confecţie de păcate servită într-o dicţie de solecisme. Asemănarea dintre cuvintele nisipar şi nemernic este problematică, dar fără îndoială sugestivă.

NOBIL, s. Previziunea naturii pentru minţile ambiţioase ale americanilor bogaţi să-şi atragă distincţia socială şi să sufere înalta societate.

NOIEMBRIE, s. A unsprezecea douăsprezecime a plictisului.

(A) NOMINALIZA, v. A desemna cel mai greu argument politic. A înainta o persoană potrivită pentru a-şi atrage bulgării de noroi şi pisicile moarte ale opoziţiei.

NOMINALIZAT, s. Un gentilom modest care se retrage din faţa distincţiei vieţii particulare şi caută cu perseverenţă obscuritatea onorabilă a unei funcţii publice.

NON-COMBATANT, s. Un quaker mort.

NONSENS, s. Obiecţiile care sunt ridicate împotriva acestui dicţionar excelent.

NOTORIETATE, s. Faima competitorului cuiva pentru onoruri publice. Soiul de renume cel mai accesibil şi acceptabil pentru mediocritate. O scară a lui Iacob care duce la scena vodevilului, cu îngeri urcând şi coborând.

(A) NU DA ASCULTARE, v. A sărbători cu o ceremonie potrivită

maturitatea unei porunci.

> Dreptul lui de a mă guverna e limpede ca lumina zilei,
> Datoria mea evidentă e să nu dau ascultare;
> Şi de voi renunţa vreodată la aceasta
> Să fiu trăsnit împreună cu datoria mea.
>
> *(Israel Brown)*

NUMEN, s. Ceea ce există, a se distinge de ceea ce doar pare să existe, cel din urmă fiind un fenomen. Numenul este puţin cam dificil de localizat; poate fi perceput numai printr-un proces de raţionare, care este un fenomen. Cu toate acestea, descoperirea şi expunerea numenului oferă un câmp bogat pentru ceea ce Lewis numeşte "nesfârşita diversitate şi încântare a gândirii filosofice." Ura (prin urmare) pentru numen!

NUNTĂ, s. O ceremonie în care două persoane îşi asumă răspunderea să devină una, unul îşi asumă răspunderea să devină nimic şi nimicul îşi asumă răspunderea să devină suportabil.

O

OBICEI, s. O cătuşă pentru cei liberi.

OBLIGAŢIE, s. Un înlocuitor ingenios al lanţului şi biciului traficantului de sclavi.

> Aşa cum, închis în acvariu, peştişorul
> Înoată tot în jurul vasului să găsească o ieşire,
> Lipindu-şi nasul de sticla care-l ţine
> Nici nu vede închisoarea ce-l înconjoară;
> La fel, bietul datornic, fără să vadă nimic împrejur
> Şi totuşi simţind limitele strâmte ce-l strâng
> Suferă din cauza datoriei şi studiază să o evite
> Şi descoperă la sfârşit că mai bine o plătea.
>
> *(Barlow S. Vode)*

OBSERVATOR, s. Un loc unde astronomii încep să intre la bănuieli faţă de presupunerile predecesorilor lor.

OCAZIONAL, adj. Afectându-ne cu o frecvenţă mai mare sau mai mică. Acesta, totuşi, nu este sensul în care este folosit cuvântul în expresia “versuri ocazionale”, care sunt scrise pentru o ocazie, cum ar fi o aniversare, o sărbătoare sau alt eveniment. E adevărat, ele ne afectează ceva mai rău decât alte feluri de versuri, dar numele lor nu are nici o referire la recurenţa neregulată.

OCCIDENT, s. Partea din lume care se află la vest (sau est) de Orient. Este în cea mai mare parte locuit de creştini, un subtrib puternic al Ipocriţilor, ale căror principale ocupaţii sunt crima şi înşelăciunea pe care au plăcerea să le numească război şi comerţ. Acestea sunt, de asemenea, principalele ocupaţii din Orient.

OCEAN, s. Un spaţiu de apă care ocupă cam două treimi dintr-o lume făcută pentru om care nu are branhii.

ODATĂ, adv. Îndeajuns.

(A SE) ODIHNI, v. A înceta să mai faci necazuri.

OFENSIV, adj. Generând emoţii sau senzaţii dezagreabile, cum ar fi avansarea unei armate împotriva duşmanului său.

— Au fost ofensive tacticile duşmanului? întrebă regele.

— Aşa aş spune! răspunse generalul înfrânt. Ticălosul nu a vrut să iasă din ascunziş!

OGLINDĂ, s. Un plan sticlos pe care se expune un spectacol trecător dat pentru amăgirea omului.

Regele Manciuriei avea o oglindă magică, în care oricine se uita nu-şi vedea propria imagine, ci pe cea a regelui. Un anumit curtean care se bucura de multă vreme de favorul regelui şi era, prin urmare, cu mult mai bogat decât orice supus din regat, i-a spus regelui: “Daţi-mi, vă rog, oglinda voastră minunată, astfel încât atunci când lipsesc din prezenţa voastră augustă să pot totuşi aduce omagii umbrei voastre vizibile, plecându-mă noapte şi zi în faţa gloriei binevoitoare a trăsăturilor voastre, pe lângă care nimic nu are o splendoare atât de divină, o Soare al Amiezii Universului!”

Mulţumit de discurs, regele porunci ca oglinda să fie dusă la palatul curteanului; dar, când s-a dus acolo fără să dea de ştire, el a găsit-o într-o încăpere unde se ţineau numai vechiturile inutile. Aceasta l-a enervat atât de mult, încât a dat în ea cu pumnul tare, spărgând sticla şi s-a rănit rău. Înfuriat şi mai mult de acest ghinion, el a poruncit ca nerecunoscătorul să fie aruncat în închisoare, iar oglinda să fie reparată şi dusă înapoi în palatul său; şi aşa s-a făcut. Dar când s-a uitat din nou în oglindă, el nu şi-a văzut propria imagine, ci numai figura unui măgar încornorat, având un bandaj însângerat la una din copitele din faţă, aşa cum artizanii şi toţi cei care se

uitaseră în ea observaseră mai înainte, dar se temuseră să declare. Învăţând înţelepciunea şi mila, regele l-a eliberat pe curtean, a pus oglinda din nou în sala tronului şi a domnit mulţi ani cu dreptate şi modestie şi, într-o zi, când a adormit în moarte pe tron, întreaga curte a văzut în oglindă imaginea luminoasă a unui înger, care a rămas până astăzi.

OLEAGINOS, adj. Uleios, moale, flexibil.

Disraeli a descris cândva atitudinea Episcopului Wilberforce drept "onctuoasă, oleaginoasă, saponacee." Şi bunul prelat a fost cunoscut de atunci drept Sam Săpunilă. Pentru fiecare om există ceva în vocabular care i se lipeşte ca a doua piele. Duşmanii săi trebuie numai să îl găsească.

OLIMPIAN, adj. Legat de muntele din Tessalia, cândva legat de Zei, acum sălaşul ziarelor îngălbenite, sticlelor de bere şi conservelor de sardine mutilate, atestând prezenţa turistului şi apetitului său.

Numele său turistul zâmbăreţ îl scrijeleşte
Pe pereţii templului Minervei,
Unde-a tunat cândva Zeus Olimpianul,
Şi îşi marchează abuzul apetitului.

(Averil Joop)

OM, s. Un animal atât de pierdut în contemplare extatică a ceea ce crede că este, încât trece cu vederea ceea ce ar trebui să fie fără îndoială. Ocupaţia lui de bază este exterminarea altor animale şi a propriei specii care totuşi se multiplică cu o asemenea repeziciune insistentă, încât va infesta toată suprafaţa locuibilă, şi Canada.

Când lumea era tânără, iar omul nou
Şi totul era plăcut,
Natura distincţii nu făcea
Între regi, şi preoţi şi ţărani.

Acum nu mai suntem aşa, în prezent,
Decât în această Republică, unde
Avem acel regim vechi
Căci toţi sunt regi, oricât de goale
Le-ar fi spinările, oricât de extremă
Foamea. Şi, într-adevăr, oricine are-o voce
Ca să-l accepte pe tiranul ales de partidul său.
Un cetăţean care nu voia să voteze
Şi, prin urmare, era detestat
A fost într-o zi cu o haină de catran
(Cu fulgi pe spate şi pe piept)
De patrioţi îmbrăcat.
"E datoria ta", strigă mulţimea
"Votul să-l dai cu sinceritate
Pentru cel pe care-l alegi." El se-nclină umil
Şi-şi explică trecutul hain:
"Aşa aş fi făcut, cu bucurie,
Dragi patrioţi, dar el niciodată n-a candidat."

(Apperton Duke)

OMILECTICĂ, s. Ştiinţa de a adapta predicile nevoilor spirituale, capacităţilor şi condiţiilor congregaţiei.

Atât de priceput era parohul în omilectică
Că toate purgativele şi emeticele lui normale
Pentru doftoricirea sufletului erau compuse
Cu discriminare corect fondată
Pe o examinare riguroasă
A limbii, pulsului, inimii şi respiraţiei.
Apoi, diagnosticând starea fiecăruia,
Specificele lui omilii acest doctor
Le administra: pilulele lui atât de eficace
Şi vomitivele atât de vivace
Că sufletele suferinde de zece feluri de boli
Erau convalescente până să-şi dea seama că le au.
Dar vocea Calomniei - toată ascunsă - grăia
Ideile-i colerice şi mormăia scandalos

Că în cazul pacienţilor cu bani
Pilulele erau de zahăr şi vomitivul era miere.

(Biografia Episcopului Potter)

OMOR, s. Uciderea unei fiinţe omeneşti de către alta. Sunt patru feluri de omor: criminal, scuzabil, justificabil şi demn de laudă, dar nu contează prea mult pentru persoana ucisă dacă a fost răpusă de un fel sau altul, clasificarea este spre avantajul avocaţilor.

ONORABIL, s. Suferind de un impediment în atingerea scopurilor. În corpurile legislative este obişnuit să se menţioneze toţi membrii ca fiind onorabili; cum ar fi "onorabilul gentilom este un ticălos nenorocit."

OPERĂ, s. O piesă care prezintă viaţa în altă lume, ai cărei locuitori nu vorbesc, ci cântă, nu au mişcări, ci gesturi şi nu au posturi, ci atitudini. Toată interpretarea este simulare, iar cuvântul simulare vine de la *simia*, maimuţă; dar în operă actorul îşi ia ca model *Simia audibilis* sau *Pithecanthropos stentor*, maimuţa urlătoare.

Actorul îl maimuţăreşte pe om, cel puţin la formă;
Artistul de operă o maimuţăreşte pe maimuţă.

OPIAT, s. O uşă neîncuiată din închisoarea identităţii. Duce spre curtea puşcăriei.

OPORTUNITATE, s. O ocazie favorabilă de a înşfăca o dezamăgire.

OPOZIŢIE, s. În politică, partidul care împiedică Guvernul de la a o lua razna, ţinându-l în frâu.

Regele din Ghargaroo, care fusese în străinătate să studieze ştiinţa

guvernării, numi pe o sută dintre cei mai graşi supuşi de-ai săi membri ai parlamentului ca să facă legi pentru strângerea taxelor. Pe patruzeci dintre aceştia i-a numit Partidul Opoziţiei şi l-a pus pe Primul Ministru să-i instruiască cu grijă în datoria lor de a se opune la fiecare măsură regală. Cu toate acestea, prima care a fost discutată a fost votată în unanimitate. Extrem de nemulţumit, Regele şi-a folosit dreptul de veto, informând Opoziţia că dacă vor mai face ceea ce făcuseră din nou, vor plăti cu capetele pentru încăpăţânarea lor. Toţi cei patruzeci şi-au făcut harakiri pe loc.

— Ce ne facem acum? întrebă Regele. Instituţiile liberale nu pot fi menţinute fără un partid de Opoziţie.

— Splendoarea Universului, răspunse Primul Ministru, este adevărat că aceşti câini ai întunericului nu mai au credit, dar nu este pierdut chiar totul. Lăsaţi chestiunea în mâinile acestui vierme din praf.

Ministrul a îmbălsămat şi umplut cu paie cadavrele Opoziţiei Maiestăţii Sale, le-a pus din nou în scaunele puterii şi le-a bătut în cuie acolo: patruzeci de voturi au fost înregistrate împotriva fiecărei legi şi naţiunea a prosperat. Dar într-o zi o lege care impunea taxa pe negi a fost respinsă căci membrii partidului de guvernământ nu fuseseră bătuţi în cuie de scaune! Aceasta l-a înfuriat atât de mult pe Rege, încât Primul Ministru a fost omorât, parlamentul a fost dizolvat cu o baterie de artilerie şi guvernarea poporului, de către popor, pentru popor a dispărut din Ghargaroo.

OPTIMISM, s. Doctrina sau credinţa că totul este frumos, incluzând ceea ce este urât, totul este bine, mai ales răul şi totul corect dacă este greşit. Este susţinută cu cea mai mare tenacitate de cei mai obişnuiţi cu ghinionul de a cădea în calamităţi şi este cel mai acceptabil expusă cu rânjetul cu care zâmbeşte maimuţa. Fiind o credinţă oarbă, este inaccesibilă luminii dezminţirii, o boală intelectuală, care nu cedează la nici un tratament în afară de moarte. Este ereditară, dar din fericire nu contagioasă.

OPTIMIST, s. Un susţinător al doctrinei (vezi OPTIMISM) conform căreia negrul este alb.

Un pesimist se adresă lui Dumnezeu pentru uşurare.

— Ah, doreşti să îţi redau speranţa şi veselia! spuse Dumnezeu.

— Nu, răspunse solicitantul, mi-aş dori să creezi ceva care le-ar

justifica.

— Lumea este toată creată, spuse Dumnezeu, dar ai trecut cu vederea ceva - mortalitatea optimiştilor.

(A SE) OPUNE, v. A sprijini cu obstrucţionări şi obiecţii.

Cât de singuratic e cel ce crede că apără
Cu vorbe goale Sexul Solemn
De uşurătate. Doar Bărbatule, teme-te,
Numai cei Gravi merită Neplăcutul.

(Percy P. Orminder)

ORATORIE, s. O conspiraţie între vorbire şi acţiune pentru a înşela înţelegerea. O tiranie temperată de stenografie.

ORFAN, s. O persoană vie pe care moartea a lăsat-o fără puterea nerecunoştinţei filiale, o privaţiune care face apel cu o elocvenţă deosebită la tot ceea ce este înţelegător în natura umană. Când este tânăr, orfanul este, de obicei, trimis la un azil, unde, printr-o cultivare atentă a simţului rudimentar al localizării, este învăţat să-şi cunoască locul. Apoi este instruit în arta dependenţei şi a servituţii şi, în cele din urmă, lăsat liber să hălăduiască prin lume ca lustragiu sau spălătoreasă de vase.

ORNITORINC, s. Nota dumneavoastră de plată la restaurant în timpul sezonului de post negru.

ORTODOX, s. Un bou care poartă jugul religios popular.

ORTOGRAFIE, s. Ştiinţa de a silabisi cu ochiul în loc de ureche. Susţinută cu mai multă aprindere decât lumină de către cei eliberaţi din toate casele de nebuni. Ei trebuie să conceadă câteva lucruri de pe vremurile lui Chaucer, dar cu toate acestea sunt înfierbântaţi în apărarea celor ce vor fi

învinşi de acum încolo.

Un reformator al ortografiei, inculpat
Pentru născociri, a fost citat în faţa curţii.
Judecătorul spuse: “Suficient,
O să-i stingem lumânarea eternă
Iar cavoul său nu va mai fi văruit.”

OSPITALITATE, s. Virtutea care ne face să hrănim şi să adăpostim anumite persoane care nu au nevoie de hrană şi adăpost.

OSTILITATE, s. Un simţ deosebit de ascuţit şi aplicat în mod deosebit suprapopulării Pământului. Ostilitatea este clasificată ca activă şi pasivă; ca, respectiv, sentimentele unei femei faţă de prietenele ei şi cele pe care le are faţă de restul sexului ei.

OVAŢIE, s. În Roma antică, un imn închinat, formal în onoarea celui care nu fusese de folos duşmanilor poporului. Un triumf mai mic. În engleza modernă, cuvântul este folosit pentru a semnifica orice expresie liberă şi spontană de omagiu popular adresat eroului de moment.

“Am avut o ovaţie!” spuse actorul,
Dar mi s-a părut neobişnuit de ciudat
Că oamenii şi criticii fuseseră duşi de el
De ureche.

Lexiconul latin îi face absurdă
Afirmaţia, cât se poate de clar;
În *“ovum”* găsim rădăcina adevărată a cuvântului.
Înseamnă ou.

(Dudley Spink)

P

PACE, s. În relaţii internaţionale, o perioadă de înşelare între două perioade de lupte.

Oh, ce este vuietul zgomotos ce-mi atacă
Urechile fără încetare?
Este vocea celor cu speranţe, salutând
Ororile păcii!

Ah, Pace Universală! ei o curtează,
S-ar şi căsători cu ea,
Dacă numai ar şti cum să o facă
Ar fi uşor de făcut.

Muncesc zi şi noapte
La problema lor, precum cârtiţele.
Ai milă, Cerule, te rog,
De sufletele lor băgăcioase!

(Ro Amil)

PAIAŢĂ, s. Un personaj popular în vechile piese italieneşti, care îl imita cu o incompetenţă caraghioasă pe bufon sau clovn şi era, prin urmare, maimuţăreala unei maimuţe; căci clovnul însuşi imita personajele serioase ale piesei. Paiaţa a fost progenitura specialistului în umor, aşa cum avem astăzi nefericirea să-l cunoaştem. În paiaţă vedem un exemplu de creaţie; în umorist, de transmitere. Un alt specimen excelelent al paiaţei moderne este ajutorul de paroh, care îl maimuţăreşte pe paroh, care îl maimuţăreşte pe episcop, care îl maimuţăreşte pe arhiepiscop, care îl maimuţăreşte pe diavol.

PALAT, s. O reşedinţă frumoasă şi costisitoare, în special a unui mare oficial. Reşedinţa unui mare demnitar al Bisericii creştine se numeşte palat;

cel al Întemeietorului religiei sale era cunoscut drept câmp sau marginea drumului. Există un progres.

PALMIER, s. O specie de copac care are mai multe varietăţi, dintre care palmierul râios *(Palma hominis)* este cel mai larg răspândit şi mai cu hărnicie cultivat. Nobila plantă exudă un fel de cauciuc invizibil, care poate fi detectat aplicând pe scoarţă o bucată de aur sau argint. Metalul va adera cu o tenacitate remarcabilă. Fructul palmierului râios este atât de amar şi nesatisfăcător, încât un procent considerabil din el este, uneori, dat în ceea ce se numeşte "binefacere".

PANĂ, s. Un instrument de tortură cedat de o gâscă şi, de obicei, mânuit de un măgar. Folosirea penei este acum depăşită, dar echivalentul său modern, peniţa de oţel, este mânuită de aceeaşi eternă Prezenţă.

PANDEMONIU, s. Literal Locul Tuturor Demonilor. Majoritatea au evadat în politică şi finanţe, iar locul este folosit acum ca sală de lectură pentru Reformatorul Audibil. Când sunt tulburate de vocea sa, ecourile străvechi urlă răspunsuri potrivite, cât se poate de mulţumitoare pentru mândria distincţiei lui.

PANTALONI, s, Un veşmânt pentru partea de jos a masculului adult civilizat. Veşmântul este tubular şi nu este dotat cu balamale la punctele de flexiune. Se presupune că a fost inventat de un umorist. Numiţi pantaloni de către cei luminaţi şi izmene de cei nedemni.

PANTEISM, s. Doctrina conform căreia totul este Dumnezeu, în contradicţie cu doctrina conform căreia Dumnezeu este totul.

PANTOMIMĂ, s. O piesă în care povestea este spusă fără violenţă faţă de limbaj. Cea mai puţin dezagreabilă formă de acţiune dramatică.

(A) PARDONA, v. A anula o pedeapsă şi a readuce la viaţa de crimă. A

adăuga la ademenirea crimei tentaţia nerecunoştinţei.

PAŞAPORT, s. Un document impus în mod ticălos unui cetăţean care merge în străinătate, expunându-l ca străin şi scoţându-l în evidenţă pentru reprobări şi nelegiuri speciale.

PATĂ DE MUSCĂ, s. Prototipul punctuaţiei. S-a observat de către Garvinus că sistemele de puctuaţie, în uz printre diferitele naţiuni alfabetizate, au depins în mod originar de obiceiurile sociale şi dieta generală a muştelor care le infestau ţările. Aceste fiinţe, care s-au distins întotdeauna printr-o familiaritate de vecini tovărăşească cu autorii, le împodobesc cu largheţe sau zgârcenie, manuscrisele în procesul creşterii sub peniţă, conform obiceiurilor lor trupeşti, scoţând sensul operei printr-un fel de interpretare superioară şi independentă de puterile scriitorului. Vechii maeştri ai literaturii, adică scriitorii timpurii a căror operă este atât de stimată de scribii mai târzii şi criticii aceleiaşi limbi, niciodată nu puneau semne de punctuaţie, ci lucrau tot înainte cu mâna liberă, fără acea discontinuitate a gândului care provine din folosirea punctelor. (Observăm acelaşi lucru la copii astăzi, a căror utilizare în această privinţă este un exemplu izbitor şi frumos al legii conform căreia copilăria indivizilor reproduce metodele şi etapele dezvoltării caracterizând copilăria speciei.) În opera acestor scribi primitivi se descoperă, de către investigatorul modern, cu instrumentele sale optice şi testele chimice, că toate semnele de punctuaţie au fost introduse de ingeniosul şi săritorul colaborator al scriitorului, musca obişnuită de casă - *Musca maledicta.* Transcriind aceste manuscrise străvechi, cu scopul fie de a fi însăşi opera, fie de a păstra ceea ce autorii, în mod natural, priveau drept revelaţii divine, scriitorii de mai târziu au copiat cu reverenţă şi acurateţe orice fel de semne au găsit pe papirus sau pergament, spre negrăita mărire a luciditătii gândului şi a măreţiei operei. Scriitorii contemporani cu aceşti copişti s-au folosit, fireşte, de avantajele evidente ale acestor semne, în propria operă, şi cu sprijinul muştelor din casele lor ar putea să aibă bunăvoinţa să ofere recunoaştere, frecvent să rivalizeze şi uneori să depăşească scrierile mai vechi, cel puţin în ce priveşte punctuaţia, ceea ce nu este o glorie mică. Pentru a înţelege pe deplin serviciile importante pe care le aduc muştele literaturii, este necesar numai să punem o pagină dintr-un roman alături de o farfurie cu smântână şi alta cu melasă, într-o cameră însorită, şi să observăm “cum spiritul se aprinde şi stilul se rafinează” în proporţie corespunzătoare duratei

expunerii.

PATRIOT, s. Cineva pentru care interesele unei părţi par superioare celor ale întregului. Păcăleala omului de stat şi unealta cuceritorilor.

PATRIOTISM, s. Gunoi inflamabil pregătit pentru torţa oricărui ambiţios dornic să-şi lumineze numele.

În faimosul dicţionar al doctorului Johnson, patriotismul este definit ca ultimul resort al unui ticălos. Cu tot respectul pentru un lexicograf luminat, dar inferior, îndrăznesc să susţin că este primul.

PĂCĂLITUL DE 1 APRILIE, s. Păcăltul din martie cu încă o lună adăugată prostiei sale.

PĂGÂN, s. O creatură ignorantă care are prostia de a adora ceva pe care îl poate vedea şi simţi. Conform Profesorului Howison de la Universitatea de Stat din California, ebraicii sunt păgâni.

"Ebraicii sunt păgâni!" spune Howison. El
Este un filosof creştin. Eu sunt
Un individ agnostic vulgar, dacă doriţi,
Prea mult dependent de crima
Discuţiilor religioase în rimele mele.

Deşi ebraicii şi Howison nu se pot înţelege
Asupra unui modus vivendi,
Totuşi Cerul a avut un scop pentru mine
Şi eu nu am fost crescut într-un mod
Ca să mă bucur de disputa încinsă.

Căci asta este credinţa sufletului şi a esenţei mele

Şi adevărul ei îl susţin:
Cine diferă de mine în credinţă e un-ist
Şi un-it, o -ie, sau un-ism
Şi peste el sau ea am sărit!

Să solicite Howison cu bărbia ridicată
Toleranţa, este foarte bine,
Şi o prăjeală este ofensă pentru nara sa subţire,
Dar conduce - ştiu după miros -
Un grătar secret şi personal!

(Bissel Gip)

PĂGÂNISM, s. Principala dintre toate marile credinţe de pe această lume.

PĂMÂNT, s. O parte a suprafeţei Pământului, considerată proprietate. Teoria conform căreia pământul este supus proprietăţii private şi controlului este fundamentul societăţii moderne şi este, în mod eminent demnă de superstructură. Dusă către concluzia sa logică, înseamnă că unii au dreptul să-i împiedice pe alţii să trăiască, căci dreptul de a poseda înseamnă dreptul exclusiv de a ocupa şi, de fapt, legile încălcării sunt puse în practică oriunde este recunoscută proprietatea asupra pământului. Aşadar, dacă întreaga suprafaţă de *terra firma* este în proprietatea lui A, B sau C, nu va mai fi loc să se nască D, E şi F sau, născuţi ca uzurpatori, să existe.

O viaţă pe valul oceanului,
O casă în adâncurile întunecate,
Acolo scânteia naturii mi-a dat şi
Am dreptul să o păstrez.

Mi-au dat interdicţie
Oriunde să mă duc pe ţărm.
Atunci, ho! Pe spuma învolburată,
Sunt un comodor înnăscut!

(Dodle)

(A) PĂSTRA, v.

El şi-a rispit toată averea
Şi-apoi în moarte a adormit,
Murmurând: “Ei, în orice caz,
Îmi voi păstra numele nepătat.”
Dar când a fost săpat pe piatra de mormânt
Al cui era? - căci morţii nu iau cu ei nimic.

(Durang Gophel Arn)

PÂNZĂ, s. Un fel de material care, atunci când e făcut pentru şţreang, necesită mult in - Calcraft Spânzurătorul.

PEDEAPSĂ, s. O ploaie de foc şi pucioasă care cade la fel asupra drepţilor şi asupra nedrepţilor care nu şi-au găsit adăpost evacuându-i.

În rândurile următoare, adresate unui *Împărat în exil* de către părintele Gassalasca Jape, reverendul poet pare să facă aluzie la imprudenţa de a se întoarce către Pedeapsă când exclamă:

Cum, cum! Don Pedro, doreşti să pleci
Înapoi în Brazilia să-ţi sfârşeşti zilele liniştit?
Dar ce asigurare ai că va fi aşa?
Nu este mult de când ai fost într-o revoltă,
Iar dragii tăi supuşi au arătat dorinţa de a sări
La beregata ta şi să te strângă ca pe-un şobolan. Ştii
Că împărăţiile sunt nerecunoscătoare; eşti sigur
Că în republici e mai greu să ţi se facă rău?

PEDIGREE, s. Partea cunoscută a rutei de la un strămoş arboricol cu băşică înotătoare la descendentul urban cu ţigară.

PELERIN, s. Un călător care este luat în serios. Un Părinte Pelerin a fost cineva care, părăsind Europa în 1620 pentru că nu i se permitea să cânte psalmi pe nas, a ajuns până în Massachussets unde Îl putea personifica pe Dumnezeu conform conştiinţei sale.

PENITENT, adj. Fiind supus sau aşteptând pedeapsa.

PERFECŢIUNE, s. O stare imaginară de calitate distinsă de cea actuală printr-un element cunoscut drept excelenţă; un atribut al cinicului.

Editorul unei reviste engleze, după ce a primit o scrisoare indicând natura eronată a vederilor şi stilului său şi semnată “Perfecţiune”, a scris cu promptitudine în josul scrisorii: “Nu sunt de acord cu dumneavoastră” şi i-a expediat-o lui Matthew Arnold.

PERICOL, s.

Un animal sălbatic care, atunci când doarme,
Este ridiculizat şi dispreţuit de om
Dar o ia la sănătoasa în salturi
Şi sare când se trezeşte.

(Ambat Delaso)

PERIPATETIC, adj. Umblând de colo-colo. Legat de filosofia lui Aristotel care, în timp ce o expunea, se deplasa de colo-colo ca să evite obiecţiile elevilor său. O precauţie inutilă, nici ei nu ştiau mai mult decât el despre chestiune.

PERORAŢIE, s. Explozia unei rachete oratorice. Orbeşte, dar pentru un observaor care are nasul nepotrivit, cea mai evidentă particularitate este

mirosul diferitelor tipuri de prafuri folosite la pregătirea ei.

PERSEVERENŢĂ, s. O virtute josnică de la care mediocritatea obţine un succes fără glorie.

> “Perseverează, perseverează!” strigă predicatorii cu toţii,
> Ei înşişi zi şi noapte, perseverând să dea din gură.
> “Aminteşte-ţi fabula broaştei ţestoase şi a iepurelui -
> Unul spre ţel, iar celălalt este... unde?”
> Păi, unde? înapoi în ţara Viselor, reînnoindu-şi chiria
> Vieţii şi toţi muşchii, păstrându-şi pacea,
> Ţelul şi rivalul uitaţi la fel
> Ca lunga oboseală a fugii inutile.
> Spiritul lui ascuns în iarba şi roua
> Tărâmului fără de câini dincolo de Tocană
> El doarme, ca un sfânt într-un loc sacru,
> Câştigător a tot ceea ce este bun într-o specie.
>
> *(Sukker Uffro)*

PESIMISM, s. O filosofie impusă cu forţa convingerilor observatorului printr-o prevalenţă descurajantă a optimistului cu speranţa sperietoare de ciori şi zâmbetul antipatic.

PHOENIX, s. Un prototip clasic al păsăricii fierbinţi moderne.

PIAN, s. O maşinărie de salon pentru a-l stăpâni pe vizitatorul impertinent. Se pune în funcţiune apăsând clapele mecanismului şi spiritele audienţei.

PICTURĂ, s. Arta de a proteja suprafeţele plane de vreme şi a le expune criticului.

În trecut, pictura şi sculptura erau combinate în aceeaşi operă: anticii îşi

pictau statuile. Singura alianţă actuală dintre cele două arte este că pictorul modern îşi şlefuieşte protectorii.

PIELE ROŞIE, s. Un indian nord-american, a cărui piele nu este roşie, cel puţin nu pe dinafară.

PIERDERE, s. Privare de ceea ce am avut sau nu am avut. Astfel în sensul din urmă, se spune despre un candidat învins că "a pierdut alegerile"; şi despre acel om eminent, poetul Gilder, că "şi-a pierdut minţile." În sensul dintâi şi mai legitim este folosit cuvântul în faimosul epitaf:

Aici de mult zace cenuşa lui Huntington
A cărui pierdere este câştigul nostru,
Căci cât îşi exercita puterile
Orice câştiga, pierderea era a noastră.

PIETATE, s. Veneraţie faţă de Fiinţa Supremă, bazată pe presupusa Lui asemănare cu omul.

Un porc este învăţat prin pilde şi predici
Să gândească că Dumnezeul Porcilor
Are rât şi coadă sfredel.

(Judibras)

PIETON, s. Partea variabilă (şi audibilă) a şoselei pentru un automobil.

PIGMEU, s. Cineva dintr-un trib de oameni foarte mici, descoperit de călătorii din vechime în multe părţi ale lumii, dar de cei moderni numai în Africa Centrală. Pigmeii sunt numiţi astfel pentru a-i deosebi de caucazieniii mai voluminoşi care sunt Hogmei.

PIRATERIE, s. Comerţ fără încurcături prosteşti, exact aşa cum l-a făcut Dumnezeu.

PISICĂ, s. Un automat, moale, indestructibil oferit de natură pentru a fi izbit cu piciorul când lucrurile merg prost în cercul domestic.

Acesta este un câine,
Aceasta este o pisică.
Aceasta este o broască,
Acesta este un şoarece.
Aleargă, câine! Miorlăie, pisică!
Sari, broască! Ronţăie, şoarece!

(Elevenson)

(A) PLAGIA, v. A prelua gândirea sau stilul altui scriitor pe care nu l-am citit absolut niciodată.

PLAGIAT, s. O coincidenţă literară compusă dintr-o prioritate discreditabilă şi o urmare consecutivă.

PLATITUDINE, s. Elementul fundamental şi gloria specială a literaturii populare. O gândire care sforăie în cuvinte care fumegă. Înţelepciunea a milioane de proşti în dicţia unui nerod. Un sentiment fosil în piatră artificială. O morală fără fabulă. Tot ceea ce este muritor dintr-un adevăr răposat. O jumătate de ceaşcă de lapte şi mortalitate. Nasul Papei pe un păun fără pene. O moluscă uscându-se pe ţărmul unei mări a gândirii. Cotcodăcitul care-i supravieţuieşte oului. O epigramă uscată.

PLATONIC, adj. Aparţinând filosofiei lui Socrate. Iubirea Platonică este denumirea prostească pentru afecţiunea dintre o incapacitare şi un îngheţ.

PLĂCERE, s. Cea mai puţin nesuferită formă de deprimare.

PLĂCINTĂ RECE, s. Un agent de avansare a culegătorului al cărui nume este Indigestie.

"Plăcinta rece era extrem de apreciată de rămăşiţe."

(Rev. dr. Mucker, la o slujbă de înmormântare a unui nobil britanic)

"Plăcinta rece este detestabilă
Cea americană comestibilă.
De aceea am sfârşit-o şi m-am terminat,
Aşa departe de Londra."

(De pe piatra funerară a unui nobil britanic din Kalamazoo)

(A) PLĂNUI, v. A te preocupa în legătură cu cea mai bună metodă de a obţine un rezultat accidental.

PLEBEU, s. Un roman antic care nu şi-a mânjit decât mâinile cu sângele ţării sale. Diferenţiat de Patrician, care era o soluţie saturată.

PLEBISCIT, s. Un vot popular care să stabilească voinţa suveranului.

PLENIPOTENŢIAR, adj. Având puteri depline. Un ministru plenipotenţiar este un diplomat care posedă autoritatea absolută cu condiţia să nu şi-o exercite niciodată.

PLEONASM, s. O armată de cuvinte care escortează un caporal al gândirii.

PLIC, s. Mormântul unui document; teaca unei note de plată, păstaia unui mandat poştal; furoul unei scrisori de dragoste.

PLICTIS, s. Lâncezeală, starea sau condiţia în care eşti plictisit. Multe

derivaţii pline de fantezie ale cuvântului au fost afirmate, dar o autoritate atât de înaltă precum părintele Jape spune că provine dintr-o sursă foarte evidentă: primele cuvinte ale străvechiului imn latinesc *Te Deum Laudamus*. În derivaţia sa aparent naturală este ceva care întristează.

PLICTISITOR, s. O persoană care îţi vorbeşte când doreşti să asculte.

PLUG, s. Un instrument care strigă în gura mare după mâinile obişnuite cu peniţa.

PLUMB, s. Bucăţele dăunătoare de metal suspectate de distrugerea civilizaţiei şi iluminării, în ciuda rolului lor în acest dicţionar incomparabil. Un metal greu albastru-cenuşiu folosit pentru a da stabilitate iubiţilor uşori, în special celor care nu iubesc cu înţelepciune, ci pe soţiile altor bărbaţi. Plumbul este, de asemenea, de mare folos drept contragreutate la un argument de o asemenea greutate încât întoarce roata dezbaterii în direcţia greşită. Un fapt interesant în chimia controverselor internaţionale este că la punctul de contact a două patriotisme, plumbul se precipită în cantităţi mari.

Slăvit fii, sfânt Plumb! al feudelor omeneşti marele
Şi universalul arbitru; dăruit
Cu pătrundere să străpungi orice nor
Înceţoşând câmpul urii controversate,
Şi cu o precizie selectivă, inevitabilă,
Cercetătoare găseşti nemărturisitul
Dar vitalul punct. Judecata ta, când e permisă
De chirurg, încheie dezbaterea.
O, metal util! de n-ai fi tu,
Mereu ne-am trage de urechi;
Dar când te-auzim bâzâind ca o albină
Noi, ca bătrânul Muhleneberg, “nu dorim să mai stăm.”
Şi când cei rapizi au fugit ca iepurii,
Jack Satana miroase morţii ca să facă alte gloanţe.

POALĂ, s. Unul dintre cele mai importante organe ale corpului femeiesc, o

înzestrare admirabilă a naturii pentru odihna copilăriei, dar, în principal, utilă la festivităţile rurale pentru a susţine farfurii cu pui rece şi capetele masculilor adulţi. Masculul speciei noastre are o poală rudimentară, imperfect dezvoltată şi care nu contribuie în nici un fel la bunăstarea substanţială a animalului.

POCĂINŢĂ, s. Slujitorul credincios şi discipolul Pedepsei. De obicei manifestă un grad de reformare care nu este întru totul proporţională cu conţinutul păcatului.

> Doritor să eviţi chinurile Iadului
> Te vei pocăi şi te vei alătura Bisericii, Parnell?
> Astfel Aghiuţă te va ţine departe de cărbunii încinşi,
> Dar te va adăuga la suferinţele altor suflete.
>
> *(Jomater Abemy)*

POCHER, s. Un joc despre care se spune că se joacă cu cărţile într-un scop necunoscut acestui lexicograf.

POEZIE, s. O formă de exprimare particulară a Tărâmului de dincolo de Reviste.

POLIGAMIE, s. O casă de ispăşire, sau capelă de pocăinţă, dotată cu mai multe scaune de penitenţă, deosebită de monogamie, care are numai unul.

POLITEŢE, s. Cea mai acceptabilă ipocrizie.

POLITICĂ, s. O luptă de interese deghizată într-o competiţie de principii. Conducerea chestiunilor publice pentru avantaje particulare.

POLITICIAN, s. Un ţipar din noroiul fundamental pe care este ridicată

superstructura societăţii organizate. Când se zbate, confundăm agitarea cozii lui cu clătinarea edificiului. Comparat cu omul de stat, el suferă dezavantajul de a fi în viaţă.

POLIŢIE, s. O forţă armată pentru protecţie şi participare.

POPULIST, s. Un patriot fosilă din perioada agricolă timpurie, găsit în vechiul steatit roşu de sub Kansas; caracterizat printr-o întindere neobişnuită a urechii, pe care unii naturalişti o consideră a-i da puterea să zboare, deşi profesorii Morse şi Whintey, urmând linii de gândire diferite, au scos în evidenţă cu ingeniozitate că dacă ar fi posedat-o, s-ar fi dus altundeva. În discursul pitoresc din perioada sa, din care unele fragmente ne-au parvenit, era cunoscut drept “Chestiunea Kansas.”

PORC, s. O pasăre remarcabilă pentru catolicismul apetitului său şi servind ca să-l ilustreze pe al nostru. Printre mahomedani şi evrei porcul nu se bucură de favoare ca articol de dietă, dar este respectat pentru delicateţea şi vocea sa melodioasă. În principal, pentru cântec este apreciată această pasăre; colivia sa plină de cor a fost ştiută să smulgă lacrimi din partea a două persoane în acelaşi timp. Numele ştiinţific al acestei păsări este *Porcus Rockefelleri.* Domnul Rockefeller nu a descoperit porcul, dar este considerat dreptul său prin asemănare.

PORT, s. Un loc unde vapoarele se adăpostesc de furia furtunii şi sunt expuse furiei vameşilor.

PORTABIL, adj. Expus unor stăpâni schimbători prin vicisitudinile posesiei.

> Această mică avere, dacă nu el a făcut-o
> Şi nici n-a părăsit-o fostul paznic al ei,
> E nepotrivit de portabilă, bag de seamă.
>
> *(Worgum Slupsky)*

PORTUGHEZI, s. O specie de gâşte indigene din Portugalia. În marea majoritate nu au aripi şi sunt cât se poate de bune de mâncat, chiar şi când sunt umplute cu usturoi.

POSEDAT, adj. Vexat de un spirit rău, precum porcul Gadarene şi alţi critici. Posedarea era cândva mai obişnuită decât este acum. Arastus ne spune despre un ţăran care era posedat de un diavol diferit în fiecare zi a săptămânii, iar duminica de doi. Ei erau deseori văzuţi, întotdeauna umblând în umbra lui, când avea una. Au fost, în final, alungaţi de preotul satului, un om sfânt; dar l-au luat cu ei pe ţăran, căci el a dispărut cu totul. Un diavol scos dintr-o femeie de Arhiepiscopul de Rheims a alergat prin copaci, urmărit de sute de oameni, până a ajuns la câmp deschis unde, printr-un salt mai înalt decât o turlă de biserică, a intrat într-o pasăre. Un capelan din armata lui Cromwel a exorcizat diavolul dintr-un soldat aruncând soldatul în apă, şi diavolul a ieşit la suprafaţă. Soldatul, din nefericire, nu a mai ieşit.

POSTERITATE, s. O curte de apel care întoarce judecata contemporanilor unui autor, petentul fiind competitorul său obscur.

POTABIL, s. Potrivit pentru băut. Se spune că apa este potabilă, într-adevăr, unii o declară băutura noastră naturală, deşi chiar ei o descoperă plăcută la gust numai când suferă de o boală recurentă numită sete, pentru care este medicament. Asupra a nimic nu s-a concentrat atâta ingeniozitate măreaţă şi perseverentă în toate epocile şi în toate ţările, în afară de cele mai necivilizate, ca asupra invenţiei înlocuitorilor apei. Să susţii că această aversiune generală faţă de acel lichid nu are nici o bază în instinctul de conservare al speciei înseamnă să fii neştiinţific şi fără ştiinţă suntem precum şerpii şi broaştele râioase.

POVESTE, s. O naraţiune, de obicei neadevărată. Adevărul poveştilor care urmează nu a fost, totuşi, discreditat cu succes.

Într-o seară, domnul Rudolph Block din New York s-a găsit aşezat la cină alături de domnul Percival Pollard, distinsul critic.

— Domnule Pollard, spuse el, cartea mea, *“Biografia unei vaci moarte”*, este publicată anonim, dar nu se poate să nu-l cunoaşteţi pe autorul ei. Totuşi, făcându-i recenzia, vorbiţi despre “opera Idiotului Secolului”. Consideraţi că este o critică onestă?

— Îmi pare foarte rău, domnule, răspunse criticul amabil, dar nu mi-a trecut prin cap că chiar nu aţi dori ca publicul să nu ştie cine a scris-o.

Domnul W.C. Morrow, care locuia în San Jose, California, era dependent de scrierea poveştilor cu fantome care îl făceau pe cititor să simtă că un şir de şopârle, de-abia ieşite din gheaţă, îi mergeau de-a lungul spatelui şi i se ascundeau în păr. San Jose era în acel timp considerat a fi bântuit de spiritul vizibil al unui bandit pe nume Vasquez, care fusese spânzurat acolo. Oraşul nu era luminat foarte bine şi este un eufemism să spunem că în San Jose aveai reţineri să ieşi pe afară noaptea. Într-o noapte deosebit de întunecoasă, doi domni se aflau în cel mai siguratic loc din oraş, vorbind cu voce tare ca să-şi păstreze curajul, când au dat peste domnul J.J. Owen, un bine cunoscut jurnalist.

— Cum, Owen, spuse unul, ce te aduce pe aici într-o noapte ca asta? Mi-ai spus că ăsta este unul dintre locurile favorite bântuite de Vasquez! Nu ţi-e frică să fii pe afară?

— Dragul meu, răspunse jurnalistul cu o cadenţă uscată în vorbire, precum vâjâitul vântului încărcat de frunze, mi-e frică să stau în casă. Am în buzunar una din poveştile lui W.C. Morrow şi nu îndrăznesc să mă duc singur unde este suficientă lumină ca să o citesc.

Contraamiralul Schley şi reprezentantul Charles F. Joy stăteau lângă Monumentul Păcii, în Washington, discutând chestiunea: “Este succesul un eşec?” Domnul Joy se opri brusc în mijlocul unei propoziţii elocvente, exclamând:

— Hei! Am mai auzit fanfara asta, Santlemann’s, cred.

— Nu aud nici o fanfară, spuse Schley.

— Dacă stau şi mă gândesc, nici eu, spuse Joy; dar îl văd pe Generalul Miles venind în josul bulevardului şi festivitatea aceea mă afectează mereu ca o orchestră cu alămuri. Trebuie să-ţi analizezi impresiile cu foarte mare grijă, altfel le încurci originile.

În timp ce Amiralul îşi digera masa rapidă de filosofie, Generalul

Miles trecu cu alaiul, un spectacol de o demnitate impresionantă. Când coada procesiunii trecuse, cei doi observatori îşi reveniră din orbirea trecătoare provocată de strălucirea ei.

— Pare să se simtă bine, spuse Amiralul.

— Nu este nimic, consimţi Joy gânditor, care să îi placă pe jumătate la fel de mult.

Ilustrul om de stat Champ Clark a trăit cândva cam la o milă de satul Jebigue, în Missouri. Într-o zi, el călări în oraş pe măgăruşul lui favorit şi, legând animalul pe partea însorită a străzii, în faţa unei cârciumi, intră cu aerul său de abstinent total pentru a-l înştiinţa pe cârciumar că vinul este botezat. Era o zi înfricoşător de fierbinte. Destul de curând, un vecin veni înăuntru şi, văzându-l pe Clark, îi spuse:

— Omule, nu e bine să laşi măgăruşul ăla acolo, în soare. O să se prăjească, cu siguranţă, fumega când am trecut pe lângă el.

— Oh, n-are nimic, spuse Clark cu nepăsare, este un fumător înrăit.

Vecinul luă o limonadă, dar scutură din cap şi repetă că nu era bine. Deodată îi veni o idee; fusese un incendiu în noaptea trecută, un grajd de după colţ arsese şi un număr de cai ajunseseră la nemurire, printre care şi un mânz care se rumenise de tot. Unul dintre băieţi dădu drumul măgăruşului domnului Clark şi îl înlocui cu partea muritoare a mânzului. Imediat un alt om intră în cârciumă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! spuse el, luând-o pe ocolite, ia de acolo măgarul ăla, miroase.

— Da, interveni, Clark, animalul ăla are cel mai bun nas din Missouri. Dar dacă el nu se supără, n-ar trebui nici tu.

În cursul evenimentelor omeneşti, domnul Clark ieşi şi acolo, aparent, zăceau rămăşiţele incinerate şi micşorate ale animalului său. Băieţii n-au avut parte să se amuze pe seama domnului Clark care se uită la trup şi, cu expresia neutră căreia îi datorează atât de mult avansarea politică, plecă. Dar ducându-se spre casă târziu, în acea noapte, el îşi văzu măgăruşul stând tăcut şi solemn la marginea drumului în lumina ceţoasă a lunii. Menţionând numele lui Satan cu o emfază neobişnuită, domnul Clark o luă la sănătoasa cât de repede putu şi petrecu noaptea în oraş.

Generalul H.H. Wotherspoon, preşedintele Colegiului Militar de Război, avea un babuin cu nasul cârn, un animal de o inteligenţă neobişnuită, dar cu o frumuseţe imperfectă. Întorcându-se în apartamentul

său într-o seară, generalul a fost surprins şi îndurerat să-l găsească pe Adam (căci aşa era numită creatura, generalul fiind darwinist) stând drepţi în faţa lui şi purtând cea mai bună uniformă a stăpânului său, cu epoleţi şi toate cele.

— Nenorocit de strămoş îndepărtat! Detună marele strateg, ce înseamnă asta? Şi cu haina mea pe tine!

Adam se ridică şi, cu o privire plină de reproş, se lăsă în patru labe în felul speciei sale şi, ţopăind prin cameră până la o masă, se întoarse cu o carte de vizită: Generalul Barry venise în vizită şi, judecând după o sticlă goală de şampanie şi mai multe mucuri de trabuc, fusese tratat cu ospitalitate în timp ce aşteptase. Generalul îi ceru scuze strămoşului său credincios şi se retrase. În ziua următoare, îl întâlni pe Generalul Barry, care spuse:

— Spoon, bătrâne, când te-am lăsat ieri seară am uitat să te întreb despre trabucurile acelea excelente. De unde le-ai luat?

Generalul Wotherspoon nu consimţi să răspundă, ci plecă.

— Iartă-mă, te rog, spuse Barry, glumeam, bineînţeles. Păi, am ştiut că nu erai tu înainte să treacă un sfert de oră.

POZITIV, adj. Greşind cu voce tare.

POZITIVISM, s. O filosofie care neagă ştiinţa noastră asupra Realului şi ne afirmă ignoranţa asupra Aparentului. Cel mai îndelungat exponent al său este Comte, cel mai întins Mill şi cel mai gros Spencer.

PRAF DE PUŞCĂ, s. Un agent folosit de naţiunile civilizate pentru soluţionarea disputelor care ar putea deveni problematice dacă ar fi lăsate nerezolvate. Conform majorităţii scriitorilor, invenţia prafului de puşcă este atribuită chinezilor, dar nu cu dovezi convingătoare. Milton spune că a fost inventat de diavol ca să împrăştie îngerii cu el şi această opinie pare să îşi atragă ceva sprijin din puţinătatea îngerilor. Mai mult, are sprijinul din toată inima al onorabilului James Wilson, Secretar al Agriculturii.

Secretarul Wilson a devenit interesat de praful de puşcă în urma unui eveniment care s-a petrecut pe la ferma experimentală a Guvernului din Districtul Columbia. Într-o zi, cu câţiva ani în urmă, un ticălos

imperfect de reverenţios faţă de ataşamentele profunde şi caracterul personal al Secretarului i-a făcut cadou un sac cu praf de puşcă, prezentându-l drept seminţe de *Flashawful flabbergastor*, o cereală din Patagonia de mare valoare comercială, admirabil adaptată acestei clime. Bunul Secretar a fost instruit să o împrăştie de-a lungul unei brazde lungi şi după aceea să o acopere cu sol. Aceasta el a început să facă pe loc şi făcuse o linie continuă de-a lungul unui câmp de zece acri, când a fost obligat să se uite înapoi de un strigăt al generosului donator, care a lăsat să-i scape pe loc un chibrit aprins în brazdă, la începutul ei. Contactul cu solul umezise întrucâtva praful, dar funcţionarul uimit s-a văzut urmărit de un stâlp înalt mişcător de foc, fum şi cu o evoluţie fioroasă. El a stat o clipă paralizat şi incapabil să vorbească, apoi şi-a amintit de un angajament şi, scăpându-l pe jos pe tot, s-a îndepărtat de acolo cu o iuţeală surprinzătoare, încât pentru ochii spectatorilor aflaţi de-a lungul rutei alese apărea ca o dungă lungă, înceţoşată care se prelungea cu o rapiditate de neînchipuit prin şapte sate şi refuzând în mod audibil să se potolească. “Sfinte Sisoe! Ce e aia?” a strigat şeful unui prospector, făcându-şi umbră ochilor şi privind dunga ştearsă a agricultorului care îi intersecta orizontul vizibil. “Acela”, spuse supraveghetorul, privind neatent la fenomen şi din nou concentrându-şi atenţia asupra instrumentului său, “este Meridianul Washingtonului.”

PREADAMIC, s. Una dintre speciile experimentale şi aparent nesatisfăcătoare care a antedatat Creaţia şi a trăit în condiţii greu de conceput. Melsius credea că locuia în Vid şi că era ceva intermediar între peşti şi păsări. Puţine sunt ştiute despre ei, în afară de faptul că i-au oferit lui Cain o soţie şi teologilor o controversă.

PRECEDENT, s. În Drept, o decizie, regulă sau practică anterioară care, în absenţa unui statut definitivat, are orice fel de forţă şi autoritate pe care alege să i-o acorde un Judecător, prin aceasta simplificându-şi sarcina de a face cum pofteşte. Cum există precedente pentru orice, el nu trebuie decât să le ignore pe cele care sunt împotriva interesului său şi să le accentueze pe cele pe care le doreşte. Inventarea precedentului înalţă procedura legală de la starea joasă de chin neprevăzut la atitudinea nobilă a unui arbitrar dirijabil.

PRECIPITAT, adj. Înaintea cinei.

Precipitat în toate, acest păcătos
A trecut la fapte întâi, apoi la cină.

(Judibras)

PREDESTINARE, s. Doctrina conform căreia toate lucrurile se petrec conform cu programul. Această doctrină nu ar trebui să fie confundată cu cea a predeterminării, care înseamnă că toate lucrurile sunt programate, dar nu le afirmă îndeplinirea, aceea fiind numai o implicaţie din partea altor doctrine cu care se împleteşte ea. Diferenţa este suficient de mare ca să fi înecat creştinătatea în cerneală, ca să nu spunem nimic de sânge. Cu deosebirea dintre cele două doctrine în minte şi o credinţă plină de veneraţie în amândouă, poţi spera să scapi de perdiţie, dacă eşti scutit.

PREDETERMINARE, s. Arată ca un cuvânt uşor de definit, dar când iau în considerare că teologi pioşi şi învăţaţi au petrecut vieţi îndelungate explicându-l şi au scris biblioteci întregi ca să-şi explice explicaţiile; când îmi amintesc că naţiunile au fost divizate de războaie sângeroase provocate de diferenţele între predeterminare şi predestinare şi că milioane de comori au fost cheltuite în efortul de a demonstra şi dezminţi compatibilitatea sa cu liberul arbitru şi eficacitatea rugăciunii, a laudei şi a vieţii religioase, amintindu-mi toate aceste fapte oribile din istoria cuvântului, stau îngrozit în faţa problemei spinoase a semnificaţiei sale, îmi cobor ochii spirituali, temându-mă să-i contemplu magnitudinea de rău augur, mă descopăr cu reverenţă şi cu umilinţă fac referire la Eminenţa Sa Cardinaul Gibbons şi Sfinţia Sa Episcopul Potter.

PREDILECŢIE, s. Starea pregătitoare a deziluziei.

PREEXISTENŢĂ, s. Un factor nescris în creaţie.

PREFECT, s. Un criminal ingenios care îşi acoperă hoţiile secrete sub pretenţia jafului pe faţă.

PREFERINŢĂ, s. Un sentiment, sau stare de spirit, indus de credinţa eronată că un lucru este mai bun decât altul.

Un filosof antic, expunându-şi convingerea că viaţa nu este mai bună decât moartea, a fost întrebat de un discipol de ce nu murea atunci. “Deoarece”, a răspuns el, “moartea nu este mai bună decât viaţa.” Este mai lungă.

PREISTORIC, adj. Aparţinând unei perioade anterioare şi unui muzeu. Antedatând arta şi practica de a perpetua falsitatea.

El era născut într-o perioadă preistorică,
Pe când totul era absurd şi fantasmagoric.
Trăind mai târziu, când Clio, celest înregistrată,
A pus evenimentele mari în succesiune,
El, cu siguranţă, n-a văzut nimic caraghios aici,
În afară de minciunile pe care ea le-a azvârlit spre noi.

(Orpheus Bowen)

PREJUDECATĂ, s. O părere rătăcitoare fără mijloace vizibile de susţinere.

PRELAT, s. Un oficial al bisercii care are un grad superior de sfinţenie şi o funcţie mai grasă. Cineva din aristocraţia Raiului. Un gentilom de-al lui Dumnezeu.

PREROGATIVĂ, s. Dreptul unui suveran de a face rău.

PREŞEDINTE, s. Figura principală dintr-un mic grup de oameni de către care - şi numai de către ei - este cunoscut cu precizie că mulţimile imense de compatrioţi nu i-a vrut pe nici unul Preşedinte.

Dacă aceasta e o onoare, precis este una şi mai mare
Să fii un spectator simplu şi neblestemat.
Priviţi la omul marcant şi notabil
Căruia nici un elector nu i-a refuzat vreodată un vot!
Un domn nediscreditat, nehuiduit
Care, din câte ştim, ar putea fi Preşedinte,
După aclamări. Salutaţi, lacheilor, salutaţi!
Eu trec cu urechile larg deschise!

(Jonathan Fomry)

PREŞEDINŢIE, s. Porcul îngrăşat din jocul de cameleon al politicii americane.

PREŢ, s. Valoare, plus o sumă rezonabilă pentru frecuşurile conştiinţei în a o cere.

PREVESTIRE, s. Un semn că se va întâmpla ceva dacă nu se întâmplă nimic.

PREZBITERIAN, s. Cineva care susţine convingerea că autorităţile guvernante ale Bisercii ar trebui să se numească prezbiteri.

PREZENT, s. Acea parte a eternităţii care desparte domeniul dezamăgirii de tărâmul speranţei.

PREZENTABIL, adj. Înveşmântat hidos după moda timpului şi locului.

În Booriboola-Gha, un om este prezentabil, în ocazii de ceremonie, dacă îşi vopseşte abdomenul în albastru intens şi poartă o coadă de vacă; la New York el poate, dacă vrea, să omită vopseaua, dar după apus trebuie să

poarte două cozi făcute din lână de oaie şi vopsite în negru.

PREZENTARE s. O ceremonie socială inventată de diavol pentru gratificarea servitorilor săi şi chinuirea duşmanilor. Prezentarea îşi atinge cea mai răuvoitoare dezvoltare în acest secol, fiind, într-adevăr, strâns legată de sistemul nostru politic. Fiecare american fiind egal cu oricare alt american, urmează că fiecare are dreptul să cunoască pe oricine altcineva, ceea ce implică dreptul de prezentare fără cerere sau permisiune. Declaraţia de Independenţă ar trebui să sune astfel:

"Susţineam aceste adevăruri ca fiind evidente: că toţi oamenii sunt creaţi egali, că ei sunt dăruiţi de Creatorul lor cu anumite drepturi inalienabile şi că printre acestea se numără viaţa şi dreptul de a face pe altcineva nefericit aruncându-i în spinare o cantitate incalculabilă de cunoştinţe; libertatea, în special libertatea de a prezenta persoane una alteia fără a stabili mai întâi dacă nu se cunosc deja sau dacă nu sunt duşmani; şi urmărirea fericirii altuia cu o gloată de străini în goană."

(A) PREZIDA, v. A ghida acţiunea unui corp delibera spre un rezultat dezirabil. În *"jurnalează"*, a cânta la un instrument muzical; ca în "El a prezidat peste piculină."

Editorul de titluri, ţinând numărul în mână,
Citi cu o faţă solemnă:
"Muzica a fost neobişnuit de măreaţă,
Cea mai bună oferită vreodată,
Căci concetăţeanul nostru Brown a prezidat
La orgă cu pricepere şi graţie."
Editorul de titluri se opri din citit
Şi, întinzând ziarul jos
Pe birou, mâzgăli la începutul listei:
"Interpretare măiastră din partea Preşedintelui Brown."

(Orpheus Bowen)

PRIETENIE, s. Un vapor suficient de mare să ţină doi pe vreme bună, dar numai unul pe vreme proastă.

Marea era calmă şi cerul abastru,
Cu veselie, cu veselie, navigam noi doi.
Barometrul ridicat aduce bucurie.
Pe vasul ameţit, cu un ţipăt groaznic
S-a prăvălit furtuna şi noi am căzut.
Vai, mersul e un lucru urâcios!

(Armit Huff Bettle)

PRIMAT, s. Conducătorul unei biserici, în special a unei biserici de Stat susţinută prin contribuţii involuntare. Primatul Angliei este Arhiepiscopul de Canterbury, un bătrân domn amiabil care ocupă Palatul Lambeth când trăieşte şi Westminster Abbey când este mort. De obicei este mort.

PROBOSCIDĂ, s. Organul rudimentar al unui elefant care îi serveşte în loc de cuţit şi furculiţă, pe care Evoluţia i le-a refuzat până acum. În scopuri umoristice i se spune popular trompă.

Întrebat cum ştia că un elefant porneşte în călătorie, ilustrul Joe Miller a aruncat o privire plină de reproş spre torţionarul său şi a răspuns, absent: “Când este deschis” şi s-a aruncat de pe un promontoriu înalt în mare. Astfel a pierit în gloria sa cel mai faimos umorist al antichităţii, lăsând omenirii o moştenire de suferinţă! Nici un succesor demn de titlu nu a apărut, deşi domnul Edwar Bok, de la *Ladies’ Home Journal*, este foarte respectat pentru puritatea şi delicateţea caracterului său personal.

PROCES, s. O investigaţie formală menită să dovedească şi să înscrie în acte caracterul fără pată al judecătorilor, avocaţilor şi juraţilor. În acest scop este necesar să se obţină un contrast faţă de persoana cuiva care se numeşte pârât, prizonier sau acuzat. Când contrastul este făcut suficient de clar, această persoană este făcută să treacă prin asemenea chinuri încât să le dea virtuoşilor domni un sentiment confortabil al imunităţii lor, adăugat celui al valorii lor. În zilele noastre, acuzatul este de obicei o fiinţă umană,sau un socialist, dar în vremurile medievale chiar animalele, peştii, reptilele şi

insectele erau aduse la proces. Un animal care luase o viaţă omenească sau practica vrăjitoria era arestat după cuviinţă, acuzat şi, dacă era condamnat, omorât de călăul public. Insectele care făceau ravagii pe câmpurile cu grâne, în livezi şi în vii erau citate să compară cu avocatul în faţa unui tribunal civil şi după luarea depoziţiei, argumentării şi condamnării, dacă insistau *in contumaciam*, chestiunea era preluată de înalta curte ecleziastică, unde ele erau în mod solemn excomunicate şi anatemizate. Pe o stradă din Toledo, nişte porci care alergaseră cu răutate printre picioarele viceregelui, răsturnându-l, au fost arestaţi pe mandat, judecaţi şi pedepsiţi. În Neapole, un măgar a fost condamnat la ardere pe rug, dar sentinţa pare să nu fi fost executată. D'Addosio relatează din înregistrările curţii multe procese ale unor porci, boi, cai, cocoşi, câini, capre etc. spre îmbunătăţirea comportamentului şi moralei lor. În 1451 a fost deschis un proces împotriva lipitorilor care infestau nişte heleştee de lângă Berna, iar Episcopul de Lausanne, instruit la Universitatea din Heidelberg, a dictat ca unii dintre viermii acvatici să fie aduşi în faţa magistraturii locale. Aceasta s-a făcut şi lipitorile, şi prezente, şi absente, au primit ordin să părăsească locurile pe care le infestaseră în trei zile sub ameninţarea blestemului lui Dumnezeu. În voluminoasele înregistrări ale acestei cauze celebre, nu se găseşte nimic care să arate dacă inculpaţii au făcut recurs la pedeapsă sau au plecat pe loc din acea jurisdicţie neospitalieră.

PROFEŢIE, s. O privire în viitor, de obicei ameninţătoare. O aşteptare, de obicei interzisă.

> Suflaţi, suflaţi, brize înmiresmate,
> Peste Ceylon trimiteţi-vă răsuflarea
> Unde orice perspectivă e plăcută,
> În afară de cea a morţii.
>
> *(Episcopul Sheber)*

PROIECTIL, s. Arbitrul final în dispute internaţionale. În trecut aceste dispute se încheiau prin contact fizic între cei implicaţi, cu argumente simple precum logica rudimentară pe care o putea oferi epoca: sabia, suliţa şi tot aşa. O dată cu creşterea prudenţei în chestiunile militare, proiectilul a ajuns să fie din ce în ce mai favorizat, iar acum este extrem de preţuit de cei

mai curajoşi. Defectul său capital este că necesită îngrjiire personală la punctul de propulsie.

PROPRIETATE, s. Orice lucru material care nu are nici o valoare deosebită, care poate fi deţinut de A împotriva cupidităţii lui B. Orice gratifică pasiunea pentru posesie a cuiva şi o dezamăgeşte în alţii. Obiectul rapacităţii scurte a omului şi lunga indiferenţă.

PROPRIETATE INDIVIDUALĂ, s. Despărţire, cum ar fi pământuri în proprietate individuală, nu în proprietate comună. Anumite triburi de indieni sunt considerate a nu fi suficient de civilizate pentru a avea în proprietate individuală pământurile pe care până atunci le-au ţinut în organizaţii tribale şi nu au putut să le vândă Albilor pentru mărgele de sticlă şi whisky din cartofi.

Iată! bietul indian a cărui minte neînvăţată
A văzut moartea înainte, iadul şi mormântul înapoi;
Pe care colonistul avar nu l-a invitat niciodată la masă,
Lucruşoarele lui, prada lor căutată;
Pe care Deposedarea, cu ademenire tentantă
I-a convins pe altundeva în fiecare clipă!
Focul lui nestins şi viermele nemuritor
Prin “proprietate individuală” (termen încântător!)
Sunt răcite şi stinse, respectiv, până la urmă,
Iar noul proprietar ţine totul strâns!

PROSTĂNAC, s. O persoană care pătrunde în domeniul speculaţiei intelectuale şi se împrăştie prin canalele activităţii morale. El este omnilateral, omniprezent, omniscient, omnipotent, omnivor şi omnibuz. El a fost cel care a inventat literele, tipăritura, calea ferată, vaporul cu aburi, telegraful, platitudinea şi cercul ştiinţelor. El a creat patriotismul şi le-a învăţat pe naţiuni războiul, a înfiinţat teologia, filosofia, dreptul, medicina şi Chicago. El a instaurat guvernările monarhice şi republicane. El este dintru eternitate întru eternitate; aşa cum l-au zărit zorile creaţiei tot aşa se prosteşte acum. În dimineaţa timpului, el cânta pe dealurile primitive, iar la prânzul existenţei el ţinea fruntea procesiunii fiinţării. Mâna lui de bunic era

adânc vârâtă în Soarele apus al civilizaţiei, iar în amurg el pregăteşte masa de seară a Omului din lapte şi moralitate şi aşterne cuvertura mormântului universal. Şi după ce noi toţi ne-am retras pentru noaptea uitării eterne el va sta treaz să scrie o istorie a civilizaţiei omeneşti.

PROSTIE, s. Acel “dar şi aptitudine divine” a cărei energie creatoare, care controlează şi îi inspiră mintea Omului, îi ghidează acţiunile şi îi decorează viaţa.

O, Prostie! Deşi Erasmus te-a lăudat cândva
Într-un volum gros şi toţi autorii ştiuţi
Dacă nu a ta glorie, totuşi puterea ta au arătat,
Binevoieşte să primeşti omagiul fiului tău ce aleargă
Prin toate labirinturile fraţilor săi, proşti şi nătângi,
Vieţile să le dreagă şi s-o susţină pe-a lui,
Oricât de nevoie şi-ar arunca săgeţile,
Mult s-or bonti armele zburătoare în toate dosurile.
A tututor mamă, Prostie! Fie soarta mea să-nalţ
Cu plămâni viguroşi, aici pe ţărmul vestic,
Cu toate vlăstarele tale îngrămădite de peste tot,
Cântul de laudă ce tu mi-l inspiri,
Şi de-o fi prea slab, îl voi angaja să mă ajute
Pe Dick Watson Gilder, cel mai solemn dintre toţi.

(Aramis Loto Frope)

PROTOPOP, s. O persoană de cel mai viu interes pentru antipopi.

PROVIDENŢIAL, adj. Neaşteptat şi, evident, spre beneficiul persoanei care îl descrie astfel.

(A) PUBLICA, v. În chestiuni literare, a deveni elementul fundamental într-un con de critici.

PURCEL s. Un animal *(Porcus omnivorus)* strâns înrudit cu specia umană prin splendoarea şi vivacitatea apetitului său care totuşi este inferior ca orizont, căci se reduce la porc.

PUŞCĂRIE, s. Un loc de pedeapsă şi răsplată. Poetul ne asigură că "zidurile de piatră nu fac puşcăria", ci o combinaţie între zidurile de piatră, parazitul politic şi instructorul moral nu există o grădină a plăcerilor.

PYRRONISM, s. O filosofie antică numită după inventatorul ei. Consta într-o necredinţă absolută în orice în afară de Pyrronism. Profesorii săi moderni l-au adăugat şi pe acesta.

Q

QUIJOTESC, adj. Absurd de cavaler, precum Don Quijote. O analiză a frumuseţii şi excelenţei acestui adjectiv incomparabil îi este din nefericire refuzat celui care are nefericirea de a şti că numele nefericitului domn se pronunţă Chi-ho-te.

> Când ignoranţa din vieţile noastre poate alunga
> Filologia, e o prostie să cunoşti spaniola.
>
> *(Juan Smith)*

R

RAC, s. Un crustaceu mic care seamănă foarte bine cu homarul, dar este mai puţin digerabil.

În acest animal mic este admirabil figurată şi simbolizată înţelepciunea omenească; pentru că racul se mişcă numai cu spatele şi poate avea numai retrospecţie, văzând nimic altceva decât pericolele deja trecute; la fel înţelepciunea omului nu îi permite să evite nebuniile care îi tulbură calea, ci numai să le priceapă natura după aceea.

(Sir James Merivale)

RADICALISM, s. Conservatorismul de mâine injectat în chestiunile de azi.

RADIU, s. Un mineral care dă căldură şi stimulează organul după care se înnebuneşte savantul.

RAI, s. Un loc unde cei răi încetează să te mai supere cu discuţiile despre problemele lor personale, iar cei buni ascultă cu atenţie în timp ce tu ţi le expui pe ale tale.

RANG, s. Înălţare relativă pe scara valorii umane.

El deţinea la curte un rang aşa înalt,
Încât alţi nobili l-au întrebat de ce.
“Deoarece”, li se răspunse, “altora le lipseşte
Îndemânarea lui de-a scărpina spinarea regală.”

(Aramis Jukes)

RAPACITATE, s. Providenţă fără silinţă. Frugalitatea puterii.

(A) RAŢIONA, v. A cântări probabilităţile pe scara dorinţei.

RAŢIONAL, s. Lipsit de toate iluziile în afară de cele ale observaţiei, experienţei şi reflecţiei.

RAŢIUNE, s. Înclinaţia prejudecăţii.

RĂBDARE, s. O formă minoră de disperare, deghizată în virtute.

RĂCAN, s. Un domn din armată cu bastonul unui mareşal în raniţă şi un impediment în speranţe.

RĂGAZ, s. O suspendare a ostilităţilor împotriva unui asasin condamnat, pentru a-i permite Executivului să decidă dacă nu cumva crima a fost comisă de procuror. Orice întrerupere în continuitatea unei aşteptări neplăcute.

Altgeld, pe patul său incandescent
Zăcea, cu un demon în aşteptare la capul său.
“Oh, crud bucătar, te rog, acordă-mi o uşurare -
Un răgaz de la frigere, oricât de scurt.

Aminteşte-ţi cum pe pământ i-am iertat
Pe toţi prietenii tăi din Illionis aflaţi la ananghie.”
“Suflet nefericit! Doar pentru asta te zvârcoleşti
Pe foc nestins, vierme nemuritor.

Totuşi, fiindu-mi milă de starea ta incomodă
Îţi voi îmblânzi soarta şi micşora durerea.

Pentru un anotimp nimic nu-ţi va tulbura confortul
Nici măcar amintirea a ceea ce eşti.”

Prin tot spaţiul etern căzu tăcere-ncremenită
Cerul se clătină când Mila în Iad intră.
“Atât, demon blând, să-mi fie răgazul
Pe cât, domnind aici, te-aş păsui eu.”

“Atât de mult, biet suflet, cât timp oricăruia din gloata
Ce-ai scos-o din închisoare i-a luat ca să se-ntoarcă.”
O răcoare plăcută atinse spatele lui Altgeld
În timp ce-l întorceau pe partea cealaltă.

(Joel Spate Woop)

RĂSĂRIT, s. Momentul când se duc la culcare oamenii cu raţiune. Anumiţi oameni bătrâni preferă să se trezească la acel moment, făcând o baie rece şi o plimbare lungă pe stomacul gol şi supunându-şi trupul la pedepse în alte feluri. Apoi ei indică aceste practici cu mândrie ca fiind cauza sănătăţii lor robuste şi a anilor înaintaţi; adevărul fiind că ei sunt voinici şi bătrâni nu datorită obiceiurilor lor, ci în ciuda lor. Motivul pentru care descoperim numai persoane robuste făcând aceasta este pentru că pe toţi ceilalţi care au încercat-o i-a omorât.

RĂSCUMPĂRARE, s. Achiziţionarea a ceea ce nici nu aparţine vânzătorului, nici nu poate aparţine cumpărătorului. Cea mai neprofitabilă investiţie.

(A) RĂSPUNDE, v. A formula un răspuns, sau a dezvălui altcumva o conştiinţă de a fi inspirat un interes în ceea ce Herbert Spencer numeşte “coexistenţe externe”, aşa cum Satana, ghemuit ca broasca, la urechea Evei, a răspuns la atingerea suliţei îngerului. A răspunde la daune înseamnă a contribui la întreţinerea avocatului reclamantului şi, incidental, la gratificaţia reclamantului.

RĂSPUNDERE, s. Mama precauţiei.

“Răspunderea mea, ţine minte.”
A spus marele Vizir: “Da, da”,
A spus Şahul: “Ţine-o - e singurul fel
De abilitate pe care-o posezi.”
(Joram Tate)

RĂUFĂCĂTOR, s. Factorul de frunte în progresul speciei umane.

RĂZBOI, s. Un produs secundar al artelor păcii. Cea mai ameninţătoare condiţie politică este o perioadă de amiciţie internaţională. Studentul la istorie care nu a fost învăţat să se aştepte la neaşteptat poate să se laude pe drept a fi inaccesibil luminii. “În timpul păcii pregătiţi-vă de război” are un înţeles mai profund decât se discerne de obicei, înseamnă nu pur şi simplu că toate lucrurile pământeşti au un sfârşit, că schimbarea este singura lege neschimbată şi eternă, ci că ogorul păcii este des semănat cu seminţele războiului şi foarte potrivit pentru germinarea şi creşterea lor.

Când Kubilai Han a decretat “domul plăcerii statale”,
Când adică era pace şi îngrăşare în Xanadu,
El a auzit în depărtare
Voci ancestrale profetizând războiul!

Unul dintre cei mai mari poeţi, Coleridge, a fost unul dintre cei mai înţelepţi dintre oameni şi nu degeaba ne-a citat această parabolă. Să avem ceva mai puţine “mâini peste mare” şi ceva mai multă neîncredere din acea neîncredere elementară care este siguranţa naţiunilor”. Războiului îi place să vină ca un hoţ, noaptea; profesarea amiciţiei eterne aduce noaptea.

RĂZBUNARE, s. Piatra naturală pe care este înălţat Templul Legii.

RÂIE, s. Patriotismul unui scoţian.

RÂS, s. O convulsie interioară, producând o distorsionare a trăsăturilor, însoţită de sunete nearticulate. Este molipsitoare şi, deşi intermitentă, incurabilă. Predispoziţia la atacuri de râs este una dintre caracteristicile care îl disting pe om de animale - acestea nefiind nu numai inaccesibile provocării exemplului său, dar imune la microbii care au jurisdicţia originală în blagoslovirea cu această boală. Dacă râsul ar putea fi împărtăşit animalelor prin inoculare de la pacientul uman este o întrebare care nu a primit răspuns prin experimentare. Dr. Meir Witchell susţine că natura infecţioasă a râsului se datorează fermentării instantanee a sputei, împrăştiată în jur. De la această particularitate, el numeşte boala *Convulsio spargens*.

REALISM, s. Arta de a picta natura aşa cum li se pare broaştelor râioase. Şarmul care se revarsă dintr-un peisaj pictat de o cârtiţă sau o poveste scrisă de un vierme.

REALITATE, s. Visul unui filosof nebun. Ceea ce ar rămâne în creuzet dacă ai face analiza unei fantome. Nucleul vacuumului.

(A-ŞI) REAMINTI, v. A-şi aduce aminte, cu adăugiri, despre ceva care nu a fost ştiut în trecut.

REBEL, s. Un propunător al unei noi nereguli care a eşuat în a o impune.

RECONCILIERE, s. O suspendare a ostilităţilor. Un armistiţiu armat cu scopul de a dezgropa morţii.

(A) RECONSIDERA, v. A căuta o justificare pentru o decizie deja luată.

RECREERE, s. Un mod deosebit de deprimare pentru a scăpa de o oboseală

generală.

RECRUT, s. O persoană diferită de un civil după uniforma sa şi de un soldat după ţinută.

Tocmai ieşit din fermă, fabrică sau stradă,
Pasul său mărşăluit, în urmărire sau retragere,
Ar fi un spectacol marţial impresionant,
Cu excepţia a două impedimente: picioarele lui.

(Thompson Johnson)

RECTOR, s. În Biserica anglicană, a Treia Persoană a Treimii parohiale, Parohul şi Vicarul fiind celelalte două.

RECVIEM, s. O misă pentru mort, pe care poeţii minori ne asigură că "vântul o cântă peste mormintele favoriţilor lor"; uneori, pentru a oferi un divertisment variat, el cântă un prohod.

REDUNDANT, adj. Superfluu; inutil; prea.

Sultanul spuse: "Sunt dovezi nenumărate
Să-l răzbim pe acest câine necredincios redundant."
La care Marele Vizir, cu mină impresionată
Răspunse: "Capul lui, cel puţin, pare excesiv."

(Habeeb Suleiman)

"Domnul Debs este un cetăţean redundant."

(Theodore Roosevelt)

REFERENDUM, s. O lege pentru supunerea legislaţiei propuse unui vot

popular pentru a afla nonsensul opiniei publice.

REFLECŢIE, s. O acţiune a minţii prin care obţinem o vedere mai clară a relaţiei noastre cu lucrurile de ieri şi suntem în stare să evităm pericolele pe care nu le vom mai întâlni.

REFORMĂ, s. Un lucru care îi mulţumeşte cel mai mult pe reformatorii care se opun reformării.

REFUGIU, s. Orice asigură protecţia cuiva aflat în pericol. Moise şi Joshua au oferit şase oraşe de refugiu: Bezer, Golan, Ramoth, Kadesh, Shekem şi Hebron, către care cineva care luase viaţa cuiva, din inadvertenţă, putea fugi când era vânat de rudele decedatului. Acest expedient admirabil le oferea un exerciţiu sănătos şi le permitea să se bucure de plăcerile vânătorii prin care sufletul mortului era onorat în mod adecvat cu manifestări similare jocurilor funerare din Grecia străveche.

REFUZ, s. Negarea a ceva dorit: mâna unei domnişoare bătrâne pentru căsătorie de către un peţitor bogat şi frumos; ca o franciză valoroasă pentru o corporaţie bogată de către un consilier comunal; izbăvirea pentru un rege impertinent de către un preot şi tot aşa. Refuzurile sunt gradate în mod descrescător al finalităţii astfel: refuzul absolut, refuzul condiţionat, refuzul provizoriu şi refuzul feminin. Cel din urmă este numit de unii cazuişti refuzul aprobativ.

REGE, s. O persoană de sex masculin cunoscută, de obicei, în america drept “cap încoronat”, deşi niciodată nu poartă o coroană, ca să nu mai vorbim că nu are cap.

Un rege, în vremuri de mult, de mult trecute,
Îi spuse bufonului său cel leneş:
“Dacă aş fi în locul tău şi tu în al meu
Cu veselie mi-ar zbura timpul
Fără vreo grijă sau o supărare să mă tulbure.”

“Motivul, Sire, pentru care-aţi prospera”,
Spuse bufonul - “dacă l-aţi auzi -
Ar fi acela că dintre toţi bufonii vii
Care vă recunosc drept suveran, eu
Am firea cea mai iertătoare.”

(Oogum Bem)

REGINĂ, s. O femeie de care este condus un regat când există un rege şi prin care este condus când nu există.

RELICVARIU, s. Un receptacol pentru obiecte sacre precum bucăţile de cruce adevărată, coaste ale sfinţilor, urechile măgarului lui Balaam, plămânul cocoşului care l-a chemat pe Petru spre pocăinţă şi tot aşa. Relicvariile sunt, de obicei, din metal şi dotate cu o încuietoare pentru a împiedica conţinutul lor să iasă şi să facă miracole la momente nepotrivite. O pană din aripa Îngerului Bunei-Vestiri a scăpat odată în timpul unei predici de la Sfântul Petru şi a gâdilat atât de tare nasurile congregaţiei că s-au trezit cu toţii şi au strănutat cu mare forţă de trei ori fiecare. Se relatează în *“Gesta Sanctorum”* că un sacristan din catedrala Canterbury a surprins capul Sfântului Denis în bibliotecă. Apostrofat de asprul custode, a explicat că era în căutarea unei cărţi de dogme. Această uşurinţă nepotrivită l-a înfuriat atât de mult pe diocezan, încât ofensatorul a fost anatemizat în public, aruncat în Stour şi înlocuit de un alt cap al Sfântului Denis, adus de la Roma.

RELIGIE, s. O fiică a Speranţei şi Fricii, care îi explică Ignoranţei natura Necunoscutului.

— Care este religia ta, fiule? se interesă Arhiepiscopul de Rheims.
— Scuzaţi, monseniore, răspunse Rochebriant; mi-e ruşine de ea.
— Atunci de ce nu devii ateu?
— Imposibil! Mi-ar fi ruşine de ateism.
— În acest caz, domnule, ar trebui să treceţi la protestanţi.

RENUMĂRARE, s. În politica americană, o nouă aruncare a zarurilor, acordată jucătorului împotriva căruia sunt aranjate.

RENUME, s. Un grad de distincţie între notorietate şi faimă, ceva mai suportabil decât unul şi un pic mai intolerabil decât celălalt. Uneori este conferit de o mână neprietenoasă şi nerecunoscătoare.

Am atins harpa pe orice strună,
Dar nu am găsit nici o ureche să mă asculte;
Şi apoi Ithuriel m-a atins
Cu o suliţă revelatoare.

Nici tot geniul meu, cât de mare ar fi,
Nu m-ar mâna în miez de noapte,
Dar am simţit îndemnul său
Şi am sărit în lumină!

(W.J. Candleton)

REPARAŢIE, s. Satisfacţie care se acordă pentru o nedreptate şi se scade din mulţumirea simţită în comiterea ei.

REPLICĂ, s. Insultă prudentă ca răspuns, practicată de gentilomii cu o aversiune constituţională faţă de violenţă, dar cu o dispoziţie puternică să ofenseze. Într-un război al cuvintelor, tactica indianului nord-american.

REPORTER, s. Un scriitor care îşi bâjbâie drumul spre adevăr şi îl împrăştie cu o furtună de cuvinte.

“Mai dragă decât ştie pieptul meu, o, tu,
Ale cărei buze sunt pecetluite şi nu tăgăduieşti!”

Aşa cânta reporterul voios în timp ce sporea
Sub mâna sa interviul de-o şchioapă.

(Barson Maith)

REPREZENTANT, s. În politica naţională, un membru al Camerei Inferioare de pe această lume fără o speranţă observabilă de promovare în următoarea.

REPROBAŢIUNE, s. În teologie, starea unui muritor ghinionist blestemat prenatal. Doctrina reprobaţiunii a fost predicată de Calvin, a cărui bucurie faţă de ea a fost oarecum întunecată de trista sinceritate a convingerii sale că, deşi unii sunt predestinaţi damnării, alţii sunt predestinaţi salvării.

REPRODUCERE, s. O replică a unei opere de artă de către artistul care a făcut originalul. Se numeşte astfel pentru a o deosebi de copie, care este făcută de un alt artist. Când cele două sunt făcute cu pricepere egală, replica este mai valoroasă, căci se presupune că este mai frumoasă decât arată.

REPUBLICĂ, s. O naţiune în care, guvernanţii şi guvernaţii fiind aceiaşi, există numai o autoritate permisă pentru a impune o supunere opţională. Într-o republică, fundamentul ordinii publice este obiceiul, din ce în ce mai micşorat, de supunere moştenit de la strămoşi care, fiind cu adevărat guvernaţi, se supuneau cauzei pentru că trebuia. Există multe feluri de republici aşa cum există multe nuanţe între despotismul de la care au plecat şi anarhia spre care se îndreaptă.

RESPECT DE SINE, s. O laudă eronată.

RESPECTABILITATE, s. Vlăstarul unei relaţii dintre un cap chel şi un cont bancar.

RESPIRATOR, s. Un aparat care se potriveşte peste nasul şi gura unui

locuitor al Londrei, prin care filtrează universul vizibil în trecerea sa spre plămâni.

RESPONSABILITATE, s. O povară detaşabilă uşor, de mutat pe umerii lui Dumnezeu, ai Sorţii, Fortunei, Norocului sau vecinului. În zilele astrologiei era obişnuit să o descarci asupra unei stele.

Vai, lucrurile nu sunt cum ar trebui să le vedem
Dacă Eva ar fi lăsat mărul în pace;
Şi mulţi indivizi care ar fi trebuit
Să se mulţumească cu frânturi de gânduri
Sau să joace un joc uşurel
Cu războinici pe câmpii de glorie
Sunt prăbuşiţi de steaua nenorocoasă
Şi strigă: “Alune! Poftim!”

(Cerşetorul Zdrahon)

RESTITUIRI, s. Fondarea sau dăruirea universităţilor şi bibliotecilor publice prin donaţii sau moşteniri.

RESTITUITOR, s. Binefăcător; filantrop.

REŢETĂ, s. Presupunerea unui doctor referitoare la cel ce va prelungi situaţia cu cel mai mic rău pentru pacient.

REVELAŢIE, s. O carte faimoasă în care Sfântul Ioan Divinul a ascuns tot ceea ce ştia. Revelaţia se face de către comentatori care nu ştiu nimic.

(A) REVIZUI, v.

Ca să-ţi îndrepţi înţelepciunea (fără să te-ndoieşti de ea,

Deşi, în adevăr, nu e nimic de capul ei)
Asupra unei cărţi şi astfel să citeşti din ea
Calităţile de care de-abia ai auzit.

REVOLTĂ, s. Un divertisment popular dat armatei de către privitori nevinovaţi.

REVOLUŢIE, s. În politică, o schimbare abruptă în forma de neguvernare. În mod specific, în istoria americană, substituirea conducerii Administraţiei cu acea a unui Minister din care bunăstarea şi fericirea poporului au progresat cu o întreagă jumătate de inch. Revoluţiile sunt, de obicei, însoţite de o efuziune considerabilă de sânge, dar se consideră că merită, această apreciere fiind făcută de beneficiarii al căror sânge nu a avut neşansa să fie vărsat. Revoluţia Franceză este de o valoare inestimabilă pentru cea socialistă de azi; când trage sfoara punând-i în mişcare oasele, gesturile sale sunt nespus de înfricoşătoare pentru tiranii sângeroşi suspectaţi de aţâţare la lege şi ordine.

REZIDENT, adj. Incapabil să plece.

REZONABIL, adj. Accesibil infecţiei din partea părerilor noastre. Ospitalier pentru persuasiune, descurajare şi evaziune.

REZULTAT, s. Un soi deosebit de dezamăgire, de către tipul de inteligenţă care vede într-o excepţie o dovadă a regulii; înţelepciunea unei acţiuni este judecată prin rezultatul final. Acesta este un nonsens nemuritor, înţelepciunea unei acţiuni trebuie să fie judecată după părerea pe care o avea cel care a făcut-o când a făcut-o!

RIDICULIZARE, s. Cuvinte menite să arate că persoana căreia îi sunt adresate este lipsită de demnitatea caracterului distingând-o de cel care le grăieşte. Poate fi grafică, mimică sau pur şi simplu glumeaţă. Shaftesbury este citat că a declarat-o “testul adevărului”. O afirmaţie ridicolă pentru mulţi, o minciună solemnă care a trecut prin secole de ridiculizare fără să se

abată de la acceptarea populară. Ce a fost, de exemplu, ridiculizat în mod mai valoros decât doctrina “Copilului: Respectabilitate”?

RIMĂ, s. Cuvinte care sunt în acord la sfârşitul versurilor, majoritatea proaste. Versurile însele, a nu se confunda cu proza, sunt în marea majoritate şterse. De obicei (şi cu răutate) scris şi “rimare”.

R.I.P. O abreviere neatentă de la *requiescat in pace*, atestând bunăvoinţa indolentă faţă de morţi. Conform învăţatului doctor Drigge, totuşi, literele nu însemnau la origine nimic altceva decât *reductus in pulvis*.

RIT, s. O ceremonie religioasă sau semireligioasă stabilită de lege, precept sau obicei, din care se stoarce cu grijă uleiul sincerităţii.

RITUALISM, s. O Grădină Olandeză a lui Dumnezeu prin care El se poate plimba în libertate rectilinie, fără să calce iarba.

ROATĂ, s. Un instrument concludent folosit foarte mult în trecut pentru convingerea devotaţilor unei credinţe false să îmbrăţişeze adevărul viu. Ca vocaţie pentru neconvertiţi, roata nu a avut niciodată vreo eficienţă deosebită, iar acum se bucură de prea puţină stimă populară.

ROM, s. În mod generic, “apă de foc” care produce nebunia în rândul abstinenţilor totali.

ROMAN, s. O povestire căptuşită. Un fel de compoziţie care are aceeaşi legătură cu literatura ca panorama cu arta. Fiind prea lung pentru a fi citit la întruniri, impresiile făcute de părţile sale succesive sunt succesiv şterse, ca şi în cazul panoramei. Unitatea, deplinătatea efectului, este imposibilă, căci, pe lângă puţinele pagini citite la sfârşit, tot ceea ce este păstrat în minte este simpla intrigă a ceea ce s-a întâmplat mai înainte. Faţă de nuvelă, romanul este ceea ce este fotografia faţă de pictură. Principiul care îl deosebeşte, probabilitatea, corespunde actualităţii literale a fotografiei şi îl pune în mod

distinct în categoria reportajului, în timp ce aripa liberă a nuvelistului îi permite să se înalţe la asemenea altitudini ale imaginaţiei pe cât este potrivit să atingă; şi primele trei elemente esenţiale ale artei literare sunt imaginaţia, imaginaţia şi imaginaţia. Arta de a scrie romane, aşa cum era, este de multişor moartă pretutindeni, în afară de Rusia, unde este nouă. Pace osemintelor sale, dintre care unele au vânzări mari.

ROMANŢ, s. Ficţiune care nu mărturiseşte nici o legătură cu Dumnezeul Lucrulilor Aşa Cum Sunt. În nuvelă, gândul scriitorului este priponit de probabilitate, ca un cal domestic de stâlp, dar în romanţ hălăduieşte după voie în întreaga regiune a imaginaţiei, liber, fără lege, imun la muşcătură şi frâu. Romancierul dumneavoastră este o creatură slabă, aşa cum ar spune Carlyle, doar un reporter. El ar putea inventa personajele şi intriga, dar nu trebuie să-şi închipuie că ceva ce se întâmplă nu s-ar putea petrece, chiar dacă întreaga sa naraţiune este în mod candid o minciună. De ce îşi impune această condiţie grea şi târăşte la fiecare distanţă un lanţ lung făurit chiar de el, poate explica în zece volume groase fără a lumina nici măcar cu o rază de lumânare adâncul întunecat al propriei ignoranţe în această chestiune. Sunt romane mari, căci marii scriitori şi-au epuizat puterile să le scrie, dar rămâne adevărat că de departe cea mai fascinantă ficţiune pe care o avem este *“O mie şi una de nopţi”*.

ROSTRUM, s. În latină, ciocul unei păsări sau prova unei nave. În America, un loc de unde un candidat la o funcţie îşi expune în mod energic înţelepciunea, virtutea şi puterea gloatei.

ROUNDHEAD, s. Un membru al Partidului Puritan în Războiul Civil Englez, numit astfel după obiceiul de a-şi purta părul tuns scurt, în timp ce duşmanul său, Cavalerul, şi-l purta lung. Erau şi alte diferenţieri între ei, dar stilul coafurii era cauza fundamentală a discuţiei. Cavalerii erau regalişti deoarece regele, un individ indolent, găsea mai convenabil să îşi lase părul să crească decât să se spele pe ceafă. Acest lucru a fost considerat de puritani, care erau în marea majoritate bărbieri şi fabricanţi de săpun, un rău pentru comerţ, iar capul regal era, prin urmare, obiectul indignării lor deosebite. Descendenţii tuturor beligeranţilor de atunci îşi poartă părul la fel, dar focurile animozităţii aprinse în acea luptă străveche se sting până în zilele noastre sub zăpezile politeţii britanice.

(A SE) RUGA, v. A cere ca legile Universului să fie anulate în numele unui singur solicitant care se mărturiseşte nedemn.

(A) RUINA, v. A distruge. În mod specific a distruge credinţa unei fecioare în virtutea fecioarelor.

RUS, s. O persoană cu sânge caucazian şi suflet mongol. Un tătar emetic.

S

SABAT, s. Un festival săptămânal care îşi are originea în faptul că Dumnezeu a făcut lumea în şase zile şi a fost arestat în a şaptea. Printre evrei, respectarea zilei a fost impusă de una dintre Porunci, iar aceasta este varianta creştină: “Aminteşte-ţi a şaptea zi pentru a-l face pe vecinul tău să o ţină întreagă.” Pentru Creator a părut potrivit şi eficace ca Sabatul să fie ultima zi a săptămânii, dar Părinţii de la începuturile bisericii aveau alte idei. Atât de mare este sanctitatea zilei, încât chiar şi acolo unde Domnul deţine o jurisdicţie îndoielnică şi precară asupra celor care coboară în jos spre (şi în jos în) mare, este păstrată cu veneraţie, aşa cum este vădit în următoarea versiune din adâncimea mării a celei de-a Patra Porunci: “Şase zile vei lucra şi vei face ceea ce eşti în stare, iar într-a şaptea vei lustrui puntea şi cablurile.” Acum nu se mai lustruiesc punţile, dar cablurile încă îi oferă căpitanului ocazia de a atesta un respect pios faţă de porunca divină.

SACERDOT, s. Cineva care are credinţa că un cleric este un preot. Negarea acestei doctrine de seamă este cea mai dificilă provocare azvârlită în faţa bisericii episcopale de către Neodicţionarieni.

SACRAMENT, s. O ceremonie religioasă solemnă căreia i se ataşează câteva grade de autoritate şi semnificaţie. Roma are şapte sacramente, dar bisericile protestante, fiind mai puţin prospere, simt că îşi pot permite numai două, iar acestea sunt de o sanctitate inferioară. Unele dintre sectele mai mici nu au nici un fel de sacramente, pentru care economie zgârcită vor fi, fără îndoială, blestemaţi.

SACRU, adj. Dedicat unui scop religios; având un caracter divin, inspirând gânduri sau emoţii solemne; precum Dalai Lama din Tibet; Mogulul din M’bwango; Templul Maimuţelor din Ceylon; Vaca în India; Crocodilul, Pisica şi Ceapa în Egiptul antic; Muftiul din Moosh; părul câinelui care l-a muşcat pe Noe etc.

Toate lucrurile sunt fie sacre, fie profane,
Primele le-aduc câştig ecleziaşti;
Cele din urmă aparţin diavolului.

(Dumbo Omohundro)

SALAMANDRĂ, s. La începuturi, o reptilă originală cu domiciliul în foc; mai târziu, un antropomorf nemuritor, dar în continuare pirofil. Salamandrele sunt acum considerate dispărute; ultima, despre care avem o relatare, fiind văzută în Carcassonne de către Abatele Belloc care a exorcizat-o cu o găleată de apă sfinţită.

SARCOFAG, s. Printre greci, un sicriu care, fiind făcut dintr-un fel de piatră carnivoră, avea proprietatea deosebită de a devora trupul pus în el. Sarcofagul cunoscut celor ce studiază funeraliile este, de obicei, un produs al artei tâmplarului.

SATANA, s. Una dintre greşelile lamentabile ale Creatorului, ispăşită cu pânză de sac şi topoare. Fiind instaurat arhanghel, Satana s-a făcut în mai multe feluri nedorit şi a fost în cele din urmă gonit din Ceruri. La jumătatea coborârii, şi-a aplecat capul gânditor şi în cele din urmă s-a întors.

— Aş dori să cer o favoare, ceru el.

— Spune-o.

— Omul, înţeleg, este pe cale să fie creat. Va avea nevoie de legi.

— Cum, nenorocitule! Tu, adeversarul lui predestinat, acuzat de la începutul eternităţii de ura sufletului tău, ceri dreptul să le faci legile?

— Scuze, ceea ce vreau să cer este să i se permită să şi le facă singur.

Şi aşa a rămas!

SATIR, s. Unul dintre puţinele personaje ale mitologiei greceşti căruia i s-a acordat recunoaştere în ebraică (*Leviticul*, XVII, 7). Satirul era, la început, membrul unei comunităţi depravate care recunoştea o alianţă depărtată cu Dionisos, dar a trecut prin multe transformări şi îmbunătăţiri. Nu rareori este confundat cu faunul, o creaţie mai târzie şi mai decentă a romanilor.

SATIRĂ, s. Un fel învechit de compoziţie literară în care viciile şi nebuniile duşmanilor autorului sunt expuse cu o tandreţe imperfectă. În această ţară, satira nu a avut mai mult decât o existenţă bolnăvicioasă şi nesigură, căci sufletul ei este spiritul, unde avem o deficienţă întristătoare, umorul cu care o confundăm, ca toate felurile de umor, fiind tolerant şi înţelegător. Mai mult, deşi americanii sunt dăruiţi de Creatorul lor cu vicii şi nebunii abundente, nu este cunoscut, în mod general, că acestea sunt calităţi reprobabile, prin urmare, satiricul este privit în mod popular ca un farsor cu sufletul agitat, iar ţipătul etern al victimei sale după coapărători evocă un consimţământ naţional.

Slăvită fii, Satiră! Mereu să ţi se înalţe laude,
În limba moartă a gurii mumiei,
Căci însăşi tu eşti moartă şi la fel de blestemată,
Iar spiritul tău, cu folos, utilizat în Iad:
Dacă ar fi fost aşa cum îl consacră Biblia,
Nu ai fi dispărut prin recuzare.

(Barney Stims)

SATISFACŢIE, s. Reparaţie fără mulţumire.

Printre anglo-saxoni, unui supus care se considera nedreptăţit de rege i se permitea, dovedindu-se nedreptatea, să bată o imagine de aramă a ofensatorului regal cu un bici care după aceea era aplicat pe propria spinare goală. Ritualul din urmă era îndeplinit de călăul public şi asigura moderaţie prin alegerea biciului de către împricinat.

SAŢIETATE, s. Sentimentul pe care îl ai faţă de farfurie după ce i-ai mâncat conţinutul, doamnă.

SĂRĂCIE, s. O pilă oferită pentru dinţii şobolanilor reformei. Numărul de planuri pentru abolirea ei îi egalează pe reformatorii care suferă din cauza ei, plus pe cel al filosofilor care nu ştiu nimic despre ea. Victimele sale se

disting prin posedarea tuturor virtuţilor şi prin credinţa în conducătorii care caută să îi îndrume spre o prosperitate unde cred că aceştia sunt necunoscuţi.

SĂRBĂTOARE, s. Un festival. O celebrare religioasă caracterizată de obicei prin lăcomie şi beţie, frecvent în cinstea vreunei persoane sfinte distinse prin abstinenţă. În biserica romano-catolică, sărbătorile sunt obligatorii sau opţionale, dar cei ce le sărbătoresc sunt în mod uniform obligatorii până când sunt plini. În cele mai vechi timpuri, aceste distracţii au luat forma praznicelor pentru morţi, aşa erau ele ţinute de greci, sub numele de *Nemesia;* de azteci şi peruvieni, aşa cum în timpurile moderne sunt populare printre chinezi; deşi se crede că morţii din vechime, ca şi cei moderni mâncau puţin. Printre multele sărbători ale romanilor era *Novemdiale*, care se ţinea, după Titus Liviu, ori de câte ori cădeau pietre din cer.

SĂRUTARE, s. Un cuvânt inventat de poeţi ca să rimeze cu "binecuvântare." Se presupune că înseamnă, la modul general, un fel de ritual sau ceremonie care ţine de buna înţelegere, dar maniera în care se desfăşoară este necunoscută lexicografului.

SÂNGELE ZEILOR, s. Un fluid decolorat care le serveşte zeilor şi zeiţelor în loc de sânge.

> Frumoasa Venus, săgetată de Diomede,
> L-a ocărât furioasă şi-i spuse:
> "Iată, muritor nechibzuit, pe cine-ai rănit -
> Sufletul tău este pătat cu sânge alb de zeiţă!"
>
> *(Mary Doke)*

SCARABEU, s. Gâza sacră a egiptenilor antici, înrudit cu familiarul nostru cărăbuş. Se presupunea că simbolizează nemurirea; Dumnezeu ştie de ce i-a dat această sfinţenie deosebită. Obiceiul său de a incuba ouăle într-o minge de bălegar l-a recomandat, de asemenea, favorurilor preoţimii şi ar putea să-

i asigure, într-o zi, o veneraţie similară în rândul nostru. Este adevărat, cărăbuşul american este o gâză inferioară, dar şi preotul american este un preot inferior.

SCARIFICARE, s. O formă de penitenţă practicată de pioşii medievali. Ritualul era îndeplinit uneori cu un cuţit, uneori cu un fier înroşit, dar întotdeauna, spune Arsenius Asceticus, acceptabil dacă penitentul nu se scutea de nici o durere şi de nici o desfigurare nevătămătoare. Scarificarea, alături de alte penitenţe rudimentare, a fost acum depăşită de binefacere. Înfiinţarea unei biblioteci sau donaţiile unei universităţi sunt considerate a-i provoca penitentului o durere mai pătrunzătoare şi mai de durată decât cea dată de cuţit sau de fier înroşit şi este, prin urmare, un mijloc mai sigur de a te graţia. Sunt totuşi două obiecţii grave faţă de ea ca metodă de penitenţă: binele pe care îl face şi pătarea justiţiei.

SCEPTRU, s. Un baston oficial al regelui, semnul şi simbolul autorităţii sale. La început era o ghioagă cu care suveranul îşi admonesta bufonul şi îşi impunea dreptul de veto asupra măsurilor ministeriale rupând oasele propunătorilor.

SCIMITAR, s. O sabie curbată de o ascuţime deosebită, în mânuirea căreia anumiţi orientali au o îndemânare surprinzătoare, aşa cum incidentul relatat aici serveşte ca exemplu. Relatarea este tradusă din japoneză de Shushi Itama, un scriitor faimos din secolul al treisprezecelea.

Când marele Gichi Kuktai era Mikado, el l-a condamnat la decapitare pe Jijiji Ri, un înalt dregător la Curte. Curînd după ora stabilită pentru îndeplinirea ritualului, mare i-a fost mirarea Maiestăţii Sale să-l vadă apropiindu-se calm de tron pe omul care ar fi trebuit la acel moment să fie mort de zece minute!

— Şapte sute de dragoni imposibili! strigă monarhul înfuriat. Nu te-am condamnat să stai în piaţă şi să fii lovit de călăul public la ora trei? Şi nu e acum trei şi zece?

— Fiu a o mie de ilustre zeităţi, răspunse ministrul condamnat, tot ceea ce spui este atât de adevărat, că prin comparaţie adevărul este minciună. Dar dorinţele însorite şi înviorătoare ale Majestăţii tale cereşti au

fost în mod pestilenţial desconsiderate. Cu bucurie am alergat şi mi-am pus trupul nedemn în piaţa publică. Călăul a apărut cu scimitarul său dezgolit, l-a agitat ostentativ în aer şi apoi, bătându-mă uşor pe gât, plecă înapoi, îngândurat. Am venit să cer dreptate pentru capul meu dezonorat.

— Cărui regiment de călăi aparţine mişelul negru la maţe? întrebă Mikado.

— Bravului regiment Nouă Sute Treizeci şi Şapte, îl ştiu pe om. Numele lui este Sakko-Samshi.

— Să fie adus în faţa mea, îi spuse Mikado unui servitor şi jumătate de oră mai târziu vinovatul stătea în faţa tronului.

— Ticălosule, fiu al unui cocoşat cu trei picioare fără degete! urlă suveranul. De ce ai atins numai uşor gâtul care ar fi trebuit să fie plăcerea ta să îl tai?

— Lord al Merişorilor şi Cireşelor Coapte, răspunse călăul, nemişcat, porunciţi-i să-şi sufle nasul cu degetele.

Fiindu-i poruncit, Jijiji Ri îşi prinse nasul şi trâmbiţă ca un elefant, cu toţii aşteptându-se să vadă capul tăiat zburând violent de pe umeri. Nu se petrecu nimic; fapta trecu în pace până la sfârşit, fără incidente.

Toţi ochii erau acum întorşi spre călău, care se făcuse la fel de alb ca zăpezile de pe piscul Fujiama. Picioarele lui tremurau şi suflarea lui ieşea în valuri de groază.

— Mai multe feluri de lei de bronz cu cozile despicate! strigă el; sunt un mânuitor al scimitarului distrus şi dezonorat! L-am lovit pe ticălos uşor deoarece învârtind scimitarul, l-am trecut accidental prin gâtul meu! Tată al Lunii, demisionez din funcţia mea.

Spunând asta, el îşi prinse coada din creştetul capului, îşi ridică ţeasta şi avansând spre tron îl depuse cu umilinţă la picioarele marelui Gichi Kuktai.

SCRIJELITOR, s. Un scriitor profesionist ale cărui păreri sunt antagoniste alor noastre.

SCRIPCĂ, s. Un instrument pentru gâdilarea urechilor omeneşti prin frecarea cozii unui cal de măruntaiele unei pisici.

Romei îi spuse Nero: “De te vei face fum,
Nu voi înceta să cânt la scripcă în timp ce tu arzi.”

Lui Nero Roma i-a răspuns: “Fă tot ce-i mai rău
Este pedeapsa mea că te-am lăsat cu scripca.”

(Orm Pludge)

SCRIPTURI, s. Cărţile sacre ale religiei noastre sfinte, deosebite de scrierile false şi profane pe care sunt bazate toate celelalte credinţe.

SCROFULOZĂ, s. O maladie care se vindeca în trecut prin atingerea suveranului, dar acum trebuie tratată de doctori. Astfel “mult prea piosul Edward” al Angliei obişnuia să-şi pună mâna regală pe subiecţii aflaţi în suferinţă şi să-i facă bine:

O mulţime de suflete chinuite
Îi cer vindecarea; boala lor convinge
Marea încercare a artei; la atingerea lui,
Asemenea sfinţenie i-a dat Cerul mâinii sale,
Ei pe loc se fac bine,

după cum spune Doctorul din “Macbeth”. Această proprietate utilă a mâinii regale putea, se pare, să fie transmisă alături de alte proprietăţi ale coroanei, căci, conform lui Malcolm,

Regilor ce-i urmează el lasă
Binecuvântarea vindecării.

Dar darul a dispărut pe undeva, pe linia succesiunii; suveranii din urmă ai Angliei nu au fost vindecători tactili, iar boala, cândva onorată cu numele “boala regelui”, acum îl poartă pe cel umil de “scrofulă”, de la *scrofa*, scroafă.

Data şi autorul următoarei epigrame sunt cunoscuţi numai creatorului acestui dicţionar, dar este destul de veche ca să arate că gluma

despre boala naţională a Scoţiei nu este un lucru depăşit.

A Regelui boală zăcea în mine
Când cel al Scoţiei a alungat-o.
Şi-a pus mâna pe mine şi a spus:
“Dusă să fii!” Bolnav n-am mai fost,
Dar, vai, o suferinţă grea, între timp,
Mă chinuie acum: am râie!

Superstiţia conform căreia maladiile pot fi vindecate prin atingere regală este moartă, dar, ca multe convingeri dispărute, a lăsat în urmă un monument de obiceiuri ca să-i păstreze amintirea vie. Practica de a forma un şir şi a-i strânge mâna Preşedintelui nu are altă origine şi, când acel mare demnitar îşi oferă salutul vindecător asupra

“Oamenilor cu viziuni stranii,
Cu umflături şi ulceraţii, jalnici la vedere”,
Spre disperarea chirurgiei,

el şi pacienţii săi îşi înmânează o torţă de nestins care a fost aprinsă cândva la focul altarului unei credinţe păstrate de demult de toate felurile de oameni. Este o supravieţuire frumoasă şi edificatoare, una care aduce trecutul sfânt aproape de noi în afacerile şi piepturile noastre.

(A SE) SCUZA, v. A pune bazele unor jigniri viitoare.

SENAT, s. Un corp de domni în vârstă acuzaţi de îndatoriri înalte şi comportări nepotrivite.

SENZUALITATE, s. O anumită calitate literară observată în mod frecvent în romanele populare, în special în cele scrise de femei şi tinere, care îi dau alt nume şi cred că introducându-l ocupă un loc neglijat în câmpul literelor şi strâng o recoltă trecută cu vederea. Dacă au nefericirea să trăiască

suficient de mult sunt chinuite de dorinţa de a-şi arde paginile.

SFAT, s. Cea mai mică monedă actuală.

"Omul era aşa de tulburat."
A spus Tom, "că n-am putut face mai puţin
Decât să-i dau un sfat." A spus Jim
"De s-ar fi putut face mai puţin
Te cunosc bine, fiule,
Să ştiu că aşa ai fi făcut."

(Jebel Jocordy)

SFÂNT, s. Un păcătos mort, revizuit şi reeditat.

Ducesa de Orleans relatează că bătrânul calomniator lipsit de reverenţă, mareşalul Villeroi, care în tinereţe îl cunoscuse pe Sfântul Francisc de Sales, a spus, auzindu-l numit sfânt: "Sunt încântat să aud că Monsieur de Sales este un sfânt. Îi plăcea mult să spună lucruri nedelicate şi obişnuia să trişeze la cărţi. În alte privinţe era un gentilom perfect, deşi un prost."

SFÂRŞIT, s. Poziţia cea mai îndepărtată de fiecare parte a Interlocutorului.

Omul se sfârşea pe grabă,
Cel ce bătuse tamburina;
Pecetea morţii era pe chipul său:
Era palidă, căci era curată.
"Acesta-i sfârşitul", spuse bolnavul
Cu voce slabă şi tremurătoare.
Peste o clipă era mort,
Iar Tamburina era Oase.

(Tinley Roquot)

SICOFANT, s. Cineva care se apropie de Măreţie pe burtă astfel încât să nu i se poruncească să se întoarcă pentru a fi lovit cu piciorul. Uneori este un editor.

Lipitoarea subţire, cu victima găsită, este mulţumită
Să se fixeze pe o parte bolnavă
Până când umflătura neagră se goleşte de sânge rău
Ea cade sătulă şi se ascunde în noroi
Astfel sicofantul josnic cu bucurie descrie
Slăbiciunea vecinului şi gura şi-o aplică,
Se umflă şi prosperă ca lipitoarea, deşi
Spre deosebire de acel vierme el nu se desprinde.
Cineva, de te plătea să-ţi devotezi
Talentul în serviciul unei capre
Arătând prin forţa logicii că barba ei
E mai potrivită decât a lui Aaron spre a fi venerată,
Dacă în sarcina de-ai onora mirosul
Te-ar fi împins profitul ca şi dragostea,
Lumea ar primi în final un beneficiu de la tine
Şi răufăcătorii bogaţi ar plânge din nou
Favorul tău pentru o clipă refuzat
Şi spre un obiect mai nobil îndreptat.
Nu-i de ajuns că milionari avari
Ce jefuiesc în grabă şi spoliază cu toptanul
Sau, blestemaţi cu conştiinţe care-i fac să fugă
Spre ticăloşii mai sigure, de o culoare mai închisă,
Jurând să nu mai jefuiască şi dispuşi în schimb
Să fure (ei spun “prindere la colţ”) pâinea noastră,
Să poată să te vadă în patru labe lingându-le ghetele
Şi implorând o lovitură de picior?
Tot trebuie să urmăreşti până la capătul amar
Tendinţa dispoziţiei tale sicofante
Şi-n zelul de-a le face pe plac celor bogaţi
Să vânezi păcătoşi înfometaţi până la ultimul drum,
În lauda lui Morgan opreşti sârma răsunătoare
Şi cânţi osanale marelui Havemeyher!
Ce i-a făcut Satana ca să te eschivezi?
E prea putred de bogat, trăgând de la tine.

SIGURANŢĂ, s. Un dispozitiv mecanic care acţionează automat pentru a împiedica căderea unui lift, în caz de accidentare a scripetelui de ridicare.

Odată am văzut un om sfărâmat
Într-un puţ de lift:
Membrele lui erau împrăştiate
Peste tot locul unde căzuse.

Şi-mi spun eu, apostrofând
Acea ruină neobişnuit de întristătoare
“Poziţia ta e-atât de surprinzătoare
Că tremur pentru viaţa ta!”

Atunci acea ruină, zâmbind trist
Şi impresionant, se ridică şi grăi:
“Ei bine, n-aş tremura prea tare,
S-a dus de vreo două săptămâni.”

Apoi, pentru o înţelegere mai mare
A atitudinii lui, mă roagă
Să-mi îndrept atenţia
Spre diferitele lui mâini şi picioare.

Cum sunt toate încăpăţânate
Unde zac fiecare în parte,
Cum un picior susţine fără graţie
Alibiul celuilalt.

Aceste detalii sunt menţionate
Pentru a-i arăta starea jalnică
Şi nu eram de la-nceput intenţionat
Să relatez poziţia lui specifică.

Nimic nu e mai de temut
Din ceea ce am auzit
Decât ce-a spus acel domn lăţit
În puţul liftului.

Acum, povestea este alegorică,
Este cu totul figurată
Căci puţul este metaforic
Iar individul n-a căzut.

Opinez că nu-i moral
Pentru un scriitor să păcălească
Şi îl dispreţuiesc că poartă laurul
Care a fost obţinut prin înşelare.

Politica e subînţeleasă
În locul liftului, băgaţi de seamă,
Va ridica orice persoană
Dacă are talentul potrivit.

Cole Bryant avea talentul
(Căci omul ridicat el este.)
Şi l-a împins cu viteză-n sus, în stil mare,
Până ce capul a început să-i ameţească,

Apoi frânghia s-a rupt deasupra lui
Şi dureros a coborât pe pământ,
Unde nu era nimeni să-l iubească
Pentru valoarea lui păguboasă.

Deşi trăieşte, nimeni nu-l cunoaşte
Sau, cel puţin, nu drept ceea ce e.

Morala acestui poem trist:
“Ungeţi-vă des siguranţa!”

(Porfer Poog)

SIGILIU, s. Un semn imprimat pe anumite feluri de documente pentru a atesta autenticitatea şi autoritatea lor. Uneori este imprimat în ceară şi ataşat hârtiei, alteori chiar pe hârtie. Sigilarea, în acest sens, este o supravieţuire a unui obicei străvechi de a înscrie pe hârtiile importante cuvinte sau semne cabalistice pentru a le da o eficacitate magică independent de ceea ce reprezintă. La British Museum sunt păstrate multe hârtii vechi, majoritatea cu un caracter sacerdotal, validate de pentagrame necromante şi alte mijloace, în mod frecvent iniţiale ale cuvintelor de invocaţie şi, în multe cazuri, acestea sunt ataşate în acelaşi fel ca sigiliile adăugate azi. După cum aproape fiecare obicei, ritual şi formalitate lipsită de raţiune şi, aparent, fără însemnătate din timpurile moderne şi-a avut originea în vreo utilitate îndepărtată, este plăcut să notăm un exemplu de nonsens străvechi care a evoluat pe parcursul epocilor spre ceva cu adevărat util. Cuvântul nostru “sincer” este derivat din *sine cero*, adică fără ceară, dar învăţaţii nu sunt de acord dacă aceasta se referă la absenţa semnelor cabalistice sau la ceara cu care scrisorile erau în trecut închise în faţa examinării publice. Fiecare vedere asupra chestiunii va servi cuiva într-o nevoie imediată de ipoteză. Iniţialele L.S., adăugate în mod obişnuit semnăturilor de pe documentele legale, înseamnă *locum sigilis*, locul sigiliului, deşi nu se mai foloseşte sigiliul, un exemplu admirabil de conservatorism distingându-l pe Om de animalele care pier. Cuvintele *locum sigilis* sunt cu umilinţă sugerate ca un motto potrivit pentru Insulele Pribyloof oricând îşi vor lua locul ca Stat suveran al Uniunii Americane.

SILF, s. O fiinţă imaterială, dar vizibilă care locuia în aer când aerul era un element şi înainte de a fi poluat în mod fatal cu fum de la fabrici, gaze de eşapament şi produse asemănătoare ale civilizaţiei. Silfii erau înrudiţi cu gnomii, nimfele, salamandrele, care locuiau, respectiv, în pământ, apă şi foc, acum cu toate insalubre. Silfii, precum păsările aerului, erau masculine (silfi) şi feminine (silfide), fără nici un scop aparent, căci dacă ar fi avut progenituri ar fi trebuit să-şi facă cuib în locuri accesibile, nici unul din pui nefiind văzuţi.

SILOGISM, s. O formulă logică constând dintr-o presupunere majoră şi una minoră şi un inconsecvent. (Vezi LOGICĂ.)

SIMBOL, s. Ceva care se presupune că tipologizează sau stă în locul a altceva. Multe simboluri sunt simple reminiscenţe, lucruri care nu mai au vreo utilitate continuă să existe deoarece am moştenit tendinţa de a le face; precum urnele funerare săpate pe monumentele memoriale. Cândva erau urne adevărate conţinând cenuşa mortului. Noi nu ne putem opri să le facem, dar putem să le dăm un nume care să ne ascundă neajutorarea.

SIMBOLIC, adj. Aparţinând simbolurilor şi uzului şi interpretării simbolurilor.

Se spune că, conştiinţa simte obligaţia,
Susţin că aceasta este munca stomacului,
Căci păcătosul pe care l-am observat
Când păcătuia era oarecum umflat
Sau bolanv în alt fel îngrozitor,
La acele măruntaie ale compasiunii.
Adevărat, cred că unicul păcătos
E cel ce mănâncă o cină frugală.
Ştiţi cum Adam, pe bună dreptate,
Mâncând măr când nu le era sezonul
A fost pedepsit. Dar totul e simbolic:
Adevărul e că Adam avea colici.

(G.J.)

SINCER, adj. Mut şi analfabet.

SINGUR, adj. În companie proastă.

Faceţi contact, hai! Flinta şi oţelul

Prin scânteie şi flacără, gândul dezvăluie
Că el metalul şi ea piatra
S-au avut dragi, în secret, singuri.

(Booley Fito)

SIRENĂ, s. Una dintre mai multe talente muzicale precoce, faimoasă pentru o încercare zadarnică de a-l descuraja pe Odiseu de la o viaţă pe valul oceanului. La figurat, orice doamnă cu perspective promiţătoare, scopuri disimulate şi fapte dezamăgitoare.

SLAB, s. Incapabil să atace.

SLĂBICIUNI, s. Anumite puteri primare ale Femeii Tiran cu care păstrează dominaţia peste masculul speciei ei legându-l de serviciul voinţei ei şi paralizându-i energiile rebele.

SOFISM, s. Metoda controversată a unui oponent, distinsă de superioara noastră lipsă de sinceritate şi prostie. Această metodă este aceea a Sofiştilor târzii, o sectă grecească de filosofi care au început prin predarea înţelepciunii, prudenţei, ştiinţei, artei şi, pe scurt, a tot ce trebuia să ştie oamenii, dar s-au pierdut într-un labirint de ambiguităţi şi o ceaţă de cuvinte.

Faptele oponentului său rău le mătură
Şi-i târăşte sofismul la lumina zilei;
Apoi jură că sunt împinşi spre nebunie cei ce apelează
La o falsitate de un soi atât de disperat.
Nu chiar aşa; precum iarba pe pieptul unui mort
Cel mai uşor zace cel care e mai puţin apăsat.

(Polydore Smith)

SOS, s. Semnul infailibil al civilizaţiei şi iluminării. Un popor fără sosuri are o mie de vicii; un popor cu un sos are doar nouă sute nouăzeci şi nouă.

Pentru fiecare sos inventat şi acceptat, i se iartă un păcat.

SOŢ, s. Cineva care, după ce a cinat, este însărcinat cu grija vaselor.

SPÂNZURĂTOARE, s. O scenă pentru desfăşurarea unor peise miraculoase, în care actorul principal este transferat în ceruri. În ţara noastră, spânzurătoarea este, în principal, remarcabilă pentru numărul persoanelor care scapă de ea.

Fie în înaltul spânzurătorii
Sau unde sângele curge mai roşu
Cel mai nobil loc pentru un om ca să moară -
Este unde a murit de tot.

(Baladă veche)

SPERANŢĂ, s. Dorinţă şi aşteptare înfăşurate la un loc.

Dulce speranţă! Când omului nu i-a mai rămas nimic
Părăsit de noroc, abandonat de prieteni;
Când chiar şi câinele îl părăseşte, iar capra
Cu lipsă de afectare, liniştită, îi roade haina,
Când încă îi mai atârnă în spinare, atunci tu,
Cu steaua sclipind în depărtare pe fruntea ta de înger,
Cobori, strălucitoare, din ceruri să dezvălui
Promisiunea unui post de funcţionar la Monetărie.

(Fogarty Weffing)

SPRIRIDUŞIST, s. Un scriitor a cărui imaginaţie se preocupă cu fenomenele supranaturale, în special cu faptele spiriduşilor. Unul dintre cei mai iluştri spiriduşişti din timpurile noastre este domnul William D. Howells, care l-a prezentat pe cititorul cu bune referinţe unui grup respectabil şi manierat de spiriduşi, după cum şi-ar dori oricine să întâlnească. Spre groaza care îl chinuie pe şeful unui consiliu profesoral

districtual, fantomele Howells adaugă ceva din misterul care îl învăluie pe un fermier din alt oraş.

SPIRIT, s. Sarea cu care umoristul american îşi strică fiertura intelectuală uitând să o pună.

SPLENDID, adj. Ca un simplu cetăţean american care se duce în casa cu chirie sau îşi afirmă importanţa în Plănuirea Lucrurilor ca o unitate elementară dintr-o paradă.

Cavalerii Dominionului erau atât de splendizi în catifeaua şi aurul lor, încât stăpânii lor de-abia i-ar fi recunoscut.

(Cronicile claselor)

STÂLPUL INFAMIEI, s. Un instrument mecanic pentru a impune cu forţa distincţia personală, prototip al ziarului modern condus de persoane cu virtuţi austere şi vieţi fără pată.

STEAG, s. O zdreanţă colorată purtată deasupra trupelor şi atârnată pe fortăreţe şi vapoare. Pare să servească aceluiaşi scop ca anumite semne pe care le vezi şi anumite locuri goale din Londra, purtând inscripţia: “Gunoiul nu poate fi aruncat aici.”

STRIDIE, s. O scoică vâscoasă, mucilaginoasă pe care oamenii civilizaţi au îndrăzneala să o mănânce fără să-i scoată măruntaiele! Carapacele sunt date uneori săracilor.

STRUGURI, s.

Slăvit fii, nobil fruct! cântat de Homer,
Anacreon şi Khayyam;

Lauda ta este mereu pe limba
Unor oameni mai buni ca mine.

Lira din mâna mea nu a mângâiat vreodată
Cântecul pe care nu-l pot oferi;
Slujba mea mai umilă, te rog, s-o accepţi -
Voi ajuta la omorârea zeflemitorului.

Băutorii de apă şi ciudaţii
Care îşi umplu pielea cu lichior -
Cu bucurie le voi căra burdihanele
Şi le voi da cep cu cuţitul de măcelar.

Umpleţi, umpleţi, căci înţelepciunea se răceşte
Când nu mai lăsăm vinul să se odihnească.
În cinstea morţii proştilor Prohibiţiei
Şi a tuturor puricilor de vie!

(Jamrach Holobom)

STRUŢ, s. O pasăre mare căreia (pentru păcatele ei, fără îndoială) natura i-a refuzat acel deget din spate în care mulţi naturalişti pioşi au văzut dovada unui scop. Absenţa unei perechi de aripi care funcţionează bine nu este un defect, căci s-a scos în evidenţă cu ingeniozitate, struţul nu zboară.

SUBTERFUGIU, s. O minciună în starea de omidă.

SUCCES, s. Acel păcat de neiertat împotriva semenilor tăi. În literatură şi în mod deosebit în poezie, elementele succesului sunt extrem de simple şi sunt admirabil exprimate în următoarele versuri ale reverendului părinte Gassalasca Jape, semnate, din nişte motive misterioase, “John A. Joyce”.

Bardul care vrea să prospere trebuie să aibă o carte

Să gândească în proză şi să poarte
O cravată stacojie, o privire pierdută
Şi în cap păr de un hexametru.
Fii subţire în gând şi trupul va fi gras;
Dacă porţi părul lung, n-ai nevoie de pălărie.

SUFLET, s. O entitate spirituală în legătură cu care au avut loc dispute brave. Platon susţinea că acele suflete care, într-o stare existenţială anterioară (antedatând Atena) obţinuseră cele mai clare imagini ale adevărului absolut, au intrat în trupurile persoanelor care au devenit filosofi. Sufletele care contemplaseră cel mai puţin adevărul divin au animat trupurile uzurpatorilor şi despoţilor. Dionisos I, care ameninţase să-l decapiteze pe filosoful cu frunte înaltă, era un uzurpator şi un despot. Platon, fără îndoială, nu era primul care să construiască un sistem de filosofie care putea fi citat împotriva duşmanilor săi şi, cu siguranţă, nu a fost ultimul.

"Referitor la natura sufletului", spune renumitul autor al tratatului *Diversiones Sanctorum*, "cu greu au existat mai multe argumente decât cele referitoare la locul său în trup. Credinţa mea este că sufletul îşi are locul în abdomen" (în care credinţă putem discerne şi interpreta un adevăr până acum ininteligibil, şi anume că lăcomia tuturor oamenilor este plină de devoţiune). Se spune în Scriptură că face zeu din burta sa, de ce, atunci, să nu fie pios, având întotdeauna Zeitatea sa alături de el ca să îi împrospăteze credinţa? Cine poate la fel de bine ca el să cunoască puterea şi maiestuozitatea pe care o adăposteşte? Cu adevărat şi cu sobrietate, sufletul şi stomacul sunt o Entitate Divină; şi aceasta era credinţa lui Promasius, care cu toate acestea a greşit când i-a negat nemurirea. El observase că substanţa sa vizibilă şi materială se pierdea şi putrezea alături de restul trupului după moarte, dar nu ştia nimic despre esenţa sa imaterială. Aceasta este ceea ce se numeşte Apetit şi supravieţuieşte epavei şi duhorii mortăciunii, pentru a fi răsplătită sau pedepsită într-o altă lume, conform cu ceea ce a cerut în formă trupească. Apetitul, ale cărui zgomote grosolane erau acordate după cărnurile nesănătoase de pe piaţă şi din refectoriul public, va fi azvârlit în foamete eternă, în timp ce acela care a insistat în mod ferm, deşi civilizat asupra numiţilor: ortolan, caviar, broască ţestoasă de apă dulce, anşoa, paté de foie gras şi asupra altor asemenea delicii comestibile creştineşti îşi va întrupa dinţii spirituali în sufletele lor pentru

toţi vecii vecilor şi îşi va potoli setea divină cu părţile nemuritoare ale celor mai rare şi bogate vinuri trase la butoi vreodată, aici, jos. Aceasta este credinţa mea religioasă, deşi sufăr să mărturisesc că nici Sfinţia Sa Papa, nici Înălţimea Sa Arhiepiscopul de Canterbury (pe care îi venerez în mod egal şi profund) nu vor fi de acord cu împrăştierea ei.

SUFRAGIU, s. Expresia opiniei prin mijlocirea votului. Dreptul de sufragiu (care este considerat a fi atât un privilegiu, cât şi o îndatorire) înseamnă, cum este interpretat, de obicei, dreptul de a vota un om ales de altul şi este extrem de preţuit. Refuzul de a face astfel poartă numele urât de "lipsă de spirit civic". Cel lipsit de spirit civic, totuşi, nu poate fi pedepsit cum se cuvine pentru crima sa deoarece nu există un acuzator legitim. Dacă acuzatorul însuşi este vinovat, nu are drept să stea în curtea opiniilor; dacă nu, profită de crimă, căci abţinerea lui A de a vota îi dă mai multă greutate votului lui B. Prin sufragiu feminin înţelegem dreptul unei femei de a vota aşa cum îi spune un bărbat. Este bazat pe responsabilitatea feminină, care este oarecum limitată. Femeia cea mai ageră să sară din capot ca să-şi afirme drepturile este prima care va sări înapoi în el când este ameninţată cu retragerea lui pentru proastă folosire.

SUPUNERE, s. Răbdare neobişnuită în a plănui o răzbunare care merită aşteptarea.

M e de la Moise
Care-a omorât egipteni.
La fel de delicată ca un trandafir e
Blândeţea lui Moise.
Nici un monument nu-i arată
Inscripţia post-mortem
Dar M e de la Moise
Care-a omorât egipteni.

(Alfabetul biografic)

Ş

ŞARPE CU CLOPOŢEI, s. Fratele nostru întins la pământ *Homo burti-mersus.*

ŞERIF, s. În America, şeful biroului exectuiv dintr-o provincie, ale cărui îndatoriri caracteristice, în unele din statele vestice şi sudice, sunt prinderea şi spânzurarea ticăloşilor.

John Elmer Pettibone Cajee
(Scriu despre el cu puţină bucurie)
Era pe cât de rău se putea.

Deseori lumea zicea: “Jur!
Soarele n-a mai privit asupra
Unui om mai rău ca vecinul John.”

Un păcătos până în măduva oaselor, el avea
Acest defect în plus: îl înnebunea
Să ştie că alt om e rău.

În acest caz i se părea potrivit
Să se ridice la orice oră din noapte
Şi să stingă lumina vieţii acelei persoane.

În ciuda implorărilor oraşului, el
Îl agăţa de cel mai apropiat copac
Şi-l lăsa legănându-se uşor şi liber.

Sau, uneori, dacă umorul îi venea,

Trupul nedoritor al unui ins ghinionist
Era dat flăcărilor vesele.

În timp ce se părpălea maroniu,
Nepăsătorul John întâmpina
Încruntarea acelui oraş auster şi drept.

“Ce trist”, spuneau vecinii, “că el
Este atât de dispreţuitor faţă de lege
Un a-nar-hist.”

(Aşa preferau ei
Să pronunţe cuvântul dezgustător,
Atât de mult le stârnea aversiunea.)

“S-a hotărât”, au spus ei continuând,
“Că John Răul trebuie să înceteze cu lucrul ăsta
De-a face fapte ilegale,

Acum, pe aceste relicve sacre” (aici
Fiecare om scoase un suvenir
Primit la o linşare anul trecut)

“Pe acestea jurăm că el va părăsi
Calea sa: nu ne va mai face inimile să ne doară
Prin păcatele frânghiei, torţei şi ţepuşei.

Îi vom lega mâna dreaptă însângerată şi
Va avea puţină libertate să îndeplinească
Imboldurile minţii lui fără de lege.”

Astfel, în convenţie atunci şi acolo

L-au numit Şerif. Chestiunea
A fost începută, se spune, cu o rugăciune.

(J. Milton Sloluck)

ŞOARECE, s. Un animal care îşi presară calea cu femei leşinate. După cum la Roma creştinii au fost daţi la lei, la fel cu secole mai înainte în Otumwee, cel mai străvechi şi faimos oraş din lume, femeile eretice erau date la şoareci. Jakak-Zotp Istoricul, singurul otumwean ale cărui scrieri au ajuns până la noi, spune că aceste martire îşi întâmpinau moartea cu puţină demnitate şi multe eforturi. El chiar încearcă să-i disculpe pe şoareci (astfel este răutatea bigotismului) declarând că nefericitele femei piereau, unele din epuizare, altele din cauza gâturilor frânte, dându-se singure peste cap, şi unele din lipsa tonicelor. Şoarecii, susţine el, se bucurau de plăcerile vânătorii cu calm. Dar dacă istoria romană este în proporţie de nouă zecimi minciună, cu greu ne putem aştepta la o proporţie mai mică din acea cifră retorică din analele unui popor capabil de o cruzime atât de incredibilă faţă de femeile frumoase; căci inima împietrită are gură mincinoasă.

T

T, a douăzecea literă a alfabetului englez, era numită de greci în mod absurd *tau*. În alfabetul din care provine al nostru, avea forma tirbuşonului grosolan al epocii şi când stătea izolat (ceea ce era mai mult decât puteau face întotdeauna fenicienii), însemna Tallegal, tradus de învăţatul doctor Brownrigg, “rachiu tare”.

TABLOU, s. O reprezentare în două dimensiuni a ceva plictisitor în trei.

Priviţi tabloul marelui Daubert expus aici,
Pictat după modelul Vieţii,
Dacă descrierea e adevărată
Să dea Domnul să fiu pictat şi eu.

(Jali Hane)

TAXĂ, s. Un număr de taxe pe importuri, menite să protejeze producătorul local împotriva lăcomiei consumatorului său.

Duşmanul Sufletelor Omeneşti
Stătea îndurerat de costul cărbunilor;
Căci iadul fusese anexat de curând
Şi era stat sudic suveran.
“Nu ar fi decât corect”, spuse el
“Să îmi iau combustibilul pe gratis.
Datoria, nici corectă, nici înţeleaptă
Mă sileşte să economisesc,
Prin urmare, grătarele mele, fiecare
Sunt execrabil de nefripte.
Ce vor ei? deşi tânjesc
Să-i frig şi pe ei puţin
Nu-mi pot permite o căldură potrivită.
Taxa asta îi face şi pe diavoli să înşele!

Sunt ruinat şi meseria mea umilă
Poate fi invadată-n voie de toţi ticăloşii;
Sub nasul meu presa publică
Mă depăşeşte în aciditate;
Baroul aplică cu ingeniozitate,
Ca să mă distrugă, propriile mele minciuni;
Medicamentele mele sunt folosite de doctori
(Deşi-n zadar) ca să refuze
Să mă facă prădător corect şi de drept
Şi să-i ţină pe-ai lor în stare să plătească;
Predicatorii prin exemple povăţuiesc
Ceea ce, dispreţuind să folosesc, predau eu:
Şi oamenii de stat, maimuţărindu-mă, fac cu toţii
Mai multe promisiuni decât pot încălca.
Împotriva acestei competiţii eu
Înalţ un strigăt neascultat,
Cum toţi ignoră plângerea mea dreaptă
Prin Hocus-Pocus! O să mă fac sfânt!”
Acum, republicanii, care toţi
Sunt sfinţi, au început să protesteze
Împotriva competiţiei lui; astfel
A fost o cursă diavolească!
Şi-au încleştat coarnele cu el, tête-à-tête
În dezbatere muşcătoare,
Până ce democraţii, amărâţi şi trişti,
Au avut speranţe să iasă singuri.
Ca să îndepărteze acel rău, în grabă
Cei doi beligeranţi se-mbrăţişară;
Dar cum era rău să se relaxeze
O ceartă despre Sfânta Taxă,
A fost într-un final decis să se acorde
Îndrăzneţului insurgent-protestant
Un bonus pentru fiece suflet ce cădea
În Iadul lui ineficient.

(Edam Smith)

TAXĂ PE CAP DE OM, s. O taxă capitalizată sau taxă de vot.

În vremuri străvechi trăia un rege
Ai cărui perceptori de taxe nu puteau stoarce
Din toţi supuşii lui suficient aur
Ca să facă traiul regal mai puţin strâmtorat,
Căci drumul plăcerii, ca şi damele,
Al cărui teritoriu îl înconjoară, pretinde
Perpetue reparaţii. Astfel,
Perceptorii înşiraţi
Au apărut în faţa tronului să-l roage
Pe stăpânul lor să ticluiască vreun mod
Prin care să se umfle taxele. “Atât de mari”,
Au spus ei, “sunt cerinţele statului
O zecime din tot ce strângem
De-abia e de ajuns. Vă rugăm să reflectaţi:
Dacă renunţăm la o zecime, cum putem
Să supravieţuim din celelalte nouă?”
Monarhul îi întrebă drept răspuns.
“Trecutu-v-a prin cap să încercaţi
Avantajul economiei?”
“Cum nu”, spuse vorbitorul, “am vândut
Toate şbilţurile de aur;
Cu tinichele strângem acum
Gâtlejurile celor pe care îi evaluăm,
Forcepsuri simple de fier folosim
Ca să alinăm bucuria nenorociţilor
Care pun deoparte cu lăcomie neobosită
Ceea ce solicită Maiestatea Voastră.”
Adânci linii de-ngrijorare se vedeau apărând
De-a latul frunţii regale.
“Starea voastră este disperată, fără vorbă;
Rogu-vă, faceţi-mi o propunere.”
“O, Rege al Oamenilor”, spuse vorbitorul
“Dacă impuneţi pe fiecare cap
O taxă, impozitul mărit
Cu bucurie îl împărţim cu tine.”
Cu străfulgerări de soare luminează
Plecaţii nori de furtună în întunecarea lor supărată.
Regele zâmbi feroce. “Decretez
Să fie aşa şi, ca nu cumva

Să mă întrec în generozitate
Vă declar, pe fiecare dintre voi,
Excluşi de la operaţia
Acestei noi legi de capitalizare.
Dar ca nu cumva oamenii să ne blameze
Pentru că ei sunt legaţi şi voi sunteţi liberi,
Ar fi bine să facem un plan deştept
Ca să fiţi excluşi de la această taxă de cap de om.
Vă las acum în timp ce vă sfătuiţi
Cu ministrul meu cel mai de încredere."
Monarhul din sala tronului ieşi
Şi imediat printre ei se furişă
Un om tăcut, cu faţa ascunsă,
Cu braţele goale - şi toporul strălucitor ridicat!

(G.J.)

TÂLHAR, s. Un om de afaceri candid.

Se spune despre Voltaire că, într-o noapte, el şi un tovarăş de călătorie au tras la un han de la marginea drumului. Împrejurimile erau sugestive şi după cină au căzut de acord să spună cu schimbul poveşti cu tâlhari. "Trăia odată un Fermier-General al Taxelor." Nemaispunând altceva, a fost încurajat să continue. "Aceasta", spuse el, "este toată povestea."

TELEFON, s. O invenţie a diavolului care abrogă câteva dintre avantajele de a face o persoană dezagreabilă să păstreze distanţa.

TELESCOP, s. Un mecanism care are o legătură cu ochiul similară cu cea dintre telefon şi ureche, permiţându-ne să ne chinuim cu o mulţime de detalii inutile. Din fericire nu este dotat cu un clopot care să ne cheme la sacrificiu.

TENACITATE, s. O anumită calitate a mâinii omeneşti în relaţia sa cu

bănuţul omului. Atinge cea mai înaltă dezvoltare în mâna autorităţii şi este considerată un echipament util pentru o carieră în politică. Următoarele versuri ilustrative au fost scrise despre un domn californian aflat într-o funcţie politică înaltă, care a făcut această relatare:

Strânsoarea lui este de-o asemenea tenacitate
Că nimic din mână nu poate să-i scape.
Ţipari bine unşi mai poţi scăpa
În căzi cu ulei alunecos, lichid;
În zadar, din pişcătura lui apucătoare
Nu se pot zbate nici jumătate de inci!
Ce noroc că el astfel a planificat
Ca să nu smulgă răsuflarea cu mâna
Căci de ar face-o, lăcomia lui ar fi atât de mare
Că ar smulge-o pe ultima cu viteză mare.
Asta ar fi bine, spuneţi! Nu-i aşa,
Ar smulge-o, dar nu i-ar mai da drumul!

TEOSOFIE, s. O credinţă străveche care avea toată certitudinea religiei şi toate misterele ştiinţei. Teosoful modern susţine, ca şi budiştii, că trăim de un număr incalculabil de ori pe acest pământ, în la fel de multe trupuri, deoarece o singură viaţă nu este suficientă să devenim la fel de înţelepţi şi buni pe cât dorim să fim. A fi înţelept şi bun la modul absolut, aceasta este perfecţiunea; iar teosoful este atât de pătrunzător cu vederea încât a observat că oricine este doritor de îmbunătăţire atinge perfecţiunea. Observatori mai puţin competenţi sunt dispuşi să excludă pisicile, care nu par nici mai înţelepte, nici mai bune decât erau anul trecut. Cel mai mare şi cel mai gras teosof recent a fost răposata Madame Blavatsky, care nu avea pisică.

TICĂLOS, s. Un om ale cărui calităţi, pregătite pentru a fi prezentate ca un coş cu fructe de pădure la piaţă - cele mai frumoase deasupra, a fost deschis pe partea greşită. Un gentilom pe invers. Un prost luat în considerare sub alt aspect.

TICĂLOŞIE, s. Activitatea unui intelect înceţoşat.

TIGAIE, s. O parte a aparatului penal folosit în instituţiile punitive şi în bucătăria femeii. Tigaia a fost inventată de Calvin şi folosită de el pentru gătirea bebeluşilor de o şchioapă care muriseră nebotezaţi; şi observând într-o zi chinurile oribile ale unui vagabond care trăsese fără prevedere un bebeluş fript din coşul de gunoi şi îl devorase, i-a trecut prin minte marelui divin să jefuiască moartea de terorile ei introducând tigaia în fiecare gospodărie din Geneva. De atunci s-a împrăştiat prin toate colţurile lumii şi a fost un sprijin nepreţuit pentru propagarea credinţei lui sumbre. Rândurile următoare, prespuse a proveni din pana Sfinţiei Sale Episcopul Potter, par să indice că utilitatea ustensilei nu este limitată la acestă lume; dar ca o consecinţă a folosirii sale în această viaţă, ajunge până în viaţa de dincolo, astfel că se poate regăsi de celalaltă parte, răsplătindu-şi devotaţii:

Necuratul a fost chemat în ceruri.
Spuse Petru: “Intenţiile tale
Sunt bune, dar îţi lipseşte abilitatea
Referitoare la noile invenţii.”

“Acum, prăjesc după un plan străvechi
De chinuri, dar am auzit
Vorbindu-se că tigaia
Arde mai bine spiritele rele.”

“Ia una, umple-o cu grăsime,
Pe păcătoşi rumeneşte-i bine.”
“Ştiu un truc care face cât două de-ăstea,”
Spuse Aghiuţă: “o să le frig mâncarea-n ea.”

TINEREŢE, s. Perioada posibilităţii, când Arhimede descoperă un punct de sprijin, Cassandra are discipoli şi şapte oraşe se luptă pentru onoarea de a-l dărui pe Homer viu.

Tinereţea este cu adevărat Domnia Saturnină, Epoca de Aur pe

pământ, când smochinele cresc pe ciulini şi porcii au fluiere în coadă, purtând peri de mătase, trăiesc ca în sânul lui Avraam şi ciorile zboară livrând lapte la fiecare uşă, iar Justiţia nu este auzită niciodată sforăind şi fiecare asasin este făcut fantomă şi, urlând, este aruncat în Baltimost!

(Polydore Smith)

TOLBĂ, s. O teacă portabilă în care omul de stat antic şi avocatul aborigen îşi purtau argumentele mai uşoare.

El scoase din tolbă,
Aşa făcu romanul controversat,
Un argument bine potrivit,
Chestiunii ce i se supusese,
Apoi îl adresă ficatului
Duşmanului neconvins.

(Oglum P. Boomp)

TOPORIŞCĂ, s. Un topor tânăr, cunoscut printre indieni drept *tomahawk.*

“O, îngroapă securea, piele roşie irascibilă,
Căci pacea e o binecuvântare”, spuse Omul Alb.
Sălbaticul fu de acord şi îngropă acea armă
Cu ritual impunător în capul Omului Alb.

(John Lukkus)

TOVARĂŞĂ DE VIAŢĂ, s. O soţie sau jumătatea înverşunată.

“...Acum, de ce-i spune nevestei tale tovarăşă, Pat?”
Întreabă preotul. “De când îi făceai curte
Ea niciodată nu te-a ajutat la nimic -
Că tu nimic nu faci.”

“Asta-i adevărat, Sfinţia ta”, Patrick răspunde
Şi nu arată semn de supărare;
“Dar, pe Domnu’, este un lucru de-nţeles
Că mi-e tovarăşă mereu la cheltuieli!”

(Marley Wottel)

TRADIŢIE, s. Învăţătură, în special, din aceea care nu este derivată dintr-un curs regulat de instrucţie, ci vine din citirea cărţilor oculte, sau din natură. Cea din urmă este desemnată ca folclor şi îmbrăţişează în mod popular miturile şi superstiţiile. În *“Mituri ciudate ale Evului Mediu”* de Baring-Gould, cititorul va găsi multe din acestea urmărite până la origini, prin liniile convergente ale fiilor multor oameni, spre o origine comună în antichitatea îndepărtată. Printre acestea sunt fabulele: *“Teddy, gigantul ucigaş”*, *“John Hart William adormitul”*, *“Scufiţa Roşie şi Compania Zahărului”*, *“Frumoasa şi Brisbane”*, *“Cei Şapte Consilieri din Efes”*, *“Rip Van Fairbanks”* şi tot aşa. Fabula pe care Goethe o relatează cu atâta afecţiune sub numele *“Regele Earl”* era cunoscută în urmă cu două de mii de ani în Grecia drept *“Demos-ul şi industria de bebeluşi”*. Unul dintre cele mai generale şi străvechi mituri e povestea arăbească a lui *“Ali Baba şi cei patruzeci de Rockefelleri”*.

(A) TRAGE CU URECHEA, v. A auzi în secret un catalog al crimelor şi viciilor altuia sau ale tale.

O doamnă cu o ureche aplicată
Unei guri de cheie deschise auzi, înăuntru,
Două femei bârfitoare în conversaţie liberă
Subiectul care le preocupa fiind ea.
“Cred”, spuse una, “şi soţul meu crede
Că e o vulpe spioană, băgăcioasă!”
Imediat ce nu mai auzi nimic
Doamna, indignată, îşi îndepărtă urechea.
“Nu voi sta”, spuse ea cu o îmbufnătură
“Să aud cum se minte despre mine!”

(Gopete Sherany)

(A) TRAGE ÎN ŢEAPĂ, v. În folosirea populară, a străpunge cu orice armă care rămâne în rană. Aceasta, totuşi, nu este chiar exact, a trage în ţeapă este, la modul propriu-zis, a trimite pe cineva la moarte înfigându-i o ţepuşă ascuţită, dreaptă în trup, victima fiind lăsată în poziţia şezând. Acesta era un mod obişnuit de pedepsire printre multe naţiuni ale antichităţii şi este încă în mare favoare în China şi multe părţi ale Asiei. Până la începutul secolului al cincisprezecelea era larg utilizată în mântuirea ereticilor şi schismaticilor. Wolecraft o numeşte "scaunul pocăinţei" şi printre oamenii obişnuiţi era cunoscută în glumă ca "a călări pe calul cu un picior". Ludwig Salzmann ne informează că în Tibet trasul în ţeapă este considerat cea mai potrivită pedeapsă pentru crime împotriva religiei şi, chiar dacă în China este acordată uneori pentru infracţiuni laice, este cu cea mai mare frecvenţă adjudecată în cazuri de sacrilegiu. Pentru persoana care chiar experimentează trasul în ţeapă trebuie să fie o chestiune de importanţă minoră prin ce fel de dezacord civil sau religios a ajuns să ia cunoştinţă de lipsa ei de confort, dar fără îndoială că ar simţi o oarecare satisfacţie dacă ar fi în stare să se contempleze sub forma unei sfârleze de vânt pe turla Adevăratei Biserici.

(A) TRAGE LA MĂSEA, s. A bea, a da pe gât, a gâlgâi, a lua la măsea sau a trage un gât. La indivizi, trasul la măsea este privit cu lipsă de stimă, dar naţiunile beţive sunt în fruntea civilizaţiei şi puterii. Când sunt aduşi în arenă împotriva creştinilor beţiveni, mahomedanii abstinenţi cad ca iarba sub seceră. În India, o sută de mii de britanici hulpavi mâncători de carne de vită şi băutori de whisky cu sifon ţin sub supunere două sute cincizeci de milioane de vegetarieni abstinenţi de rasă ariană. Cu ce graţie degajată l-a împins americanul iubitor de whisky pe spaniolul cumpătat departe de posesiunile sale! Din timpul când barbarii făceau ravagii pe coastele Europei vestice şi zăceau beţi în fiecare port cucerit, a fost mereu la fel: pretutindeni naţiunile care beau prea mult sunt observate a lupta cam prea bine şi nu prea cinstit. Prin urmare, apreciatele bătrâne doamne care au abolit gamela din armata americană ar putea, pe drept, să se laude că nu au mărit în mod material puterea militară a naţiunii.

TRÂNDĂVIE, s. O fermă-model unde diavolul experimentează cu seminţele noilor păcate şi promovează creşterea viciilor de larg consum.

TRECUT, s. Acea parte a Eternităţii cu o mică porţiune despre care avem o scurtă şi regretabilă cunoştinţă. O linie mişcătoare numită Prezent o desparte de o perioadă imaginară cunoscută drept Viitor. Aceste două mari diviziuni ale Eternităţii, dintre care una o eludează în mod continuu pe cealaltă, sunt cât se poate de diferite. Una este întunecată de suferinţă şi dezamăgire, cealaltă strălucitoare de prosperitate şi bucurie. Trecutul este regiunea oftaturilor, viitorul este tărâmul cântecului. În una stă ghemuită Amintirea, înveşmântată în pânză de sac şi cenuşă, mormăind rugăciuni de penitenţă; în lumina soarelui, cealaltă, Speranţa, ţopăie cu aripi întinse, chemând templele succesului şi umbrarele bunei dispoziţii. Totuşi Trecutul este Viitorul de ieri, Viitorul este trecutul de mâine. Ele sunt una: ştiinţa şi visul.

TREIME, s. În teismul multiplu al anumitor biserici creştine, trei entităţi dumnezeieşti distincte care compun una singură. Zeităţile subordonate ale credinţei politeiste, cum ar fi diavolii şi îngerii, nu sunt dăruiţi cu puterea combinării şi trebuie să-şi asume individual pretenţiile la adoraţie şi împăciuire. Treimea este unul dintre cele mai sublime mistere ale sfintei noastre religii. Respingând-o pentru că este de neînţeles, unitarienii îşi trădează simţul neadecvat al fundamentelor teologice. În religie credem numai ceea ce nu înţelegem, în afară de exemplul unei doctrine inteligibile care contrazice una de neînţeles. În acel caz o credem pe prima ca fiind parte dintr-a doua.

TRICHINELOZĂ, s. Răspunsul porcului pentru practicanţii porcofagiei.

Moise Mendlessohn, căzând bolnav, a trimis după un doctor creştin, care imediat a diagnosticat boala filosofului ca fiind trichineloză, dar plin de tact i-a dat alt nume.

— Aveţi nevoie de o schimbare imediată de dietă, spuse el; trebuie să mâncaţi şase uncii de porc o dată la două zile.

— Porc? ţipă pacientul, porc? Nimic n-o să mă convingă să mă ating de el!

— Vorbiţi serios? întrebă doctorul grav.

— Jur!

— Bine! atunci îmi asum răspunderea să vă vindec.

TROGLODIT, s. În mod specific, un locuitor al cavernelor din perioada paleoliticului, după copac şi înainte de apartament. O comunitate faimoasă de troglodiţi a trăit cu David în Peştera Adullam. Colonia era alcătuită din “oricine era în suferinţă şi oricine era îndatorat şi oricine era nemulţumit”, pe scurt, toţi socialiştii lui Iuda.

TRUDĂ, s. O boală periculoasă care îi afectează pe înalţii funcţionari publici care vor să meargă la pescuit. Unul dintre procedeele prin care A face rost de avere pentru B.

TUN, s. Un instrument folosit pentru rectificarea graniţelor naţionale.

Ţ

ŢEL, s. Însărcinarea pe care le-o dăm dorinţelor noastre.

“Veseleşte-te! N-ai nici un ţel în viaţă?”
L-a întrebat ea cu tandreţe.
“Un ţel? Ei bine nu, nu am, nevastă,
De fapt... am avut.”

(G.J.)

U

UBICUITATE, s. Darul sau puterea de a fi în toate locurile în acelaşi timp, dar nu în toate locurile tot timpul, care este omniprezenţa, un atribut al lui Dumnezeu şi al eterului luminifer numai. Această distincţie importantă dintre ubicuitate şi omniprezenţă nu era clară pentru biserica medievală şi au fost multe vărsări de sânge din cauza ei. Anumiţi lutherani, care afirmau prezenţa pretutindeni a trupului lui Christos erau cunoscuţi drept ubicuitarieni. Pentru această eroare ei au fost, fără îndoială, blestemaţi, căci trupul lui Christos este prezent numai în euharistie, deşi acel sacrament poate fi realizat în mai mult de un singur loc, simultan. În vremurile recente, ubicuitatea nu a fost înţeleasă întotdeauna, nici măcar de către Sir Boyle Roche, de exemplu, care susţinea că un om nu poate fi în două locuri în acelaşi timp decât dacă este pasăre.

(A) UCIDE, v. A crea un post liber fără a nominaliza un succesor.

UITARE, s. Starea sau condiţia în care cei răi încetează să se lupte şi posomorâţii sunt împăcaţi. Groapa de gunoi eternă a faimei. Conservare la rece pentru speranţe mari. Un loc unde autorii ambiţioşi îşi întâlnesc operele fără mândrie şi pe cei mai buni fără invidie. Un dormitor fără un ceas deşteptător. Un dar al lui Dumnezeu oferit doctorilor în compensaţie pentru pierderea stării conştiente.

ULTIMATUM, s. În diplomaţie, o ultimă solicitare înainte de a apela la concesii.

Primind ultimatum din partea Austriei, Ministerul turc se întruni să-l dezbată.

— O, servitor al Profetului, îi spuse Şeicul Ciubucului Imperial Mamuşului Armatei Invincibile, câţi soldaţi de neînvins avem sub arme?

— Susţinător al Credinţei, răspunse acel demnitar după ce-şi examină memorandumurile, sunt, ca număr, câtă frunză şi iarbă!

— Şi câte nave de război de nescufundat seamănă groaza în inimile tuturor porcilor creştini? îl întrebă pe Imamul Marinei Mereu Victorioase.

— Unchi al Lunei Pline, a fost răspunsul, e drept să ştii că sunt ca valurile oceanului, nisipurile deşertului şi stelele Cerului!

Preţ de opt ore fruntea înaltă a Şeicului Ciubucului Imperial s-a încreţit de dovezile unei gândiri adânci; calcula şansele unui război. Apoi,

— Fii ai îngerilor, spuse el, zarurile sunt aruncate! Voi sugera Doctorului Urechii Imperiale să sfătuiască inacţiunea. În numele lui Allah, consfătuirea se suspendă!

UMANITATE, s. Specia umană, colectivă, exclusiv poeţii antropoizi.

UMORIST, s. O năpastă care ar fi îmblânzit austeritatea căruntă a inimii Faraonului şi l-ar fi convins să-i dea drumul lui Israel cu urări de bine, repede ca o pisică.

Iată! săracul umorist, a cărui minte torturată
Vede glume în mulţime, deşi e înclinat spre tristeţe,
Apetitul lui simplu, neînvăţat să rătăcească,
Mintea lui, reînnoită de noapte, o consumă ziua.
El crede că, admis într-o cocină regală,
Un porc graţios i-ar suporta compania.

(Alexander Poke)

(A) UNGE, v. A da cu grăsime pe un rege sau pe alt înalt funcţionar deja suficient de alunecos.

Aşa cum suveranii-s unşi de preoţime
Aşa şi porcii ce conduc populaţia-s îngrăşaţi bine.

(Judibras)

UNITARIAN, s. Cineva care neagă divinitatea unui Trinitarian.

UNIVERSALIST, s. Cineva care cedează avantajul Iadului persoanelor de altă credinţă.

UNSOARE, s. Ulei, grăsime.

Ritualul ultimei ungeri constă în atingerea cu ulei sfinţit de un episcop a mai multor părţi ale trupului cuiva pe moarte. Marbury relatează că după ce ritualul a fost administrat unui anumit nobil englez rău, s-a descoperit că uleiul nu fusese sfinţit cum trebuie şi nu s-a mai putut obţine altul. Când a fost informat despre aceasta, bolnavul spuse înfuriat:

— Atunci, să fiu al naibii dacă mor!

— Fiule, a spus preotul, chiar de asta ne temem.

URAGAN, s. O demonstraţie atmosferică cândva foarte obişnuită, dar acum în general abandonată în favoarea tornadei şi ciclonului. Uraganul este încă popular în uz în Indiile de Vest şi este preferat de anumiţi căpitani de vapoare demodaţi. De asemnea, este folosit la construcţia punţilor de sus ale vapoarelor cu aburi, dar, vorbind la modul general, utilitatea uraganului este depăşită.

URĂ, s. Un sentiment potrivit pentru ocazia superiorităţii altuia.

URÂŢENIE, s. Darul zeilor pentru anumite femei, atrăgând virtutea fără modestie.

URBANISM, s. Felul de politeţe pe care observatorii urbani o atribuie locuitorilor din toate oraşele în afară de New York. Cea mai comună expresie este auzită în cuvintele “îmi cer scuze” şi nu este consecventă cu dispreţuirea drepturilor altora.

Proprietarul unei mori
Stătea pe gânduri pe un deal îndepărtat,

Ceva în mintea lui el presimţea,
Când din cerul făr’ de nori pică
Un ficat diavolesc de om! Ei bine
Moara omului explodase.
El pălăria de pe cap îşi ridică
“Cer scuze, domnule”, grăi el;
“Nu ştiam că e încărcată.”

(Swatkin)

UZ, s. Prima Persoană a Treimii literare, A Doua şi A Treia fiind Obiceiul şi Convenţia. Îmbibat cu o veneraţie decentă pentru această Sfântă Triadă, un scriitor harnic poate spera să scrie cărţi care vor trăi cât moda.

V

VALOARE, s. Un compus soldăţesc din vanitate, datorie şi speranţa cartoforului.

— De ce te-ai oprit? răcni comandantul unei divizii şi Chickamauga, care ordonase o schimbare, mişcă în faţa domnului, pe loc.

— Domnule general, spuse comandantul brigăzii delincvente, sunt convins că o afişare suplimentară de valoare din partea trupelor mele le va aduce în coliziune cu duşmanul.

VANITATE, s. Tributul unui prost pentru valoarea celui mai apropiat măgar.

Se spune că găina cotcodăceşte cel mai tare
Când nu-i nimic vital în oul pe care l-a făcut;
Şi sunt găini, susţinând că au făcut
Un studiu al omenirii, care spune că oamenii
A căror afacere e cu gura sau stiloul
Fac cea mai mare fanfaronadă
La cea mai proastă operă, şi mă tem
Că nu sunt cu mult diferiţi de găini.
Iată! Toboşarul în haina aurie
Pantalonii sclipitori şi pălăria ca un turn,
Imperios de pompos, măreţ de îndrăzneţ
Înverşunat, decis, un tip ce inspiră respect!
Cine ar crede că această creatură minunată
În bătălie nu te răneşte niciodată?

(Hannibal Hunsiker)

VARZĂ, s. O legumă de grădină, obişnuită, cam la fel de mare şi înţeleaptă precum capul unui om.

Varza îşi trage numele de la Cabagius, un prinţ care, ajungând la tron, a emis un decret numind un Înalt Consiliu al Imperiului compus din membri al Ministerului predecesorului său şi verzele din grădina regală. Când vreuna din măsurile de politică de stat ale Maiestăţii Sale eşua în mod bătător la ochi, se anunţa cu gravitate că mai mulţi membri ai Înaltului Consiliu fuseseră descăpăţânaţi, iar supuşii săi care protestau erau domoliţi.

VĂDUVĂ, s. O figură patetică din lumea creştină care a fost de acord să se supună cu umor, deşi tandreţea lui Christos faţă de văduve a fost una dintre cele mai marcante trăsături de caracter ale Lui.

VÂRCOLAC, s. Un lup care a fost cândva, sau uneori, om. Toţi vârcolacii au o dispoziţie malefică, luându-şi forma animală pentru a-şi satisface un apetit bestial, dar unii, transformaţi prin vrăjitorie, sunt umani în concordanţă cu descoperirea preferinţei pentru carnea de om.

Unii ţărani bavarezi prinzând un lup, într-o seară, l-au legat de un stâlp de coadă şi s-au dus la culcare. În dimineaţa următoare, nu era nimic acolo! Extrem de uluiţi, ei l-au consultat pe preotul local, care le-a spus că prinsul era fără îndoială un vârcolac şi şi-a reluat forma de om în timpul nopţii. “Data viitoare când prindeţi un lup”, a spus bunul om, “legaţi-l de picior şi dimineaţa veţi găsi un luteran.”

VÂRSTĂ, s. Acea perioadă a vieţii în care ajungem la un compromis cu viciile pe care încă le cultivăm, ponegrindu-le pe cele pentru care nu mai avem spiritul întreprinzător ca să le comitem.

VECIN, s. Cineva pe care ne este poruncit să-l iubim ca pe noi înşine şi care face tot ce ştie pentru a ne face nesupuşi.

VENERAŢIE, s. Atitudinea spirituală a unui om faţă de un zeu şi a unui câine faţă de un om.

VENIT, s. Etalonul natural şi raţional şi măsura respectabilităţii, standardele acceptate în mod obişnuit fiind artificiale, arbitrare şi eronate; căci, aşa cum Sir Sycophas Chrysolater din piesă a remarcat pe drept cuvânt, “adevărata utilitate şi funcţie a proprietăţii (din orice ar consta ea: monezi sau pământ, case sau marfă negustorească, sau orice poate fi numit drept deţinut în folosul cuiva) ca şi, de asemenea, onoruri, titluri, promovări şi toate favorurile şi cunoştinţele persoanelor de calitate sau abile sunt numai pentru a obţine bani. De aici urmează că toate lucrurile sunt cu adevărat de apreciat în măsura utilităţii lor în acel scop; şi posesorii lor ar trebui să-şi ia rangul în conformitate cu acestea, nici lordul unei case neproductive, oricât de întinsă şi străveche, nici cel ce poartă o demnitate neremunerată, nici chiar favoritul sărăntoc al unui rege, nefiind apreciaţi la nivelul de excelenţă la care sunt creditaţi zilnic cei cu bogăţii, şi cu mare greutate ar putea să pretindă cei a căror bogăţie este stearpă să primească onoruri mai pe drept decât cei săraci şi nemerituoşi.”

VERSIFICATOR, s. Un poet privit cu indiferenţă sau lipsă de stimă.

> Versificatorul îşi stinge focul nebăgat în seamă,
> Sunetul încetează şi simţul se stinge în zeamă,
> Apoi câinele domestic, la est şi la vest,
> Expune patimile ce-i ard în piept, cu un gest.
> Luna se înalţă peste-acel tărâm de poveste
> Se opreşte să asculte şi tânjeşte să dea teste.
>
> *(Mowbray Myles)*

VERSURI ALBE, s. Pentametri iambici fără rimă, cel mai dificil soi de versuri englezeşti de scris în mod acceptabil, prin urmare, extrem de plăcute celor care nu pot scrie în nici un fel în mod acceptabil.

VIAŢĂ, s. O saramură spirituală care păstrează trupul să nu putrezească. Trăim cu teama zilnică a pierderii ei, totuşi, când e pierdută, nu i se simte lipsa. Întrebarea “Merită viaţa trăită?” a fost mult discutată, îndeosebi de cei care cred că nu este, mulţi dintre ei scriind pe larg în sprijinul părerii lor şi, prin respectarea atentă a legilor sănătăţii, s-au bucurat pe termen lung de

onorurile controversei de succes.

> “Viaţa nu merită trăită şi acesta-i adevărul,”
> Colinda nepăsător tânărul blond
> Ca adult încă-şi menţinea părerea
> Şi-o susţinea tot mai mult pe cât îmbătrânea.
> Când a fost izbit de un măgar la optzeci şi trei,
> “Du-te să-mi aduci un doctor!” strigă el.
>
> *(Han Soper)*

VICLENIE, s. Facultatea care distinge un animal sau persoană slabă de una puternică. Îi aduce posesorului multă satisfacţie mentală şi multă duşmănie materială. Un proverb italian spune: “Blănarul are mai multe piei de vulpe decât de măgar.”

VIITOR, s. Acea perioadă în care prosperă afecerile noastre, prietenii noştri sunt sinceri şi fericirea ne este asigurată.

VIN, s. Suc de struguri fermentat cunoscutul Uniunii Femeilor Creştine drept “lichior”, uneori drept “rom”. Vinul, doamnă, este cel mai bun dar al lui Dumnezeu, după bărbat.

VIPERĂ, s. O specie de şarpe. Numit astfel pentru că vituperează cheltuielile funeraliilor printre alte cheltuieli ale celor vii.

VIRTUŢI, s. Anumite abstinenţe.

VITUPERARE, s. Insultă, aşa cum este ea înţeleasă de către nătângi şi de toţi cei care suferă de un impediment în spirit.

VORBĂ DE DUH, s. O remarcă ascuţită şi inteligentă, de obicei citată şi

rareori notată; ceea ce filistinului îi place să numească “glumă”.

(A) VORBI, v. A comite o indiscreţie fără ispitire, dintr-un impuls fără scop.

VOT, s. Instrumentul şi simbolul puterii unui om liber de a se face de râs şi a-şi ruina ţara.

VRĂJITOARE, s. (1) O femeie bătrână urâtă şi respingătoare, aflată în companie rea cu diavolul. (2) O femeie frumoasă şi atrăgătoare aflată într-o companie dincolo de diavol.

VRĂJITORIE, s. Prototipul străvechi şi premergătoarea influenţei politice. Era, totuşi, considerată mai puţin respectabilă şi uneori era pedepsită cu tortura şi moartea. Augustine Nicholas relatează că un ţăran sărac care fusese acuzat de vrăjitorie a fost supus la torturi ca să se forţeze o mărturisire. După ce a suferit câteva agonii blânde, săracul suferind şi-a recunoscut vinovăţia, dar i-a întrebat cu naivitate pe torţionarii săi dacă nu era posibil ca cineva să fie vrăjitor fără să o ştie.

VREME, s. Clima orei. Un subiect permanent de conversaţie între persoanele pe care nu le interesează, dar care au moştenit tendinţa de a pălăvrăgi despre ea de la strămoşii arboricoli, goi, pe care îi preocupa profund. Înfiinţarea unor birouri permanente de vreme şi insistenţa lor în minciună dovedesc că până şi guvernele sunt accesibile înduplecării din partea strămoşilor din junglă.

Odată am zărit în viitor mai departe
Decât poate vedea un ochi omenesc
Şi l-am văzut pe Şeful Meteorolog,
Pe cât se poate de mort,
Mort şi blestemat, şi închis în Hades
Ca un mincinos din născare,
Cu un şirag de lipsă de raţiune rar egalat pe pământ.

Cât mă uitam, el se înălţă solemn,
Acel tânăr incandescent,
De pe cărbunii pe care-i preferase adevărului.
Şi-a aruncat privirea în jur şi deasupra; apoi scrise
Pe-o lespede de azbest subţire
Din care îndrăznesc să citez,
Căci am citit-o în lumina rozalie a strălucirii eterne:
“Cer noros; vânt variabil, cu averse locale;
Mai răcoare; ninsoare.”

(Halcyon Jones)

W

W (dublu V) are, dintre toate literele din alfabet, singurul nume complex, numele celorlalte fiind monosilabice. Acest avantaj al alfabetului roman faţă de cel grecesc este mai de preţ după dictarea pe litere a unui cuvânt grecesc simplu, precum *epixoriambikos.* Totuşi, acum este considerat de către învăţaţi că alte influenţe decât diferenţa celor două alfabete ar fi putut fi implicate în declinul "gloriei a ce a fost Grecia" şi ridicarea "grandorii care a fost Roma." Nu poate fi nici o îndoială, totuşi, că simplificând numele lui W (spunându-i "vau" de exemplu) civilizaţia noastră ar putea să fie, dacă nu avansată, cel puţin mai bine suportată.

WALL STREET, s. Un simbol pentru păcat ca să fie apostrofat de orice diavol. Că Wall Street este o vizuină de tâlhari, este o credinţă care îi serveşte fiecărui tâlhar ratat în loc de speranţă în Rai. Chiar marele şi bunul Andrew Carnegie şi-a făcut profesiunea de credinţă în această chestiune.

Carnegie cel fără pată şi-a făcut chemarea
La bătălie: "Brokerii sunt paraziţi cu toţii!"
Carnegie, Carnegie, nu te vei impune;
Ţine-ţi vântul sloganului ca să-ţi umfle pânzele,
Întoarce-te la insula de neguri perpetue
Redu-ţi la tăcere muzica de cimpoi,
Dă jos tartanul şi pana.
Ben Lomond îşi cheamă fiul din încăierare
Fugi, fugi din regiunea Wall Street-ului!
Cât încă mai stăpâneşti un singur sfanţ
(Mi-aş dori să îmi fie dăruit mie!)
Ar fi înţelept să te retragi din războiul finanţelor
Să nu-i scadă valoarea până când îţi avansează creditul.
Pentru un om, între un rege al finanţelor şi al mării,
Carnegie, Carnegie, gura ta e prea slobodă!

(Anonymus Bink)

WASHINGTONIAN, s. Un membru al tribului din Potomac care a schimbat privilegiul de a se guverna singur cu avantajul unei guvernări bune. Ca să-i facem dreptate, trebuie să spunem că el nu a vrut.

I-au luat votul şi i-au dat în schimb
Dreptul, după ce a câştigat-o, să-şi mănânce pâinea.
În van, el strigă după şeful lui, biet suflet,
Să vină din nou şi să-l despartă de franzelă.

(Offenbach Stutz)

WHANGDEPOOTENAWAH, s. În limba Ojibwa, dezastru; o suferinţă neaşteptată care te loveşte greu.

De mă întrebi de unde acest râs,
De mă întrebi de unde hohotul ce se aude
Cu extindere labială,
Cu distorsiune maxilară
Şi ritmul diafragmatic
Ca umflarea unui ocean,
Ca scuturarea unui covor,
Ţi-aş răspunde, ţi-aş spune:
Din marile adâncimi ale spiritului
Din abisul de nepătruns
Al sufletului se umflă acest râs
Ca fântâna, gâlgâind
Ca râul din munte,
Să dau semn şi să dau de ştire
Că starea mea de acum e veselă.
De mă întrebi mai departe
De ce marile adâncimi ale spiritului,
De ce abisul de nepătruns
Al sufletului scoate râsul,
Acest hohot ce se aude
Ţi-aş răspunde, ţi-aş spune:
Cu inima plină, bubuitoare
Cu gura sinceră, pe cinstea mea

William Bryant, el a prins-o,
A prins pe Whangdepootenawah!

Este fructul de pe dealul nisipos, tulpiniţa
Ce stă în mlaştină, până la genunchi,
Stând tăcută până la genunchi,
Cu vârfurile aripilor încrucişate în spatele lui
Şi gâtul bine strâns în faţă,
Cu ciocul lui, floricica lui, îngropat
În jos, spre piept,
Cu capul tras înapoi
În timp ce umerii îl acoperă?
Oare fructul de deal nisipos, tulpiniţa
Tremură cenuşie în vântul de nord?
Dorind să fi murit când era mică?
Precum vrabia, rândunica?
Nu, nu e Shankank
Stând în cenuşia şi trista
Mlaştină, cenuşiu şi trist până la genunchi.
Nu, este bietul William Bryan
Care şi-a dat seama că a prins-o
A prins pe Whangdepootenawah!

X

X, în alfabetul nostru fiind o literă inutilă are o invincibilitate adăugată în faţa atacurilor reformiştilor în ortografie şi, precum ei, va dura fără îndoială până la sfârşitul limbii. X este simbolul sacru a zece dolari şi în cuvinte precum Xmas (Crăciun), Xn (creştin) etc. Îl reprezintă pe Christos nu aşa cum se presupune în mod popular, pentru că reprezintă o cruce, ci pentru că litera corespondentă din alfabetul grecesc este iniţiala numelui Său, Xristos. Dacă reprezenta o cruce, l-ar reprezenta pe Sfântul Andrei, care a mărturisit pe una cu o astfel de formă. În algebra psihologiei, x reprezintă mintea Femeii. Cuvintele care încep cu X sunt greceşti şi nu vor fi explicate în acest dicţionar pentru cu totul altă limbă.

Y

YANKEU, s. În Europa, un american. În statele nordice din Uniunea noastră, cineva din New England. În statele sudice cuvântul este necunoscut. (Vezi, eventual, BLESTEMAT DE YANKEU)

Z

ZANZIBAREZ, s. Un locuitor din Sultanatul Zanzibar, pe coasta de est a Africii. Zanzibarezii, un popor războinic, sunt cel mai bine cunoscuţi în această ţară printr-un incident diplomatic ameninţător care s-a petrecut cu câţiva ani în urmă. Consulul american din capitală ocupa o locuinţă care dădea spre mare, cu o plajă de nisip în mijloc. Spre marea scandalizare a familiei oficialului şi împotriva mustrărilor repetate ale oficialului însuşi, oamenii din oraş continuau să folosească plaja ca să se îmbăieze. Într-o zi o femeie a venit până la marginea apei şi se apleca să îşi dea jos veşmintele (o pereche de sandale), când consulul, înfuriat dincolo de reţinere, a aruncat cu o bucată de murdărie de păsări în cea mai evidentă parte a persoanei ei. Din nefericire pentru existenta *entente cordiale* dintre cele două naţiuni, ea era Sultana.

ZAR, s. Singularul de la zaruri. Rareori auzim cuvântul, pentru că există un proverb prohibitiv, “Să nu zici niciodată zar.” La lungi intervaluri, totuşi, cineva spune “Zarurile au fost aruncate”, ceea ce nu este chiar adevărat, deoarece sunt date. Cuvântul se regăseşte într-un cuplet nemuritor al acelui poet eminent şi economist local, senatorul Depew:

> Un cub de brânză, nu mai mare decât un zar
> Poate fi pus momeală într-o capcană
> Să prinzi un şoarece ronţăitor.

ZÂNĂ, s. O creatură, în mod diferit construită şi dăruită, care în trecut locuia pe pajişti şi în păduri. Era nocturnă în obiceiurile sale şi oarecum dependentă de dans şi răpirea copiilor. Zânele, acum, sunt considerate de naturalişti să fi dispărut, deşi un cleric al bisericii anglicane a văzut trei lângă Colchester tocmai în 1855, în timp ce trecea printr-un parc după ce cinase cu stăpânul conacului. Imaginea l-a uluit extrem de mult şi a fost atât de afectat, încât relatarea lui a fost incoerentă. În anul 1807 o trupă de zâne a vizitat o pădure de pe lângă Aix şi au luat-o cu ele pe fiica unui ţăran, care fusese văzută intrând în ea cu o legătură de haine. Fiului unui *bourgeois* a

dispărut cam în aceeaşi perioadă, dar după aceea s-a întors. El văzuse răpirea şi pornise în urmărirea zânelor. Justinian Gaux, un scriitor din secolul al XIV-lea, susţine că atât de mare este puterea de transformare a zânelor, încât el a văzut una schimbându-se în două armate duşmane şi purtând o bătălie cu mare vărsare de sânge, şi în ziua următoare, după ce îşi reluase forma originală şi plecase, rămăseseră sute de cadavre ale celor ucişi pe care sătenii au trebuit să-i înmormânteze. El nu spune dacă vreunul dintre răniţi s-a însănătoşit. Pe vremea lui Henric al III-lea al Angliei, s-a dat o lege prin care se pedepsea cu moartea "uciderea, rănirea sau strâmbarea vreunei zâne" şi a fost universal respectată.

ZEAMĂ LUNGĂ, s. O băutură mistică folosită în secret de cei mai populari romancieri şi poeţi de-ai noştri pentru a le regla imaginaţia şi narcotiza conştiinţa. Se spune că este bogată atât în obtuzit, cât şi în letargină şi este distilată la ceaţa de miez de noapte de o vrăjitoare grasă din Mlaştina Dezamăgirii.

ZEL, s. O anumită boală nervoasă care îi afectează pe cei tineri şi neexperimentaţi. O pasiune care merge înaintea tolănirii.

> Când Zelul căută Recunoştinţa pentru răsplată
> Plecă exclamând: "Oh, Doamne, Dumnezeule!"
> "Ce vrei?" întrebă Domnul, aplecându-se.
> "Unguent pentru fruntea mea crăpată şi sângerândă!"
>
> *(Jum Coople)*

ZENIT, s. Punctul din ceruri direct deasupra capului unui om sau a unei verze care creşte. Un om în pat sau o varză în oală nu sunt consideraţi a avea un zenit, deşi, din acest punct de vedere, a fost cândva o considerabilă neînţelegere printre învăţaţi, unii susţinând că postura corpului nu contează. Aceştia se numeau orizontalişti, oponenţii lor, verticalişti. Erezia orizontalistă a fost în cele din urmă stinsă de Xanobus, regele-filosof din Abara, un verticalist plin de zel. Intrând la o adunare de filosofi care dezbăteau chestiunea, el aruncă un cap omenesc tăiat la picioarele oponenţilor săi şi le ceru să-i determine zenitul, explicând că trupul atârna

de picioare, afară. Observând că era capul liderului lor, orizontaliştii s-au grăbit să se declare convertiţi la orice părere avea plăcerea să susţină Coroana, iar orizontalismul şi-a luat locul printre *fides defuncti.*

ZEUS, s. Şeful zeilor greci, adorat de romani ca Jupiter şi de americanii moderni ca Dumnezeu, Bani, Mulţime şi Câine. Unii exploratori care au ajuns pe ţărmurile Americii şi unul care susţine că a pătruns pe o distanţă considerabilă în interior au crezut că aceste patru nume sunt pentru la fel de multe zeităţi distincte, dar în opera sa monumentală asupra Credinţelor Supravieţuitoare, Frumpp insistă că nativii sunt monoteişti, fiecare neavând alt zeu decât pe sine însuşi, pe care îl adoră sub multe nume sacre.

ZGÂRCIT, adj. Nepotrivit de doritor să păstreze ceea ce multe persoane merituoase doresc să obţină.

> “Scoţian strâns la pungă!” strigă Johnson
> Zgârcitului J. Macpherson;
> “Uită-te la mine - sunt gata să împart
> Cu orice persoană de ispravă,”
> Spuse Jamie: “Este foarte adevărat -
> Dovada nu are nevoie de laudă;
> Şi toţi sunt merituoşi, domnule, pentru mine,
> Cei care au ce ţie-ţi lipseşte.”
>
> *(Anita M. Bobe)*

ZGOMOT, s. O duhoare în ureche. Muzică nedomesticită. Produsul principal şi semnul autentic al civilizaţiei.

ZI, s. O perioadă de douăzeci şi patru de ore, cele mai multe prost petrecute. Această perioadă se împarte în două, ziua propriu-zisă şi noaptea, sau ziua nepotrivită, cea dintâi devotată păcatelor în afaceri, şi cea din urmă consacrată celorlalte treburi. Aceste două feluri de activităţi sociale se suprapun.

ZICALĂ, s. Un aforism popular banal sau un proverb (la figurat şi colocvial). Numită astfel deoarece taie ca zimţii în cioturile de lemn. În continuare, exemple de zicale vechi cu zimţi noi:

Un penny economisit este un penny de cheltuit.

Un om se cunoaşte după compania pe care o organizează.

Un muncitor prost se ceartă cu omul care îl numeşte astfel.

Pasărea din mână valorează cât aduce.

Mai bine mai târziu, decât înainte să te invite cineva.

Exemplul este mai bun, decât urmarea lui.

O jumătate de felie este mai bună, decât una întreagă când mai este altcineva.

Gândeşte-te de două ori înainte să vorbeşti cu un prieten la nevoie.

Ceea ce merită făcut merită efortul de a cere altcuiva să-l facă.

Cât mai puţin spus este cel mai repede dezminţit.

Cine râde cel mai puţin, râde cel mai bine.

Vorbeşti de lup şi o să audă.

Din două rele alege să fii cel mai mic.

Bate fierul cât şeful tău are un contract mare.

Când e voinţă, este contrazicere.

ZOOLOGIE, s. Ştiinţa şi istoria regatului animal, incluzându-l pe regele său, Musca de Casă *(Musca maledicta)*. Tatăl Zoologiei a fost Aristotel, aşa cum este universal acceptat, dar numele mamei sale nu a ajuns până la noi. Doi dintre cei mai iluştri exponenţi ai ştiinţei au fost Buffon şi Oliver Goldsmith, de la care învăţăm *(L'Histoire générale des animaux* şi *O istorie a vieţii animate)* că vaca domestică îşi schimbă coarnele o dată la doi ani.

ZVON, s, O armă favorită a asasinilor de caractere.

Ascuţit, irezistibil prin zale sau scut,
De gărzi neîndepărtat şi din zbor neoprit.
O, Zvon util, lasă-mă să-ndrept
Împotriva duşmanului tăişul tău.
A lui să fie groaza unui inamic nevăzut
A lui mâna inutilă pe scut
Şi-a mea limba mortală, lungă, subţire, ascuţită,

Făcând aluzie la un zvon despre vreo vină străveche.
Astfel îl voi ucide pe nenorocit fără o lovitură,
Mă voi scuti să-i sărbătoresc căderea
Şi-mi voi îngriji arma pentru alt duşman.

(Joel Buxter)